

BİRİNCİ BÖLÜM

Babasının o kazaya kurban gidişinden otuz gün sonra Charlotte'a, avukatın bürosundan bir çağrı geldi.

Charlotte babasının ölümünün sebep olduğu şoku henüz atlatmış, yaşamı normale dönmeye başlamıştı.

Böyle bir deneyden sonra her şey ne kadar normal olabilirse tabii...

Nasıl olmuştu? Bunu kendine defalarca sorup durdu.

Babası gibi tecrübeli bir denizci bütün kontrolü böylesine nasıl kaybetmişti?

Sheerness'ta babasının şişmiş cesedine bakarken titriyerek, 'hiç kimse bunu bilemeyecek'diye düşündü.

Ona çok iyi davranmışlardı.

Babasının arkadaşları olsun, kendi iş arkadaşları olsun, dostluklarını esirgememişlerdi ondan. Ama sonunda hepsi bitmişti.

Şimdi dünyada yapayalnızdı işte.

Annesi sekiz yıl önce ölmüştü. Charlotte çoğunlukla okulda olmasına ve babasıyla hiçbir zaman fazla yakınlık kurmasına rağmen, şimdi onu çok özliyordu.

Yavaş yavaş çevresine ilgi göstermeğe başlamıştı. Zengin değillerdi ama kimseye de muhtaç olmamışlardı.

Babasının ölümünden birkaç hafta önce onun sigortalı olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı Charlotte.

Bu durum gerçi babasının ölümüne şüpheli bir görünüm veriyordu ama babasının avukatları, savcıyı maddi sıkıntı içinde olmadıklarına ikna edebilmişlerdi.

Evleri Begent's Park yakınlarında, fazla pahalı olmayan bir yerdeydi ve babasının sahibi olduğu firma da fena iş yapmıyordu.

Mortimer Bankerlik Firması işi büyük olmamakla birlikte, güvenliydi.

Yani, Charles Mortimer'ın hayatına kıyması için hiçbir neden yoktu ortada; zaten soruşturma da kapanmıştı.

Yine de, babasının tek mirasçısı olduğunu keşfetmesi tedirgin etti onu.

Babasının niçin kendini sigorta ettirmek gereğini duyduğunu bir türlü anlıyamıyordu.

O parayîa ne yapacağını da bilemiyordu zaten.

Kaza esnasında Chartotte, Knightsbridge'de arkadaşlarından birinin annesine ait olan bir butikte çalışıyordu. Okulu henüz bitirmişti ve ne yapacağına daha tam karar veretmişken, karşısına

çıkan para kazanma fırsatını tepmek istememişti. Bu işin, elbiseleri yakından incelemek ve modellerini çıkartmak gibi avantajları da vardı.

Ama bütün bunlar şimdi çok uzak ve gerçek dışı görünüyordu ve Charlotte kendini babasına daha çok ilgi göstermediği için suçluyordu. Belki çok çalışıyordu, çok yorgundu ama kendi sorunlarına bu kadar dalmış olmasa, onu bu yolculuğu yapmaktan vazgeçirebilirdi belki.

Sonra avukattan o çağrı kâğıdı geldi.

Charlotte bu tüyler ürperten kâğıdı çantasına atmadan defalarca okudu.

Babasının avukatları onun mirasa olan ilgisizliğine çok şaşmışlardı herhalde. Artık Charles Mortimer ortalarda olmadığına göre onların dolgun ücretleri de Ödenmiyecekti tabii. Kendisi ise Glebe Meydanı'ndaki evde yaşamaya devam edebilirdi.

Avukat Mr. Falstaffın ofisine gittiğinde içi şüphe doluydu. Burada her şey ona acımasızca babasının ölümünü hatırlatıyordu. Gözleri yanıyordu ve ağzı müthiş kurumuştı.

Mr. Falstaff zayıf, ufak tefek bir adamdı. Delici bakışları Charlotte'u hemen fark etti. Üzücü günlerin etkisiyle, biraz süzölmüş olan Charlotte, basit pantolon takımıyla ince ve zarifti. Koyu kızıl saçları omuzlarına dökülmüştü ve bu haliyle on sekizinden de genç gösteriyordu.

El sıkıştılar, Mr. Falstaff karşısındaki deri koltuğu işaret etti.

-Gelebildiğinize çok sevindim Miss Mortimer,» dedi. «Konu önemliydi.»

Tam bu sırada telefon çaldı. Charlotte kendini toplıyarak etrafına bakındı.

Duvarlar hukuk kitaplarıyla dolu raflarla kaplıydı.

'Neden,' diye düşündü, 'bütün avukat yazıhanelerinde bu resmi ve sıkıcı hava vardır.. Acaba buraya gelen insanların çoğunun ölümle ilişkisi olduğu için mi?' Sonra bu düşünceleri bir kenara attı. Babası Ölmüştü... artık bu gerçeği kabul etmeliydi. Bu herkesin başına gelecek bir şeydi. Vaktiyle biri ne demişti: Hayattaki tek gerçek Ölümdür. Titredi.

Mr. Falstaff telefonu kapatıp ona döndü. Kuru bir sesle,

-Özür dilerim Miss Mortimer,- dedi.

•Umanm bir daha rahatsız edilmeyiz.-

Charlotte, «Zararı yok» diye başını salladı.

•Beni mi görmek istemiştiniz?

Bu işin bîr an önce bitmesini istiyordu. Yağlı avukat sessizce birkaç dakika onu süzdü, sonra başını sallıyarak koltuğuna yerleşti.

Kalemiyle oynıyarak, -Hiç Alex Faulkner diye birinden söz edildiğini duydunuz mu?

Charlotte ona baktı, -Alex Faulkner? Bu isim bana hiçbir şey ifade etmiyor.Neden?»

«Evet, görüyorum.» Mr. Falstaff'm yüzündeki çizgiler derinleşir gibi oldu. «Babanız ondan size hiç söz etmedi mi?»

«Hayır» diye Charlotte sabırsızca cevap verdi, «Daha önce ondan söz edildiğini hiç duymadım.»

«Anlıyorum, ama Faulkner Şirketi'nden söz edildiğini duymuş olmalısınız.» dedi avukat.

«Faulkner Şirketi mi? Sanmıyorum. Bakın, bütün bunlar ne demek oluyor? Bu adamı tanıyıp tanımadığımı niçin bilmek istiyorsunuz?» dedi Charlotte.

«Çok geçmeden benim ne kadar zor durumda olduğumu anlıyacaksınız. Bu işi elimden geldiğince iyi sonuçlandırmak istiyorum.»

Huzursuzca, «Neyi sonuçlandırmak?» diye sordu Charlotte.

«Şimdi ona geliyorum Miss Mortimer. Faulkner Şirketi'nden söz edildiğini duymamanıza şaşırdım. Hani şu petrol, gemiler, gazinolar filan?»

«Lütfen Mr. Falstaff, konu nedir?» dedi Charlotte.

«Pekâlâ, Alex Faulkner babanızın iş arkadaşıydı.»

«Birçokları gibi.»

«Tabii ama bu arkadaşlık biraz farklıydı.» dedi avukat.

«Ne gibi?»

«Anlamalısınız Miss Mortimer. Alex Faulkner şirketlerinin yönetimine doğrudan karışmaz. Bu iş için adamları vardır. Tanınmış bir kişidir ve gösterişi sevmez. Sanırım, çok sessiz bir yaşamı var.»

Charlotte duraladı. «Peki, bütün bunların benimle ne ilgisi var?» dedi.

Mr. Falstaff'ın dudakları gerildi. «Biraz sabırlı olun Miss Mortimer. Konuyu iyice anlamanız için bunları bilmeniz gerekiyor.»

Bir an durakladı, sonra, «Babanızın yaşıtı değildir.» diye devam etti. «Şimdi sanırım kırkında filan olmalı. Babanız daha yaşlıydı değil mi?»

«Öyle olduğunu biliyorsunuz.» .

«Evet, neyse. Babanız ve Faulkner yıllar önce yeniden karşılaştılar. İkisinin de denizciliğe ilgisi vardı. Babanız Fransa'yı iyi bilirdi değil mi?»

Charlotte başını salladı. «Küçük bir villamız vardı. Daha doğrusu bir kulübe. Babam birkaç yıl önce almıştı.»

«Ve size hiç Faulkner'dan söz etmedi, öyle mi?» diye üsteledi yaşlı avukat.

«Neden etsin? Ben o sıralar okuldaydım ve onun iş ilişkilerinden haberim yoktu.»

Mr. Falstaff içini çekti. «Bu sadece bir iş arkadaşlığı değildi. Sanırım babanızın kumar tutkusundan haberiniz vardır.»

Charlotte dikleştı. «Ne demek istediğınızı anlamıyorum.»

«Sanırım anlıyorsunuz Miss Mortimer,» dedi avukat.

«Birkaç kez yarışlarda oynamıştı. Bunu biliyorum.»

«Anlatmak istediğim bu değil. Örneğın, oyun kartlarına olan ilgisini bilmiyor muydunuz?»

Charlotte ellerini ovuşturdu. «Evet, arasıra briç oynardı.»

«Briç değil Miss Mortimer, poker.» dedi avukat.

«Hayır..»

«Babanız yıllardır iyileşmez bir kumar müptelasıydı.»

«Hayır.»

«Korkarım öyle.»

Charlotte yutkundu. «Bu... bunun Alex Faulkner'la ne ilgisi var?»

«Ben de şimdi ona geliyorum.»

«Faulkner'ın gazinoları olduğunu söylediniz. Babamı oralarda oynayıp para kaybetmeye mi zorladı?»

«Böyle bir şey söylemedim. Aksine, Faulkner gazinolarına pek gitmezdi. Ama babanız önemli miktarda borçlanmıştı.»

«İnanamıyorum. Peki ya şirket, evimiz..?»

«Alex Faulkner senetleri imzaladığında babanızın bütün mallarına sahip oldu.»

«Neden bundan benim haberim yok?»

«Benim de düne kadar haberim yoktu.» dedi avukat.

«Ama nasıl emin olabilirsiniz?»

«Faulkner'ın avukatlarının doğruyu söylediğine şüphem yok.»

Charlotte'un düşünceleri oradan oraya sığıyor ve bunun kendisi için ne demek olduğunu kavramağa çalışıyordu. Birdenbire döndü.

«Sigorta, babamın sigortası... Neyse ki o var.»

«Maalesef...»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Miss Mortimer, anlamıyor musunuz? Bu, babanızın ölümüne, başka bir açıdan bakmamızı

gerektiriyor. Polis de babanızın bütün mallarının ipotekli olduğunu öğrendiğinde, savcının bulgularıyla yetinmiyecektir. Bu şartlarda...»

-Hangi şartlarda?» dedi Charlotte, ağlamaklı gibiydi.

«Faulkner'dan bir mektup aldım,» diye devam etti avukat.

«Babanızla bir anlaşma yaptığını, bunun karşılığında da ona önemli miktarda para verdiğini söylüyor.»

«Nasıl bir anlaşma? Mektubu görmek istiyorum.»

«Mektupta özetle babanızın borçlarını bir şartla ödeyeceğini belirtiyor.»

«Neymiş o şart?»

«Siz, Miss Mortimer..»

«Ben mi, ne demek ben?»

Charlotte sersemlemiş, dehşete düşmüştü.

Mr. Falstaff çok üzgün görünüyordu. «Miss Mortimer, deminden beri size Mr. Faulkner'ın hiç kimseye aldırmayan bir kişi olduğunu anlatmağa çalışıyorum. Hayatına tesadüfen birkaç kadın girmiştir. Yine de bir gün işten çekildiğinde kendisinin yerine geçecek bir mirasçıyı düşünüyor.»

«Aman Tanrım, bu adam beni ne zannediyor.» dedi Charlotte, kıpkırmızı olmuştu. «Saçma ve küçültücü bir şey bu! Bu devirde artık kimse bu kadar... bu kadar ilkel bir şeyi ciddiye almaz. Ben, hiç tanımadığım bir adamla evleneceğim, üstelik bu adam babam yaşında. Hayır, bu adam beni kullanmak istiyor.»

«Mr. Faulkner çok kararlı bir adamdır.»

«Hiç önemli değil.»

«Bunun ne demek olduğunu tam anladığınızı sanmıyorum, Miss Mortimer. Alex Faulkner, vaktiyle babanızın olduğu gibi bugün de sizin ve sahip olduğunuz her şeyin sahibi.. Eviniz, elbiseleriniz, arabanız.hattâ şirketin bile...»

«Ama sigorta var..»

«Ödeyeceklerini sanmıyorum. Buna Faulkner izin vermez. Planlarını engellerseniz, her şeyi yapabilir.»

«Pis domuz..» Charlotte kendini hasta hissediyordu. «Neden yapıyor bunu?».

«Çünkü sizin karısı olmanızı istiyor.»

«Peki ama niye ben?»

«Belki babanız..» Sustu. «Bilmiyorum. Onun aradığı, sevebileceği bir kadın değil, sadece oğluna bir anne arıyor.»

«Ama bu çok ilkel.» Charlotte omuzlarını dikleştirdi.

«Pekâlâ, elinden geleni yapsın, her şeyi alsın. Ben para kazanabilirim. Onun parasına ihtiyacım yok.»

Mr. Falstaff ona doğru eğildi, «Charlotte,» dedi, ona ilk defa adıyla hitap ediyordu. «Babanız için kötü şeyler düşünmeyin. Bu yüzden hayatını bile feda etti.»

«Tabii, bütün bu yaptıklarından sonra..»

«Hayır, hayır işleri düzeltmek için.. Charlotte, sigortayı düşünün. Ölümünden sadece birkaç hafta önce sigorta yaptırdığını unutmayın. Faulkner'ın parasını alması olasılığını düşünmüş olmalı.»

Charlotte nefesini tuttu. «Olabilir mi bu?..»

«Yararı yok,» dedi avukat. «Mr. Faulkner'ın avukatlarıyla görüştüm. Kendisinin kesinlikle borçların ödenmesiyle ilgilenmediğini belirttiler.»

«Ama yasal bir şey mi?»

«Bu şartlarda yasalara aykırı değil. Bir cins manevî şantaj. Açıkçası babanız adamı küçümsemiş.»

«Manevi şantaj da ne demek?» dedi Charlotte.

«Düşünün Charlotte, basın buna ne diyecektir? Babanızın adının kirlenmesine razı olabilir misiniz?»

Charlotte başını salladı. «Söylediğiniz doğruysa, babam benim yüzümden öldü.

Eğer Alex Faulkner'ı bu işten vazgeçirecek olsa, adının lekelenmesine aldırır mıydı sanıyorsunuz.»

«Anlaşmayı unutuyorsunuz.» dedi avukat.

«Ben anlaşma filan imzalamadım.»

«Ama babanız imzaladı.»

Charlotte düşündü. «Faulkner de böyle bir olayın açığa çıkmasını istemez. Bu onu en az babam kadar bağlar.»

«Hiç de değil Charlotte.» dedi avukat. «Onun durumundaki bir adam istediğı her şeyi yapabilir. Başlıkları düşünebiliyor musunuz?

Bekâretin bedeli, İş adamı kızıyla kumar borçlarını ödüyor,. İnsanların oynadıkları kirli oyunlar..»

Charlotte ayağı kalktı, huzursuzca odada dolaşmağı başladı.

«Bunu yapamaz, hayır!..»

Ayağa kalkıp pencereye gitti, aklı karmakarışık. Duyduklarına inanamıyordu.

İnsanların yaşam ve ölümünü elinde tuttuğunu sanan bu adam kimdi?

Başka bir adamı, kızını bir avuç oyun kâğıdına kurban etmeğe zorlayan bu adam nasıl bir insandı.

Modası geçmiş melodramlara benziyordu.

Herhalde kendine bir eş bulmaktan bile âciz bir adamdı.

«Nerede bu Alex Faulkner? Onu görmek istiyorum.»

Mr. Falstaff, «İngiltere'de yaşamıyor.» dedi sakın bir sesle..

«İsteğiniz en kısa zamanda halledilecek.»

«Evet, lütfen acele edin. Hakkında düşündüklerimi hemen yüzüne söylemek istiyorum.»

«Yavrum, kendini böyle harap etme,» dedi avukat.

«Daha kötüsü de olabilirdi. Halbuki şimdi Faulkner'in mirasçısı olmayı kabul ettikten sonra bosanabilir, hayatın boyunca lüks içinde yaşayabilirsin. Yani yirmi birine basınca yeniden kendi kendinin sahibi olursun.»

Charlotte'un kaşları çatıldı. «Bu, anlaşılmaz mı?»

«Evet.»

«O kontrat nerede? Sanırım görmeğe hakkım var.»

Mr. Fastaff masasının gözünden bir zarf çıkardı.

«İşte. Tabii, bu fotokopisi. Eve götürüp iyice inceleyin. Ben yarın sizi arayım.»

«Bu Faulkner nerede yaşar?»

-Balear yakınlarında bir adası vardır. İbiza.. Vaktinin çoğunu orada geçirir. Bunun dışında çeşitli yerlerde evleri var. Hyde Park'ta bir apartman dairesi, New York'ta bir ev...»

«Ne kadar mal varlığı olduğunu merak etmiyorum.» dedi Charlotte. «Alex Faulkner'la karşılaşmaya kadar da kimseyle bu konuyu tartışacak değildi.

Sabaha karşı üçte Charlotte aşağıya inip kendine bir çay yaptı.

Saatlerden beri uyanık.

Olanlara inanamıyordu, ama hepsi gerçikti ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Babasını çok severdi ve bir gün önce onun hakkında öğrendikleri genç kız çok şaşmıştı.

Babasının kumar tutkusuna ilişkin ne kadar az şey bildiğini düşündü.

Bazen oynadığı at kazanınca, bunu kutlamak için getirdiği hediyeler..

Belki de bütün bunların arkasındakileri göremiyecek kadar gençti ve bu tutku bir istila halinde bütün kişiliğini sarmış, Faulkner gibi adamlar da bunu korüklemişlerdi.

Acaba babası bu kadar utanç verici bir anlaşılmayı nasıl yapmıstı?

Boyle bir çözüme nasıl razı olabilmisti?

Sonra oyle birdenbire hayatına kıyması...

İntiharların korkaklık olduğunu söyleyenler haklıydılar herhalde.

Tanıdığı ve sevdiği babası hiç yaşamamıştı; bunların hepsi de bir düştü sanki ..

Acı acı, 'bu sorunu babam için değil kendim için çözümlmeliyim' diye düşünmüdü.

Doktorun verdiği haplardan birini yuttu ve sabaha karsi daldı. Uyandığında ogle olmustu. Ağzının içinde acı bir tat vardı ve müthis başı ağrıyordu. Yorganı tekmeleyip kalktı.

Asağı indiginde yüzü solgundu. Kahverengi bir pantolon ve yeşil bir bluz giymis, saçlarını arkasına toplamıştı.

Laura Winters'i mutfakta sebzeleri bir tavaya doğrarken buldu.

Otuz yaşlarında Jamaikalı bir kadındı Laura, iki çocuğı vardı ve çocuklar onun eline bakıyorlardı. Glebe Meydanının hemen köşesindeki blokta oturuyor, beş yıldır Mortimer'larda çalışıyordu.

«Ben de tam seni uyandırmayı düşünüyordum , Charlotte,» dedi. «Geç mi yattın?»

«Yo, pek iyi uyuyamadım, Laura. Sen iyi misin?"

«İyiyim. Jessie'nin midesi ağnyormuş, bugün okula gitmedi. Bütün gün durmadan erik yiyor. Bu sene bahçedeki ağaçta çok erik var. Güzel bir reçel yapacağım.»

Charlotte dudağını ısırđı. Babası Laura'nın reçellerini pek severdi. Bir bardak su doldurup içti, bir yandan da Laura'nın becerikli ellerinin havuçları ve soğanları doğrayışını seyreliyordu.

«Beni hiç... arayan oldu mu?»

«Tabii, az kalsın unuttuyordum.» dedi Laura. «Beraber çalıştığınız hanım aradı. Eskiden gelen erkek müşterilerin yarısının bile artık dükkâna uğramadığını söylememi istedi.»

Charlotte gülümsedi. «Ne oldu sana? O kadar solgunsun ki.. Hâlâ babana mı üzülyyorsun yoksa? Hayat sürüyor, Charlotte, kendini toparla biraz.»

«Ben belki uzaklara gideceğim Laura.»

«Uzaklara mı, nereye?»

«Bilmiyorum. İspanya belki..»

«İspanya mı?» Laura şaşırmıştı.

«Henüz nereye gideceğimi bilmiyorum.» dedi Charlotte sertçe. Sonra hemen ekledi. «Kusura bakma Laura,ama gitmem gerekiyor.»

Laura kaşlarını çatı. «Bana doğru söylemiyorsun gibi geliyor. Dün gece hakkında yani.. Gidip adamın biriyle başını derde filan sokmadın, değil mi?»

Charlotte sinirli sinirli güldü. Laura olup biteni bir bilseydi! Başını sallıyarak mutfak kapısına yürüdü.

«Bana öğle yemeği yapma Laura,» dedi. «Pek aç değilim.»

Kadını düşünceleriyle başbaşa bırakarak, arka bahçeye bakan rahat döşenmiş oturma odasına geçti. Londra'da bu kadar büyük bir bahçe her zaman rastlanılan bir şey değildi, annesinin de bu bahçeyi çok sevdiğini düşündü.

Bahçe konusunda çok titizdi annesi, her gün çiçek tarhlarını çapalardı. Char-lotte'un ilk anılarından aklında en çok kalan, annesinin ona çiçeklerin adlarını ve onlara nasıl bakılacağını öğretmesiydi. Sonra Charlotte okula başlamış, bir süre sonra da annesi ölmüştü. Babası onun kalbinin hep zayıf olduğunu söylerdi.

Charlotte terasa bakan büyük camlı kapıları açıp dışarı çıktı.

Sonradan bahçeye bakacak bir adam tutmuşlardı ve sıcak günlerde yemyeşil meyve ağaçlarının gölgesinde oturmak güzel oluyordu. Bu ev de satılacaktı herhalde.

Yerde yürüyen kocaman bir böceğe bakmak için eğildiği sırada kapı çaldı.

Biraz sonra Laura'nın ayak seslerini duydu.

«Bir adam ısrarla seni görmek istiyor.» dedi Laura.

«Adının Faulkner olduğunu söyledi. Ne yapacağımı bilemediğimden onu holde bıraktım.»

İKİNCİ BOLÜM

Charlotte, müthiş bir panik dalgasının bütün bedenini sardığını hissetti.

«Faulkner mı, emin misin?»

«Tabii. Kim o? Kocaman siyah bir otomobille geldi. Paradan yana sıkıntı çeken birine benzemiyor.» Duraladı. «Onu görmek istemiyor musun?»

İstiyor muydu? Evet ama bu şekilde değil. Böyle pek ani olmuştu.

«Ben... evet onu göreceğim Laura!» Charlotte telaşla pantolonuna ve bluzuna baktı. Eğer holde duruyorsa, ona görünmeden geçip üstünü değiştirmesi imkânsızdı.

«Onu babamın çalışma odasına al. Üstümü değiştirmeliyim. Böyle kimseyi göremem.»

«Neden?»

Ansızın duydukları kalın bir erkek sesiyle iki kadın da irkildi.

Laura nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Charlotte ise adeta çocukça bir öfkeyle adama baktı. «Ne hakla..» kelimeleri dilinin ucuna geldi. Eğer Faulkner bu adamsa hayalinde yarattığı tipe hiç benzemiyordu.

Şişman, çirkin birini beklerken, bu, kadınların dikkatini çekmekten hoşlanacakları biriydi. Üstelik kendine şantajla eş seçecek birine de benzemiyordu. Gerçek olanca acılığıyla aklına geldi. Adamın, adaleli bir beden yapısı vardı. Uzun boyluydu. Seni bir İngiliz'e göre biraz koyu sayılabilirdi. Charlotte, 'belki de biraz İspanyol kanı vardır' diye düşündü. Gür siyah saçları düzdü ve yanaklarının iki yanında hafifçe uzun favorileri vardı. Yakışıklı denemezdi ama sert hatları çekiciydi. Açık mavi bir elbise giymişti. Bu kendine güvenli adam Alex Faulkner olamazdı.

Onun konuşmasını beklediğini fark ederek güçlkle kendini topladı. Soğuk bir sesle, «Ben... şey... siz Mr. Faulkner mısınız?» dedi.

«Evet.» Küstahça onu süzüyordu. «Siz de Charlotte olmalısınız.»

Babasının ölümüne sebep olan adam buydu. İçinin acıyla dolduğunu hissetti Charlotte.

«Burada ne arıyorsunuz Mr. Faulkner?»

«Gereksiz bir soru, değil mi? Beni görmek istemişsiniz.»

Laura'ya döndü. «Gidebilirsiniz. Miss Mortimer'la yalnız konuşmak istiyorum.»

Charlotte kızgın bir sesle, «Laura'yi ne zaman istersem o zaman gönderirim.» dedi.

«Özel konularınızı yardımcınızın önünde tartışmak istiyorsanız, benim bir itirazım yok.»

Charlotte öfkeyle dudaklarını sıktı. «Pekâlâ, Laura, gidebilirsin.»

Faulkner seslendi: «Bize birer kahve yapıver lütfen. Laura'ydı, değil mi?»

Laura'nın ağzı açıldı ama hiç sesi çıkmadı, yalnız kaldıklarında Alex Faulkner terasın kapısına doğru yürüdü.

«İçeri girelim mi?» dedi.

«Konuşmamızın duyulmasını istemezsiniz herhalde..»

«Siz duyulmasını istemiyorsunuz sanırım.»

«Sevgili Charlotte, babanızla ilgili meseleleri burada konuşmak istiyorsanız, bu sizin bileceğiniz bir şey..»

-Gerçekten evleniyor musun Charley? Niye bana söylemedin?» dedi Laura.

Charlotte yutkundu, «Bu kadar basit değil Laura. Daha hiçbir şey hazır değil.»

Alex Faulkner, «Her şey hazır.» dedi.

Laura'nın suçlayan bakışlarına dayanamıyan Charlotte yumruklarını sıkarak ona arkasını döndü.

Bu kadarı da fazlaydı! Bir şeyler yapması gerekiyordu.

«Kahvemi iki şekerli ve sütsüz içerim.» dedi Alex Faulkner.

«Karım olarak görevlerinizi öğrenmeğe başlasanız iyi olur.»

Ellerini gevşekçe koltuğun iki yanına sarkıtmıştı. Uzun parmaklı, esmer elleri vardı. Charlotte kahvesini, tadını almadan bitirdi.

Ayağa kalkarak, «Üstümü değiştirmeliyim, • dedi.

«Pekâlâ,yalnız çabuk olun.»

Charlotte kapıyı çarparak dışarı çıkınca derin bir nefes aldı. isteği dışında gelişen bütün bu olaylardan kaçmak istiyordu,ama nereye? Herhalde onu hemen bulurlardı.

Kapının çarpıldığını işiten Laura hemen hole fırladı.

«Bütün bunlar ne demek oluyor? Bu adam kim? Babanı gerçekten tanıyor mu yoksa?»

«Evet.» dedi Charlotte. Sesi çok yorgundu.

«Peki,ben ne olacağım? Bu evi satacak mısınız?»

«Hayır, bilmiyorum ama ne olursa olsun sen, Jess ve Billy için bir şey değişmiyecek. Bu ev belki bir gün bize lazım olabilir.»

«Ben dünkü çocuk değilim Charlotte!» dedi Laura. «Bir gün senin bana yalan söyleyeceğin hiç aklıma gelmezdi.»

«Yalan değil.» dedi Charlotte, «Benimle evlenmek istemesi o kadar garip mi?»

«Hiç de değil. Sen tanıdığım en güzel kızsın. Tabii biraz zayıfsın ama bu da doğal. Mutlu olacağından emin misin?»

«Sanırım.» Gözlerindeki yaşları görmemesi için başını öne eğdi.

«Hazırlanmalıyım artık.»

Laura'nın bakışlarıyla kendisini izlediğini hissetti. Onu rahatlatamıyacak kadar tedirgindi.

Dışarda onları bekleyen araba bir Mercedes'ti. Şoförün yanında biri daha oturuyordu.

«Vittorio Santos, şoförüm,» dedi Alex Faulkner, •Bu da kardeşi Dimitrios, muhafızım.»

Bir muhafız! Karısı olduğunda da bir muhafızla mı dolaşacaktı bu adam? Karısı... Mrs. Faulkner. Yani onun her isteğini yerine getiren biri... Yatağını paylaşacak, istediği zaman onunla sevişecek, onun dışında hiçbir özel yaşamı olmayacak biri... Charlotte titremeğe başladı. Bir

erkeklerle kadın arasındaki özel ilişkilerin yabancısıydı Charlotte. Okulda arkadaşlarıyla bu konuları fısıldaşıp durmuşlardı. Ara sıra oğlanlarla da öpüşmüştü ama daha ileri gitme isteğini hiç duymamıştı. Bu yabancının kendisini çıplak göreceğini düşündü... Oturduğu yerde büsbütün büzüldü.

Alex'in apartmanı korkularını biraz yatıştırdı.

Kocaman odalar yumuşacık halılarla kaplanmıştı. Mavi ve yeşil tonlarda kadife koltuklarla İsveç stili döşenmişti daire. Sağda solda antikalar ve beyaz ipek halılar göze çarpıyordu.

Yaşlıca bir adam onları karşıladı. Alex onu «Potter!» diye tanıştırdı ve telefon etmesi gerektiğini söyleyerek bir kapının arkasında kayboldu.

Potter nezaketle evi gezdirmeyi teklif etti Charlotte'a.

Charlotte hayatında böyle bir lüksle karşılaşmamıştı. Üç yatak odasının hepsinde renkli televizyonlar vardı. Koskoca bir yemek odası ve modern aletlerle dolu mutfakı gezdiler.

Charlotte isteksizce Alex'in hangi odayı kullandığını sordu. Potter'ın gösterdiği oda ikinci büyük yatak odasıydı. Kahverengi ve krem tonlarında döşenmişti.

Pencerelerde kayısı rengi ağır saten perdeler vardı. Yanındaki banyoya merakla baktı. Burada ne bulmayı umuyordu ki? Her şey çok güzeldi,ama o kadar işte! Güzel bir kabuktu.

Salona döndüğünde Alex'i çantasından çıkardığı kâğıtları incelerken buldu.

Onun içeri girdiğini görünce,Alex kâğıtları bir yana bırakıp ayağa kalktı.

«Yemeği getirmelerini söyledim.» dedi. «Rozbif ve Yorkshire pudingi, İngiltere'de olduğumda hep İngiliz yemeği yerim. Hiçbir yerde böyle yapamıyorlar.»

«Hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyorum,» dedi Charlotte.

«Saçma. Yemek yemek, gerekli olduğu kadar bir zevktir de. Giysileriniz zayıfladığınızı gösteriyor. Belki bugün bu konuda bir şeyler yapabiliriz.»

«Giysilerimin nesi var? Bunlar, benim çalıştığım butikte benim için özel dikildi.» dedi Charlotte.

«Babanızın ölümünden beri çalışmadınız ve orada da hep ucuz ve kötü dikilmiş şeyler satılır. Üstelik size koyu mavi hiç yakışmıyor. Gök mavisi seçmeniz gerekirdi.» dedi Alex Faulkner.

«Beni mi inceliyorsunuz?»

«Hayır, zaten dürbünümü İspanya'da unutmuşum.»

«Benimle alay edemezsiniz.»

«Benim durumumdaki biri için, ilişkisi olduğu herkesi incelemek doğaldır.»

«Ama bu çok çirkin bir şey!..»

«Belki, ama gerekli.»

Yemeklerini salonda Taymis nehrine bakan pencerenin önünde yediler. Yemek boyunca Alex hep havadan sudan konuştu. Charlotte sorulara tek heceli kelimelerle cevap veriyordu. Rozbifi nefis bir sebze çorbası izledi. Charlotte tatlıyı reddedince Alex gülümsedi.

«Bu pudinge hiç dayanamam. Henri bunu sırf benim için listede bulunduruyor.»

Sıra konyağa geldiğinde Charlotte «istemem» anlamında sertçe başını salladı.

«Size biraz İbiz Adası'ndan söz etmek istiyorum,» diye söze girişti Alex Faulkner.

«Balear Adalarından biridir. Orada herkes kendi gereksinmelerini kendi karşılar. Yaşlı Santos benim için nefis şarâplar yapar.»

«Bütün bunlar beni gerçekten ilgilendirmiyor.» dedi Charlotte sertçe.

«İlgilendirecek. İki haftaya kadar orada yaşamaya başlayacaksınız. Benim yarın New York'a gitmem gerekiyor. On gün kadar kalacağım. On dördünde İngiltere'ye döneceğim, on beşinde evleneceğiz.»

Charlotte nefesinin daraldığını hissetti birden.

«Sizi bu fikrinizden caydırmanın imkânı yok mu?»

«Hayır.» dedi Alex. «Seçim sizin. Ya benimle evlenir, çocuğumu doğurursunuz ve bir yıl içinde özgür olursunuz, ya da başınıza gelecek şeylerden sorumluluk kabul etmem.»

«Siz bir canavarsınız. İnsan değilsiniz siz..» dedi Charlotte ve birdenbire aklına bir şey gelmiş gibi döndü.

«Peki ama ya benim yani... bizim.." sözünü tamamlayamıyarak kıpkırmızı kesilip sustu.

«Bu konuda her şeyi düşündüm. Ben New York'tayken size bazı testler uygulanacak.»

«Yani benim., şey olabileceğimi öğrenmek için mi?»

«Evet.»

Charlotte müthiş bir öfkeyle, «Umarım, hiç çocuğum olmaz.»

«Beni şartları hatırlatmaya zorlama, Charlotte.» dedi Alex Faulkner. «Sadece karım olarak bazı hakların var, o kadar.»

Charlotte bir umutsuzluk dalgasının bütün bedenini kapladığını hissetti.

«Ama sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyorum.»

«Sorularını cevaplamaktan hiç kaçınmadım ki!» dedi adam, «Kırk yaşındayım. Yirmi dördümden önce babamı teröristler öldürdü. Kısa bir süre sonra da annem öldü. Melezim ben: İngiliz -İspanyol melezi. Baba tarafından büyükbabam doğu Makedonyalıdır. Hâlâ hayatta ve benimle İbiz'de yaşıyor.»

Charlotte gergince bir sesle, «Sonra da... öyle mi olacak?»

«Yani biz evlendikten sonramı demek istiyorsun? Korkma. Benim evimde yaşamıyor. Adanın öbür ucunda, kendi villası var.»

Charlotte, «Bu ada., büyük bir ada mı?» diye sordu alçak bir sesle.

Büyükanneyle karşılaşma düşüncesini kafasından atmaya çalışıyordu.

«Pek büyük bir ada değildir. Beş mil uzunluğu vardır, en geniş yeri de iki mil kadardır.»

Alex Faulkner konyağını bitirmiş, kadehinin üstünden Charlotte'a bakıyordu.

«Güzel bir adadır. Ben orada büyüdüm. Küçükken kıyılarında balık tutmayı ve yüzmeyi öğrendim. Mağaralarını keşfettim, gelgite yakalandım, sonra Spiro kayığıyla gelip kurtardı beni. Denizciliği babam öğretti. Küçük bir yelkenlim vardı, rüzgâr değişince saatlerce kıyıya dönmeğe uğraşırdım.»

Artık gülümsemiyordu, devam etti: «Adada az insan vardır. Yannis, Philippis, Santos.. Kıyıdaki yüksek kayalıklar gemilerin yaklaşmasını engeller. Bu yüzden pek turist de gelmez. Çok sıcak, çok beyaz ve çok güzeldir. Denizin inanılmaz bir rengi vardır. Hep ılık ve yumuşaktır sanki.. Gece duyulan tek ses ağustosböcekleridir. Sonra yavaş yavaş onlar da susar.»

Charlotte ona bakarken Alex Faulkner'm bu adayı ne kadar çok sevdiğini hissetti.

İspanya'ya hiç gitmemişti. Sadece bir kış İsviçre'de geçirmişti, o kadar...

Sıcak denizde yüzmenin güzel olabileceğini düşünmeğe başladı.

Tam bu sırada Alex yerinde kımıldadı ve bütün o tatsız duygular canlanıverdi.

Gözleri adaleli vücuduna ilgince o korkular yeniden benliğini sardı.

Daha önce hiç kimseyle aynı yatakta uyumamıştı.

«Vücudumun şişip çirkinleşmesine dokuz ay var» diye düşündü...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Faulkner Şirketi'ne ait bir jet uçağıyla Madrit'e uçtular. Charlotte, daha önce hiç özel uçakta yolculuk yapmamıştı. Böyle bir lüksle normal turist konforunu kıyaslamak şaşırtıcıydı.

Ana kabin, yerdeki kalın halısı ve geniş koltuklarıyla rahat döşenmiş bir salonu andırıyordu. Hemen yanda küçük bir banyo vardı. Onun ötesindeki küçük yatak odasını ise, Alex, gece uçuşlarında biraz kestirmek için kullandığını söylemişti.

Santos kardeşler de onlarla birlikteydi. Bir de bir gün önce tanıştıkları Manuel Bianco vardı.

Charlotte'un altmış yaşlarında tahmin ettiği bu adam Alex Faulkner'in özel yardımcısıydı ve Alex'in onun fikirlerine değer verdiği belli oluyordu.

Hepsi Charlotte'a çok nazik davranıyorlardı, ama yüzlerinden bir şey belli olmuyordu.

O sabah Caxton Hall'daki nikâh dairesinde Alex, parmağına kalın bir altın halka geçirmişti ve işte şimdi Charlotte, dalgın dalgın onu parmağında çevirip duruyordu.

Bir şeyler değişmişti sanki.

Sadece onun karısı olmakla bile bütün benliğini tanımlıyamadığı bir şeyler sarmıştı.

Bu arada görünüşünde de bir şeyler değişmişti. Her zaman arkasına topladığı saçlarını Alex'in isteği üzerine omuzlarına bırakmıştı.

Giysilerini de Alex seçmişti. Birkaç ay sonra üzerine uymıyacak olduktan sonra bu kadar çok ve pahalı giysiye ne gerek vardı sanki? Gene de bütün bu güzel şeylere sahip olmak Charlotte'un hoşuna gidiyordu.

Bebe'nin Butiğindeki Mrs. Laurence, Charlotte'un evleneceğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Hele damadın kim olduğunu öğrendiğinde bu şaşkınlığı bir kat daha artmıştı.

Faulkner Şirketi'ni bilmeyen yoktu!

«Şanslı kız..» demişti Mrs. Laurence, ama «akıllı» diye düşündüğü de belliydi.

Paranın her şeyi çözümlıyeceğine inanırdı Mrs. Laurence. Chariotte bunları düşünürken, her şeyi bu kadar basit görebilmeyi istedi.

Sadece Laura, onun şanslı olduğundan pek emin değildi ve Charlotte doğruyu yaptığına bir türlü inandıramamıştı Laura'yı.

O yokken evin bakımını üstlenmesini istemiş, ama bu, kadının şüphelerini büsbütün artırmıştı.

O kadar uzakta yaşayacak olduktan sonra, Charlotte'un burasını neden elden çıkarmak istemediğini bir türlü anlayamıyordu Laura'. Üstelik aynı blokta iki eve ne gerek vardı? Charlotte duygusal birtakım nedenler sıralamış, Laura da bunları kabul etmek zorunda kalmıştı. Charlotte'un burasını kendine bir kaçış kapısı olarak sakladığını Laura elbette tahmin edemezdi.

Akşamüstü geç vakit Madrit'e indiler. Bulutların arasından süzülen solgun bir güneş, havaalanındaki beyaz binaların üstünde parıldıyordu.

Uçaktaki adamların, bembeyaz kesilmiş yüzüne garip garip baktıklarını hissediyordu. Acaba ne için burada olduğunu biliyorlar mıydı? Yoksa bütün bunlar onlar için çok mu olağan mıydı?

İspanya'da kadınların İngiltere'dekilerden farklı olduğunu biliyordu, ama onlara bu kadar ilgisiz ve soğuk mu davranılıyor?

Uçak durunca Alex, emniyet kemerini açıp ayağa kalktı, Charlotte'un kalkmasına yardım etti.

Geceyi onunla bir otelde geçireceği fikri genç kızı altüst etti. Ev hiç olmazsa daha sıcak bir yerdi.

Hem şeyden., şeyden sonra herkesin yüzüne nasıl bakardı?

Onun yüzüne bakar bakmaz Alex sabırsız bîr sesle, «Birinci perde tamamlandı, ikinci perde helikopterde» dedi.

Charlotte'un dudakları titredi, «Ben neyim? Üçüncü perde mi?»

«Zamanı gelince söylerim.» dedi Alex.

Charlotte emniyet kemerini çözdü.

Yanakları yanıyordu. Bu hep böyle mi olacaktı? Sözcüklerle yapılan sonsuz bir savaş. Suçlu kimdi?

Dışarda hava ılıktı.

Charlotte, önde Manuel Bianco'yla yürüyen kocasının arkasındaydı, omuzdan askılı çantasının sapını sımsıkı kavramıştı.

Formaliteler hemen tamamlandı. Havaalanı görevlileri Alex'e adıyla hitap ediyorlardı.

Karısını tanıştırdığında, Charlotte gözlerin hayranlıkla üzerine dikildiğini hissetti, ilk kez beğenilmekten mutluluk duydu.

Krem rengi süet seyahat kostümü ve şık ayakkabılarıyla gerçekten gözalcıydı Charlotte.

Alex Faulkner gibi bir adamın karısı, herhalde eski kot pantolonla gezemezdi. İçinde kendini en rahat hissettiği kıyafet o olsa bile...

Siyah bir otomobil helikopter alanına götürmek üzere onları bekliyordu.

Charlotte kocasıyla ilk kez yalnız kalıyordu. Bianco önde oturuyordu.

Arada kalın bir cam vardı. Santos kardeşler ortalarda yoktular.

Aradaki sinir bozucu sessizliği hafifletmek için Charlotte onların nerde olduklarını sordu.

«Vittorio'yla Dimitrios mu?» dedi Alex. «Onlar eşyalarla denizden gidiyorlar. Hiç telaşlanma, yatmadan eşyaların evde olur.»

Düşüncelerini bu kadar iyi okuması genç kızı öfkeliendirdi. «Sadece merak etmişim,» dedi.

Alex elini yavaşça onun dizine koydu. Kız irkilerek döndü. Gözleri doluydu.

«Charlotte, benden bu kadar korkma.» dedi Alex yumuşak bir sesle.

«Sizden korkmuyorum» dedi Charlotte. Sesi soğuktu.

«Tanrım.. Hem de çok korkuyorsun. Bunu yalanlamak senin için işleri kolaylaştırmaz. Beni ne sanıyorsun, bir canavar filân mı?» dedi Alex.

«Ne yapmamı bekliyorsunuz? Kocam olmanıza sevinmemi mi? Çocuğunuzu taşıyacağım düşüncesiyle mutlu olmamı mı? Sizden nefret ediyorum Alex Faulkner, ve işleri sizin için asla kolaylaştırmıyacağım.»

«Benim için kolaylaştırmak mı?» Alex, arkasına yaslandı.

«Pekâlâ Charlotte, öyle olsun. Her şeyi bir iş ilişkisi içinde tutmak istiyorsan o senin bileceğin bir şey.»

Omuzlarını silkip camdan dışarı bakmağa başladı.

«Başkalarının yanında uygarca davranmanı istiyorum senden. Bunu önemserim. Anlıyorsun, değil mi?» Charlotte karşılık vermedi.

Charlotte daha önce hiç helikoptere binmemişti. Başka, zaman olsa Akdeniz'in yeşil-mavi sularının üzerinde uçmaktan ve güneşin altında parlıyan kıyıları seyretmekten büyük haz duyardı.

Helikopteri Alex kullanıyordu.

Charlotte Manuel Bianco ile onun arasında oturmaktaydı.. Helikopterin içi çok sıcaktı. Alex gömleğinin düğmelerini açmış, kravatını gevşetmişti.

Charlotte bedeninin kokusunu duydu onun, başını çevirdi.

Bu güçlü beden bu akşam ona sahip olacağını bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Sıkıntıdan ensesi sırlıslık olmuştı. Üzerindeki giysi serin Londra havası için iyiydi ama,burası için çok kalın gelmeye başlamıştı.

Yarım saat sonra alçalmaya başladılar. Altlarında yarım ay biçimi sıralanmış bir sıra ada görünüyordu.

En baştaki adanın orak biçiminde bir kumsalı vardı ve kızgın güneşin altında bembeyaz parlıyordu. Alçak kayalıkların üstünde öbek öbek sazlıklar vardı.

Birdenbire evi gördü. Daha doğrusu gördüğü evin Alex'in evi olduğunu tahmin etti.

Öbürlerinden daha büyüktü. Ferah ve çekici bir görünüşü vardı evin.

Çevresi incir, zeytin ve selvi ağaçlarıyla çevriliydi. Yaklaştıkça havadaki limon kokusu keskinleşiyordu.

Helikopter evin arkasındaki açıklığa indi. Herkes onları karşılamağa koştu.

Beyaz önlüklü üç kadın ve siyahlar giymiş bir adam farkettiler Charlotte.

Elini gözlerine siper etmiş, onlara bakıyordu siyahlı adam. Charlotte içinde bir şeyin

düğümlediğini hissetti. Ne aptaldı, bunlar hizmetkârlar olmalıydılar!

Pervaneler yavaşladı. Alex kemerini çözdü,aşağı atlayarak elini uzattı.

Charlotte onun elini tuttu.- Soğuk bir eldi bu. Şaşkınlıkla havanın, burada daha serin olduğunu farkettiler. Denizden gelen rüzgârın tuzlu bir kokusu vardı. Solda toprak tatlı bir meyille denize iniyordu. Bugüne kadar böyle güzel bir yer görmediğini düşündü Charlotte.

Alex, herkesin toplandığı sütunlu terasa doğru yürümeğe başladı.

Charlotte, adımlarını sıklaştırdı. Arkada kaldığı için dönüp sert bir biçimde ona bakmıştı Alex.

Kadınların ikisi gençti, biri daha yaşlıydı. Alex'i çok sıcak karşıladılar.

Kadınlardan genç olanların gözü sık sık genç kıza takılıyordu. Alex onu dirseğinden sıkıca tuttu,

«Charlotte, seni buradaki yardımcılarım ile tanıştırmak istiyorum» dedi.

«Bu Cristof, mutfağa o bakar. Bunlar da Luisa, Sophia ve Tina.»

Beceriksizce, «Nasılsınız,» diye sordu Charlotte. Kızlar kıkırdaştılar. Luisa en yaşlılarıydı.

«Hoşgeldiniz Senyora Faulkner,» dedi elini uzatarak. 'Kâhya kadın olmalı' diye düşündü Charlotte. Alex'e baktı.

«Siz Luisa'yla içeri girin, benim gitmeden Bianco'yla konuşmam lazım,» dedi Alex.

«O gidiyor mu?» Charlotte'un ağzı kurumuştı.

«Bu bizim balayımız.» dedi Alex, «Haydi Luisa'yla gidin. İyi İngilizce bilir. Hepsi bilirler. Ben öğrettim onlara.»

Charlotte sinirli adımlarla yaşlı kadını izledi ve geniş camlı kapılardan içeri girdiler.

İçersi serindi. Taş bir hol, evin önündeki terasla birleşiyordu. Kemerli kapılardan beyaz duvarlar, parlak renkli, elde örülmüş kilimlerle döşenmiş odalar görünüyordu.

İskemle ve koltuklar keçi ve koyun derisi kaplıydı. Yerler cilâlı tahtadandı.

Açık kapılardan denizin sesi duyuluyordu.

Holün bir ucundaki basamaklarla biraz yüksek çe bir bölmeye çıkılıyordu.

Burada yemek masası ve iskemleleri vardı. Mobilyalar sade olmakla birlikte zarif ve eve çok uygundular. Yemek bölümünün arka tarafında, evin sol kanadına doğru başka bir salon uzanıyor, buradaki kapılardan biri kocaman bir yatak odasına açılıyordu.

İçerde dört sütünlü büyük bir yatak vardı. Uzun pencerelerde yeşil ham ipek perdeler rüzgârda tatlı tatlı uçuşuyordu.

Halıların yatağın örtüsü gibi beyazdı.

Luisa utangaç bir sesle. «Beğendiniz mi senyora?» diye sordu. Charlotte'un bugüne kadar gördüğü en güzel yatak odasıydı.

«Teşekkür ederim Luisa, çok güzel.» dedi Charlotte.

Çantasını koltuğa bıraktı ve ilerleyerek yatağın yanındaki koca bir vazo dolusu zambağa bakmaya gitti, sonra kıvrık yapraklarına dokundu yavaşça..

«Bavullar geldiğinde Sophia yerleşmenize yardım eder.»

«Eşyalarımı ben yerleştiririm.»

«Sophia yerleştirir.» Luisa'nın ince sesinden sonra Alex'in kalın sesi onu yerinden sıçrattı.

«Bize biraz kahve getirir misin Luisa? Eminim karım da yorgundur.»

Luisa gülümsiyerek uzaklaştı.

Alex dönerek kapıyı kilitledi.

«Demek evimi beğendin? Charlotte başını sallıyarak içtenlikle. «Bundan güzeli olamaz» dedi. «Herkesin rüyasına girecek kadar güzel bir ev.»

Alex yorgunca yatağın kenarına oturdu. Ceketini ve kravatını çıkarttı.

Ellerini başının üstünde kavuşturarak yatağa uzandı. Charlotte' un şaşkınlıkla kendisini izlediğini görünce, yüzünü o alaycı gülüş kapladı.

«Henüz değil Charlotte. Luisa her an gelebilir. Onu şaşırtmak istemem.»

Charlotte öfkeyle baktı ona.
«Ben bir banyo yapacağım.»

«Banyo kapısının kilidi yok» dedi Alex tembelce gözlerini kapatarak. «Ama merak etme içeri girmem.»

«Gerçekten girmezsiniz değil mi?»

«Hayır, bu sefer girmeyeceğim.»

Soyunup sıcak suya girmek nefis bir şeydi. Cam raflarda çeşitli kokular, losyonlar ve pudralar vardı.
Charlotte bu davet edici kokuları kullanmayı düşünmüyordu. Suyun içine uzanarak gevşemeye çalıştı.

Önüne uzanan geceyi düşünmeye cesareti yoktu, yatak odasından birtakım sesler geldi, biraz sonra kapı vuruldu.

Charlotte'un yüreği ağzına geldi. Süngeri göğüne tutarak, «Ne., ne istiyorsunuz?» dedi.

Alex'in sesi sakindi. «Kahve geldi; onu haber verecektim.

«Teşekkür ederim. Çıkıyorum.»

«istediğin kadar kalabilirsin. Ben daha hoşça vakit geçirebileceğim bir şey bulacağım.»

Yatak odasının kapısının çarpılarak kapatıldığını duydu Charlotte, banyodan çıkarak kalın havlulardan birine kurulanıp giyindi.

Kahve biraz soğumuştur ama nefisti. Tepside badem şekeri de vardı.
Charlotte dokunmadı onlara. İki fincan Türk kanvesi içtikten sonra el çantasını açıp birkaç ufak tefeğini çıkarttı. Dışarda yavaş yavaş akşam olmaya başlamıştı. Odaya denizin sesi ile birlikte çiçek kokuları doluyordu. Kocaman gece kelekleri pencerenin önünde uçuşmaya başlamalardı.

Saatine bir göz. attı. Sekize geliyordu ve sabahtan beri ağzına bir lokma koymamıştı. Alex uçakta şampanya ikram etmişti ama, o tatlımsı içkiyi pek sevmemişti Charlotte.

Kapı vuruldu. Gidip açtı. Kapıda genç hizmetçilerden biri duruyordu.

«Tepsiyi almaya geldim senyora.. Senyor Alex sizi salonda bekliyor.»

«Teşekkür ederim. Salonu gösterir misiniz bana?»

Kız gittikten sonra Charlotte aynaya son bir göz atıp çıktı. Hafif bir ruj dışında hiç makyaj yapmamıştı. Hole uzanan koridor boyunca yürüdü. İki yanda lambalar yakılmıştı.

Yemek odasında kurulmuştu sofra.

Charlotte el örgüsü örtülere, nefis kristal ve gümüşlere hayran olmaktan kendini alamadı.

Alex beyaz bir pantolon ve mavi bir gömlek giymişti. Rahatlamış ve dinlenmiş bir hali vardı. Boynunda minicik altın bir madalyon parlıyordu.

Genç kızın şaşkınlığını görünce, gülümsiyerek «Unutma, burası benim evim.» dedi.

«Üstünüzü değiştirdiğinizi fark etmemiştim.»

«Kaldığın oda benim yatak odam değil. Ben daha sade odaları severim.»

Alex böyle diyerek içkilerin durduğu masaya doğru yürüdü. «Ne içersin,» diye sordu.

«Cin, viski, votka?» Bir yandan açlığı, bir yandan içindeki paniği bastırmak isteğiyle, Charlotte içkiyi reddetti.

«Şey.. Bir meyve suyu içerim.»

Alex şaşkınlıkla baktı ona,

«Haydi canım, bir içki içersin.»

«Evet, ara sıra içki içerim, ama sizce bir sakıncası yoksa, bu akşam meyve suyu içmek istiyorum,» dedi Charlotte.

«Ama bence sakıncası var, hem de çok.» dedi Alex.

«Artık karım olduğuna göre bir cintonik içmende ısrar ediyorum.»

Sonra onun içinde bulunduğu gergin durumu fark ederek, «Pekâlâ, portakal suyu mu, limonata mı?» diye sordu.

«Portakal suyu lütfen.. Eee, bavullarım bu akşam burada olur mu acaba?» Alex ona buzlu bir bardak portakal suyu uzatarak,

«Vittorio'yla Dimitrios yemekten sonra burada olurlar.» dedi.

«Üstünü değiştirip rahatlıyamadığına üzgünüm, ama yeni elbiselerini giyecek bol bol vaktin olacak. Banyo hoşuna gitti mi?»

«Evet. Teşekkür ederim. Çok güzeldi.»

«Burası senin evin. Her şeyi istediğin gibi düzenleyebilirsin. Eğer tiyatrolara ve gece kulüplerine meraklıysan, burasını biraz sıkıcı bulabilirsin. Ama güzel bir kütüphanem var. Bunun dışında yüzüp, yürüyüşlere çıkıp, denize açılabilirsin. Üstelik hep güneş vardır.»

Onu dinlerken Charlotte, böyle bir yaşamın insanın sevdiği bir erkekle ne kadar güzel

olabileceğini düşündü.

Ama o belli bir nedenle buradaydı işte.

Tam o sırada Luisa yemeğin hazır olduğunu haber verdi. İçkilerini de alarak yemek masasına karşılıklı oturtular.

Yerdeki tahtalar pırıl pırıl parlıyordu. Charlotte İspanyol yemeklerini ilk kez tadıyordu. Karnı o kadar acıkmıştı ki, bütün düşünceleri bir yana bırakarak yemeğe başladı.

Ordövr olarak domates dolmasıyla küçük sardalyeler yediler. Onu nefis bir kebab ve yaprak dolması izledi. Yemek onun alışageldiğinden biraz ağır, et de yağlıydı ama hepsi de çok lezzetliydi. Peynirle birlikte tatlı olarak taze meyve geldi.

Bu arada Alex'in sözünü ettiği kırmızı şaraptan içtiler. Kahveler geldiğinde Charlotte'un gerginliği son haddini bulmuştu.

Elleri o kadar çok titriyordu ki, kahvenin birazını tabağa döktü.

Karşıdan Alex'in onu dikkat ve sabırsızlıkla izlediğinin farkındaydı.

Tam bu sırada bavulların geldiğini haber verdiler.

Alex izin istiyerek adamlarla konuşmaya gitti. Hizmetçilerden biri elinde bavullarla kapıda görünce Charlotte kalkmak için davrandı ama o, «senyora, her şeyi yerleştiririm.» dedi ve uzaklaştı.

Alex gideli yarım saat olmuştu. Charlotte oturamadığı için odanın ortasında dolaşıp duruyordu.

Güzel bir odaydı. Şimdiye kadar gördüğü bütün odalar gibi.. Yumuşak keçi derisi koltuklarla döşenmişti. Her tarafta işlemeli yastıklar vardı.

Yasemin ağacından dolabın tam ortasında kocaman bir pikap duruyordu.

Alex'in ne tür müzikten hoşlandığını merak etti Charlotte.

Alex içeri girdiğinde Charlotte içki tepsisinin başında durmuş, sinirlerini yatıştırmak için bir içki içip içmemeyi düşünüyordu.

Ayağındaki süet ayakkabılar hiç ses çıkarmadığı halde Charlotte onun varlığını hissederek döndü.

«Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim.» dedi Alex. Kapının pervazına yaslanmış onu seyrediyordu.

«Sophia eşyalarını yerleştirdi. İstedğin zaman yatabilirsin.»

Sonra Charlotte'un tedirginliğini fark etti, dudakları kısıldı ve,

«Ne yapıyorsun, işkenceye katlanabilmek için sarhoş olmaya mı çalışıyorsun?» diye sordu.

«Ben mi? Yoo» Sonra aptalca görüldüğünü hissederek konuyu değiştirmeye çalıştı. «Müzik

seviyorsunuz galiba? En sevdiğiniz kompozitörler hangileri?»

«Brahms ve Liszt!».» dedi Alex; sonra da ekledi: «Allahaşkına git yat artık, Chariotte. Çekil gözümün önünden.»

Chariotte onun soğuk bakışlarını üzerinde hissediyor ve koşarak kaçmamak için kendi kendisiyle savaşıyordu. Sonunda dayanamadı ve hıçkırarak odasına attı kendini.

Yatağın üstüne oturarak bütün bedeni ağrıyınca kadar ağladı, ağladı..

Biraz sonra kendini toparlıyarak çevresine bakındı. Bavullarını kaldırmışlardı ama büyük gardroba elbiseleri itinayla asılmıştı. Yatağın ayakucuna geceliği konmuş ve ipek örtüler açılmıştı.

Bembeyaz saten çarşaflar görünüyordu.

Yavaş yavaş soyundu. Bu arada dışardan gelen en ufak bir sese kulak kabartıyordu. Dişlerini fırçalıyarak geceliğini giydi. Şeffaf değildi ama insanın hayal gücüne pek fazla bir şey bırakmıyordu.

Işığı kapatmadan uzun süre düşündü, sonunda onu odaya girerken görmek istemediğine karar verdi.

Yatağa girerek çarşafların arasına büzüldü. Alex'in pijamalarının burada olmaması garipti.

Gözlerini kapattı.

Hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgundu. Kendi korkaklığı ve onun acımasızlığı genç kızı bitkin düşürmüştü. Artık hiçbir şeye aldırıyordu.

Gözlerini tekrar açtığında, yeşil ipek perdelerin arasından güneş süzülüyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte banyo yaptı, beyaz bir pantolonla kolsuz sarı bir bluz giydi.

Biraz sonra Tina kahvaltısını getirdi ve nazıkçe iyi uyuyup uyumadığını sordu.

Bu arada gözleri ikide birde yatağa kayıyordu.

Herhalde villada herkes az sonra ev sahibinin, karısının yatağında uyumadığını öğrenecekti!..

Yatağa oturarak tepsiye baktı. Kahvaltı İngiliz usulüydü: Yulaf ezmesi, salamlı yumurta, sıcacık çörekler ve bal. Hafif bir şeyler yemeyi tercih ederek çöreklerde karar kıldı.

Uyandığından beri Alex'in dün gece niçin gelmediğini düşünmemeğe çalışmıştı, ama şimdi kahvaltısını bitirip yapacak başka hiçbir iş bulamayınca merakı yeniden depreşiyordu.

Güzel bir sabahtı. Hava taze ve serindi. Sisli ufuk çizgisi sıcak bir günü müjdeliyordu. Gök çok açık maviydi. Koyu mavi denizle birbirinin içinde erimiş gibiydiler.

Tam bu sırada küçük bir yelkenli kayaların arasından açık denize doğru süzülmeğe başladı. Babasının öldüğü gün kullandığı teknenin tıpkısıydı bu.

Charlotte boğazına bir şeyler tıkanıldığını hissetti.

Hiçbir zaman bu acı olayı ve kocasının bu olaydaki rolünü unutmamalıydı. Pencereden çekildi. O yelkenlinin içindeki kocasıydı. Bundan emindi. O halde onun da ufak bir keşif gezisine çıkmasına bir engel yoktu...

Yatak odasından çıkarak holden geçti. Camlı kapılar açıldı. Terastan geçerek küçük patikaya çıktı. Çimenli yoldan tepeye kadar tırmandı. Aşağıya bakarak küçük körfeze buradan inebileceğini anladı, ama şimdilik böyle bir serüvene başlamak gereğini duymuyordu.

Yelkenli ufuk çizgisine yaklaşmıştı. Alex kanalı mı aşmaya karar vermişti acaba?'Sonra bu düşünceleri kafasından attı.

Alex'in ne yapacağından ona neydi? Sandaletlerinin topukları patikanın tozlu yolunda kayıyordu. Yoluna dikkatle devam ederek plaja inmeğe başladı. Kumsalda hayranlıkla çevresine bakındı. Kayalıklarda bir sürü mağara vardı, burunda suyun altında kalıyorlardı.

Kumsalın öbür ucunda kazıklar üstüne oturtulmuş kayıkhaneyi gördü Charlotte, kayıkhanenin önünde bir iskele uzanıyordu.

Sandaletlerini çıkartarak suya yürüdü. Yavaş dalgalar ayaklarının üzerinde oynaşıyordu. Su ipek gibiydi. Eğilerek pantolonunun paçalarını sıvadı.

«Günaydın Charlotte». Sığınyarak döndü. Alex hemen arkasında duruyordu.

Üstünde sadece kısa bir şort vardı. Kıllı göğsü ve adaleli bacakları çıplaktı, traş olmamıştı.

Charlotte midesinde bir şeyin düğümlendiğini hissetti. Onun bakışlarının yelkenliye kaydığını fark etti Alex.

«Seni hayal kırıklığına uğrattığıma üzgünüm, ama o Dimitrios. Denizi o da çok sever.»

Charlotte sandaletlerini bulup giydi. «Böyle sessizce gelip beni korkutmanıza gerek yoktu.»

«Ben de motorun karbüratörünü temizliyordum.» dedi Alex yağlı ellerini göstererek. «İyi uyudun mu?» Charlotte kıpkırmızı oldu.

«Çok iyi, teşekkür ederim. «Dün akşam siz neden...» sözünü tamamlayamadan sustu.

«Neden yatağa gelmediğimi mi soruyorsun? Senin yatağına gelmek istemedim.

'Belki de fikrini değiştirmiştir'diye düşündü Charlotte. «Ben, şey... Neden?»

«Neden dersin? Sana söyledim Charlotte. Ben canavar değilim. Duruma ve bana alışmanı bekliyeceğim.» dedi Alex.

«Ne kadar?»

«Ne kadar gerekirse. Şimdi lütfen üstüne saldırıp, elbiselerini parçalıyacaktım gibi davranmaktan vazgeç.»

Charlotte ürperdi. «Bu bir özür dileme mi?»

«Evet öyle.» Alex sırtını dönerek kayıkhaneye doğru yürümeğe başlamıştı.

Charlotte'a kumsal eskisi kadar güzel görünmüyordu artık. Kayalıkları tırmandı, patikadan koşarak geçti.
Eve vardığında ter içindeydi.

Holde Luisa ile karşılaştı. Islak pantolonuna ve kıpkırmızı yüzüne şaşkınlıkla bakan Luisa, «Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«Yo, bir şey yok, aşağı plaja inmiştim de..»

«Ah, Senyor Alex'i arıyordunuz.»

«Hayır, onu aramıyordum» diye sertçe karşılık verdi Charlotte ve dosdoğru odasına gitti.

Ne yapacağını bilemiyordu. Terasta güneşlenebilir ya da zeytin ağaçlarının altında dolaşabilirdi. Sonunda bunların hepsinden vazgeçerek odasına kapandı.

O yokken yatağı düzeltilmişti. Uzanarak tavanı seyretmeğe başladı.

Alex'in ona söylediklerinden sonra aklı karışmıştı. Öğleye doğru hafifçe dalmış olmalı ki, birden bire garip bir duyguyla uyandı.

Sanki odada kendinden başka biri daha vardı.
Çevresine bakındı. Pencerenin önünde Alex duruyor, dalgın dalgın ufuk çizgisine bakıyordu. Giyinikti.

Charlotte «Ne istiyorsunuz?» diye sordu yavaşça.

«Uyandın demek.. Öğle oldu. Yemek vaktini haber vermeğe gelmiştim.» Genç kız yatağın üstüne bağdaş kurdu.

«Sophia haber verebilirdi. Yoksa bu, bazı kocalık haklarınızı kullanmaya karar vermeniz anlamına mı geliyor?»

«Benimle çatışmaya kalkma, Charlotte,» dedi Alex. «Yeterli silahın yok. Ayrıca bütün gün bu odaya kapanmanı da istemiyorum.»

«Ya ne yapayım. Bütün gün terasta kollarımı kavuşturup yatayım mı»

«Biliyorsun ki bulada yaşamamanın bazı hoş yanları da var.» dedi Alex.

Bir an durdu, sonra ekledi, «Böyle davranmakla nelere sebep olabileceğinin farkında değil misin?»

Charlotte ayağa kalktı.

«İzin verirseniz giyinmek istiyorum.»

«Eğer istediğin buysa., pekâlâ. Yeşil bir şey giy, sana yakışıyor.»

Charlotte bir an arkasından bir şey fırlatmayı düşündü.

Yemeğe geldiğinde üstünde bol etekli, mavi ipek bir elbise vardı. Saçlarını da sımsıkı tepesine toplamıştı.

Önce soğuk kavunla başladılar. Alex, «Bugün öğleden sonra sana adayı gezdirmek istiyorum.» diye söze başladı. «Yüzme biliyorsun herhalde... Mayonu da al.»

«Beni eğlendirmek zorunda değilsiniz.» dedi Charlotte.

«Kendi kendime vakit geçirecek bir şey pekâlâ bulabilirim.» Alex tabağını itti.

«Tabii. Ben sadece buranın henüz yabancı olduğu için...»

Birdenbire sustu. «Hey Allahım, beni görmeye bile dayanamıyor musun yani?»

«Bu durumu siz yarattınız. Ben..»

«Bu durumu babanız yarattı küçük hanım.» dedi Alex.«Bunu hiç unutmayın.»

Charlotte hırsıyla ayağa kalkmıştı. Alex uzanıp onu bileğinden yakaladı ve yerine oturmaya zorladı.

Emredici bir tonla,«Gitme,» dedi. «Eğer öğleden sonrayı benimle geçirmek istemiyorsan, seni zorlamıyacağım.»

Charlotte ona baktı. Duyguları karma karışıktı.

Bu ufak çekişmelerden hoşlanmaya mı başlamıştı yoksa? Öyle değilse, Alex'in savaştan çekilmesi niçin memnun etmemişti onu?

Yemek bitince Alex ayağa kalktı. «İzninle,» dedi. «Akşam yemeği saat sekizde. Görüşürüz.»

Ve Charlotte'u odada yalnız bırakarak çıktı.

Üç gün Charlotte kocasını sadece yemeklerde gördü. Uzun ve yalnız günlerdi. Kahvaltılarını odasında ediyor, sonra ya güneşleniyor, ya da yüzüyordu. Öğle yemeği ikideydi. Yemekten sonra yatağına uzanıp kitap okuyordu.

Saat beşte Alex'le terasta çay içiyorlardı. Akşam yemeği dokuz buçukta bitiyordu. Alex müzik dinlemeye gidiyordu sonra, ama onu bir kez bile çağırmamıştı.

O da saat onda yatıyor, ama pek uyuyamıyordu. Arada sırada, villanın çevresinde Vittorio ve Dimitrios'u görüyordu.

Luisa'dan Santos kardeşlerin burnun ötesindeki köyde yaşadıklarını öğrenmişti. Konuşacak hiç kimse yoktu.

Dördüncü günün sabahı, beklenmedik bir şey oldu. Sophia gelip, Senyora Teresa Faulkner'in geldiğini ve onu salonda beklediğini haber verdiğinde Charlotte terasta kitap okuyordu.

«Senyora Teresa?» Charlotte'un aklı karıştı birden. «Kim o?» diye sordu.

Sophia'nın kara gözleri, her zamanki gibi hafif düşmanca bakıyordu.

Sadece, «Büyükanne» dedi.

'Tabii' diye düşündü Charlotte. Alex büyükannesinin adada yaşadığını söylememiş miydi? Ama niye buraya gelmişti şimdi? Alex de nerelerdeydi acaba?

Arkasını döndüğü sırada Sophia'yı durdurarak, «Kocamın nerede olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

«Hayır, senyora.»

Teresa Faulkner'in korkutucu bir görünümü vardı. Uzun boylu, iri yarıydı. Uzun siyah bir elbise giymişti. Bu kadar sıcak bir iklimde yaşlı kadınların niye siyah giydiklerini hep merak ederdi Charlotte.

Babaanne de torunu gibi koyu tenliydi. Bembeyaz saçları vardı. Charlotte onun yaşını yetmiş seksen arası tahmin etti, ama dimdik duruşunda en ufak bir çöküntü belirtisi yoktu. İçeri girer girmez, gözleri loşluğa alışmcaya kadar, yaşlı kadın onu tepeden tırnağa incelemişti bile.

«Ah, sen Charlotte olmalısın» dedi güçlü bir sesle. «Niye torunum seni bana getirmediydi?»

«Ee, oturmaz mısınız Senyora Faulkner?» Beceriksizce ekledi, «Alex burada değil.»

Teresa kuşkuyla baktı ona bir süre. Sonra arkasına iyice yaslanarak,

«Eee? Sorumu cevaplamadın?» dedi.

Charlotte çevresine bakındı ve kapının önünde Luisa'yı fark etti. Konuşmaya dönerek, «Bir kahve içer miydiniz?» diye sordu. Teresa sabırsız bir ses çıkardı.

«Kahve içmem ama bir kakao olabilir.» «Luisa, bize iki kakao getirir misin lütfen?» dedi Charlotte, Luisa gülümsiyerek çıktı.

«Alex'in nerede olduğunu bilmiyorum. Sizi göremediğine üzülecek. Bir gün bize öğle ya da akşam yemeğine gelmez misiniz?»

Teresa, «Laflan ağzında geveleme, kızım,» dedi açıkça. «Torunumun nerede olduğunu sormadım. Ben onu bilirim. Kayııyla bir yerlerde dolaşıp duruyordur. Seni niçin, bana getirmediyini sordum.

«Daha dört gündür buradayız, pek zaman olmadı..»

«Saçma..» dedi Teresa.

«Alex beni bilir. Seni beklediğimi biliyordu. Yirmi yıl onun kendine bir kadın seçmesini bekledikten sonra, onu görmek istemem çok mu garip?»

«Tabii değil. Sadece., anlarsınız işte..»

«Hayır anlamıyorum ve bunun için soruyorum sana.»

Charlotte birdenbire Alex'in ona adayı gezdirme teklifini hatırladı. Herhalde bu arada büyükannesine uğramayı düşünmüştü. Charlotte reddettiği için de gidememişlerdi.

«Özür dilerim. Benimle bu kadar ilgileneceğinizi tahmin etmemiştim.»

Teresa'nın kara gözleri kısıldı.

«Niye ilgilenmeyecekmişim? Yeni torunumla ilgilenmez olur muyum hiç?»

«Charlotte'un anlatmak istediği, İngiltere'de büyüklerin torunlarının sorunlarıyla pek ilgilenmedikleri, sanırım,» Alex'in sesiydi bu.

Kapıya dayanmış duruyordu.

Şortunun üstüne eski bir gömlek geçirmişti. Yürüyüp büyükannesinin elini öptü.

Teresa, «Alex...» dedi yumuşacık bir sesle, «Niye hiç görünmedin?»

«Büyükanne, biz balayındayız. Büyükbabamla siz yeni evliken yalnız kalmak istemez miydiniz?»

Teresa ona baktı, «Biz kalabalık bir aileyle birlikte yaşamak zorundaydık. Alex, gelip beni göreceğine söz vermiştin?»

Charlotte bu tartışmayı tedirginlikle dinliyordu. Buna kendisinin neden olduğunu düşünmekteydi.

Luisa elinde kakaolarla içeri girdi. Alex, «ögle yemeğine kalacaksın tabii, değil mi büyükanne,» dedi. «Ben gidip üstümü değiştireyim.»

Teresa delici bakışlarla ona baktı, «Hayır, Alex, bugün yemeğe kalmıyacağım. Buraya özel yaşamınıza karışmaya gelmedim. Karınla tanışmaya geldim ve tanıştım.»

Charlotte'a baktı, «Güzel bir kız. Onu kendine saklamak istemeni anlıyorum. Ama en kısa zamanda sizleri tekrar görmek istiyorum.»

Charlotte bir şeyler söylemesi gerektiğini hissetti, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu.

«Şimdi, kakaomu içer içmez gideceğim. Ne zaman istenmediğimi bilirim ben.»

Alex'e baktı, «Sen niye öyle solgunsun oğlum? Karın da benim yanımda huzursuzlaşıyor. Ona neler anlatıyorsun bakalım?..»

Alex gülmeye çalıştı, «Hayal kuruyorsun, büyükanne. Herkes arasına sinirli olabilir.»

Teresa omuzlarını silkti.

«Tabii,» dedi, «Ama o kadar zayıf ki!.. Bebekler gelmeye başlayınca düzelir.»

Alex sakın bir sesle, «Umarım değişmez,» dedi, «Ben onu böyle beğeniyorum çünkü...»

Sonunda Teresa kalktı.

Charlotte ve Alex onu kapıya kadar geçirdiler.

Dışarda küçük bir eşek arabası bekliyordu. Charlotte görür görmez bayıldı ona.

Hemen koşarak yanına gitti. Eşegin kocaman kulaklarının çıktığı bir de hasır şapkası vardı Teresa arabanın önündeki tahta sıraya tırmandı, dizginleri ve kırbacı aldı.

«Adı nedir?» diye sordu Charlotte. Sesi yumuşacık çıkmıştı.

«Pepe. Hayvanları sever misin?» Teresa gözlerini ona dikmişti.

Charlotte heyecanla başını salladı. «Çok severim. Eskiden bir köpeğimiz vardı, Annem öldükten sonra ona bakan olmadı. Babam da onu istemediğini söyledi.»

Teresa ile bakiştılar, sonra Teresa kamçısını şaklatarak, «Gitmeliyim.» dedi.

«Yakında görüşürüz. Unutma AIex...» Eşek arabası sarsılarak uzaklaştı.

Charlotte kendini birden yapayalnız hissetti.

O geldiğinde her şey canlanıvermişti sanki.

Ama şimdi yine her şey eski sıkıcı durumuna dönecekti işte!

Alex dönerek evin arkasına doğru yürüdü. Bir süre onu izledi Charlotte, sonra hole girdi. Okuduğu kitap masanın üstünde açık, onu bekliyordu. Alex ortalarda yoktu.

Odasında olduğunu tahmin etti. Kendisinininkinin birkaç oda ilerde, onun olduğunu sandığı bir oda vardı.

Yatağı basit el örgüsü bir örtü ile , örtülmüştü. Pencerelerinde düz beyaz perdeler vardı. Yerde küçük bir halı yayılıydı. Kendi odası ile karşılaştırıldığında adeta çıplak sayılacak bir odaydı.

Saatine baktı. On ikiye geliyordu. Yemeğe kadar öldürülecek iki saat daha vardı demek! Demindenberi sıkıntıdan terliyordu. Geçen gün AIex'in sözünü ettiği koydaki o havuzcuğu hatırladı.

Acaba bulabilir miydi orasını? Sonra vazgeçti.

Hava, oradan oraya amaçsızca dolaşılamiyacak kadar sıcaktı.

Bu kadar sıkıntının üstüne bir de güneş çarpmasına uğramak istemiyordu.

Arkasından Alex'in sesini duydu.

«Eee, ne düşünüyorsun bakalım?»

«Havanın ne kadar sıcak olduğunu düşünüyordum!»

«Teresa hakkında ne düşünüyorsun?»

«Çok., iyi..»

«Ama çok meraklı,değil mi?» diye sordu Alex.

«Öyle demedim.»

«Hayır, ama öyledir. Seni öbür gün tanıştırmayı düşünüyordum,» dedi Alex. Omuzlarını silkti. «Her neyse, er geç gelecekti zaten..»

«Beni uyarabilirdin.» dedi Charlotte.

«Neden? Bu konuda senden en ufak bir yakınlık görmedim ki.»

«Evet, düşüncesizce davrandım..» Charlotte tutuk bir sesle konuşmayı sürdürdü. «Düşünüyorum da., eğer konuşmazsak sana nasıl alışabilirim?»

«Devam et.» dedi Alex.
Sesinde hafif bir alayla karışık gerginlik vardı.

Charlotte kendini savunurcasına devam etti. «Uygar insanlar gibi dâvransak daha iyi değil mi?»

«Kesinlikle. Ama senin fikrini neyin değiştirdiğini merak ediyorum. Çok fazla yalnız kalman belki! Benim arkadaşlığımı istediğine inanmıyorum.»

Charlotte dudaklarını büzerek, «Alay edeceksen..» demeye kalmadan Alex hırsla sözünü kesti onun.

«Ya ne yapmamı bekliyordun? Orada durmuş bana, düşüncesizce davrandığını, birbirimizle konuşmamız gerektiğini söylüyorsun. Ya ben seninle konuşmak istemiyorsam?»

«Keşke bu konuyu hiç açmasaydım» dedi Charlotte.

«Cömertçe yaptığın öneriyi geri mi alıyorsun yani?»

Charlotte bağırmaya başladı. «Sen bir vahşisin, biliyor musun bunu?»

«Sen de tatlı, anlayışsız bir kızsın,»

Charlotte hırsla onun yanından geçerek uzaklaşmak üzereyken Alex'in parmakları kolunu kavradı onun. «Oyun oynamayı bırakalım, olur mu?» dedi.

Birbirlerine o kadar yakındılar ki, nefesleri karışıyordu. «Eğer istiyorsan seni yüzmeye götürürüm.»

Charlotte kolunu kurtardı, eliyle ovuşturarak bir süre düşündü, sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Yüzmeye gitmek istiyorum.»

«Mayonu al, çabuk ol, haydi..»

Charlotte odasına koştu. Beyaz bikinisini giydi, üstüne de pantolonunu geçirdi. Bir de havlu kapıp dışarı fırladı. Alex onu terasta bekliyordu. Evden çıkıp yürümeye başladılar.

Hava müthiş sıcaktı.

Çok geçmeden alışık olmadığı bu egzersizden her tarafı ağrımaya başladı Criarlotte'un.

Aşağılardan denizin sesi geliyordu. Alex bu araziye alışıkta, kolayca ilerliyordu. Hiç konuşmuyorlardı ama, Charlotte bundan memnundu. Yürümekten nefesi kesilmişti. Değil konuşacak, ağzını açacak durumda değildi.

Sonunda durarak dik bir bayırı gösterdi Alex, «İşte burası. Eimi tut, burası çok diktir.»

Kayalardan inmeğe başladılar. Charlotte aşağı bakmamağa çalışıyordu.

Bir süre sonra düz bir kayaya ulaştılar. Tam ortasmda deniz suyuyla dolu bir havuzcuk vardı. Charlotte başını kaldırarak

«Tanrım,» dedi. «Geri dönerken orayı tırmanacak mıyız yeniden?»

«Çıkmak, inmekten kolaydır. Eee, bu kadar zahmete değdi mi?»

Charlotte sandallarını fırlatarak, «Suya girmek için sabırsızlanıyorum.» dedi.

Pantolonunu çıkarak ilerledi, önce ayağını soktu, su soğuktu.

Bütün cesaretini toplayarak kendini sulara bıraktı, daldı.

Yavaşça gözlerini açtı. Yemyeşil derinliklerdeki o güzelim görüntüyü, koyu gölgeli mağaraları ve dalgalarla salınan deniz bitkilerini gördü. Nefes almak için suyun yüzüne çıktığında Alex'i suyun hemen kıyısında gördü. Merakla sulara bakıyordu.

«Nasıl, güzel mi?» dedi Alex.

«Harika.. Gelmiyor musun?»

«Mmm,» Alex bir an duraksadı sonra, «Yo, sen tadını çıkarmaya bak,» dedi, tekrar gidip kayaların üstündeki yerine oturdu.

Charlotte kıyıya gelerek onun çenesini avuçlarına aldı. «Ne var?» dedi, «Anlaşma yaptığımızı sanıyordum.»

«Yaptık, bu yüzden de yeniden savaşa başlamak istemiyorum.»

«Burada başka kim süzüyor?»

Alex omuzlarını silkti. «Ben..»

«Gitmemize daha çok var mı?»

«On beş, yirmi dakika kadar.»

«Oh..» Charlotte suya baktı. «Buraya yalnız gelmeye cesaret edemem herhalde.»

Alex sertçe, «Böyle bir şeyi aklından çıkar,» dedi. «Derin suda tek başına yüzmek tehlikeli olabilir. Bir kramp girerse..»

«Biliyorum.» Tam dönmeye hazırlanırken birdenbire bir şey hızla suya daldı. Su bile sıçramamıştı. Alex'in esmer başı göründü.

Charlotte bir an bir ferahlık duydu.

Alex gülerek, «Benden yararlanmıyacağma söz verersen, ben de veririm. Yanına gelmemi istedin, değil mi?» Chariotte başını salladı.

«Evet, evet..»

Su sporlarıyla daha önce pek ilgilenmemiști Charlotte, ama Alex kısa sürede ona nefesini kontrol etmeyi öğretti.

Sonra birlikte kayadaki büyük yarığa yüzdüler. Burada Alex'in daha küçük bir çocukken keşfettiği sualtı mağaraları vardı.

Geri dönme zamanı gelince sudan çıktılar.

Charlotte kurulanırken Alex biraz geride kaldı. Bikinisinin üstüne pantolonunu geçirdi. Alex de kurulandı. Ne garip., artık eskisi gibi utangaçlık duymuyordu.

'Ne de olsa bu adam benim kocam' diye düşündü ve., şaşkınlıkla, durumu kabullendiğini fark etti birden.

Villa'ya vardıklarında Luisa'nın onları aradığını gördüler.

Alex'e İspanyolca bir şeyler söyledi. Telaşlı görünüyordu. Sonra İngilizce devam etti.

«Nerde kaldınız? Saat ikiyi çoktan geçti. Sophia'yı nerdeyse Vittorio'yu bulması için köye gönderecektim.»

Alex şefkatle yaşlı kadının omuzunu okşadı.

•Yüzüyorduk Luisa, zamanı unutmuş olmalıyız.»

«Yüzüyor muydunuz?» Charlotte'un yanmış cildine ve darmadağın saçlarına gözü ilişti. «Ah, evet, tabii.»

Genç kız, onun, deniz kenarında tatlı bir aşk sahnesi yaşadıklarını sandığından emindi. Saçlarını arkaya atarak villaya girdi.

Charlotte öğle yemeği için salona girdiğinde, Alex onu masada bekliyordu.

Üzerine bir gömlek geçirmiş, siyah düz saçlarını taramıştı. Charlotte'un üzerinde kollarını ve bacaklarını açıkta bırakan beyaz bir elbise verdi.

Oturdular, Tina onlara buzlu konsome getirdi.

Alex sordu, «Şu son birkaç saatte gerçekten eğlendin mi?»

Charlotte, dürüst olmağa karar verdi. «Evet, çok..»

«O halde daha çok birlikte olsak daha iyi değil mi?» Ona baktı, Alex gözlerini ona dikmişti.

«Ne demek bu?»

Adamın yüzündeki ifade sertti. -Yatakta demek istemiyorum, eğer korktuğun buysa..»

Charlotte, «Nasıl senin arkadaşın olabilirim?» diye sordu.

«Nasıl düşmanım olabilirsin?» Alex, sabırsızlıkla ayağa kalktı.

«Charlotte,bugüne kadar sana çok sabırlı davrandım.» dedi. «Neden bu yolun her milimetresinde benimle savaşıyor ilerliyorsun? Buradaki yaşamın çok mu kötü? Şimdi o soğuk ve sisli İngiliz kışında olmayı mı tercih ederdin?»

Charlotte kaşışını bıraktı. «Bunlar dürüst sorular değil.» dedi.

«Aynı kanıda değilim.» dedi Alex.

«Buradasın ve karımsın. Bunu sana daha ne kadar hatırlatacağım?»

-Hatırlatmaya gerek yok.» dedi Charlotte.
Sonra daha yumuşak bir sesle, «Gel de yemeğini ye. Aç olmalısın.»

Alex'in gözleri kısıldı, «Umurunda mı sanki? Açlıktan ölsem kılın kıpırdamaz..»

«Hiç de değil. Hiç kimsenin açlıktan ölmesini istemem.» dedi Charlotte.

«Ah, çok teşekkür ederim.» Alex yerine oturdu.

«Pekâlâ Alex, pekâlâ. Daha çok birlikte olmaya çalışalım.»

Alex kaşlarını çattı. «Bu da başka bir oyun mu?»

«Yo, hayır, hayır. Bana adayı gezdirmeni gerçekten çok istiyorum.»

Bundan sonraki birkaç gün Charlotte, kendini olayların akışına bıraktı.

Alex gerçekten iyi bir arkadaştı. Adayı bir baştan bir başa gezdiler. Kayalıklar adanın çevresinde doğal bir kale oluşturmuştu. Alex'in babasının sırf bu nedenle adayı almış olduğunu öğrenmesi Charlotte'u şaşırtmıştı.

Alex'in de böyle tehlikelerle karşı, karşıya olup olmadığını düşündüğünü fark etti. Doğal bir koruyucusu vardı ama bir makineli tüfeğin kurşunlarına karşı ne yapabilirdi ki?

Birlikte yüzmeğe gittiler, birkaç kez de koyda yelkenliyle gezdiler.

Hele Alex'in çift tekneli kayığı ne kadar ustalıkla kullandığını görünce onun bu işi çok iyi bildiğini anladı Charlotte. Bu tekne kayıkhanenin baş köşesinde duruyordu. Easy Rider gibi romantik bir de adı vardı.

Alex babası gibi her şeyi yönetmekte direktmiyordu. Bir ara, teknenin denetimini bütünüyle ona bıraktı. Böyle anlarda Alex'e karşı duyduğu bütün öfke siliniyordu Charlotte'un.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kocası, kendi adalarının da içinde bulunduğu Balear Adalarını avucunun içi gibi biliyordu. İnsanlarını, neler ekip biçtiklerini, efsanelerini, her şeyi...

Charlotte, özellikle efsanelerle çok ilgilendi.

Küçüktenberi efsane ve masalların büyüğü anlatımını severdi.

Luisa'dan İbiz'in bir efsanesi olduğunu öğrenmişti, onu çok merak ediyordu. Alex bu konuda çok ağız sıkı davrandığı için kendi başına bir araştırma yapmağa karar verdi Charlotte.

Bir akşam yemekten sonra kütüphanedeki koltuğa kıvrılmış efsanelerle ilgili o kocaman kitabı incelerken Alex içeri girdi. Onu görünce şaşırdı.

«Ne yapıyorsun? Nedir o?»

«İbiz Efsanesini arıyorum.» dedi Charlotte. «Umarım buna bir itirazın yoktur.»

Alex kitabı onun elinden kaparcasma aldı: «Evet, var» dedi.

Charlotte, «Lütfen Alex,» dedi, «Daha yeni bulmuştum.»

«Niye bunu bu kadar merak ediyorsun?»

«Neden etmiyeyim?»

Alex bir süre garip bir gülümseme ile ona baktı ve «Pekâlâ» dedi.

«Madem bu kadar kararlısın, dinle öyleyse.. Tanrı İbiz, batan gemilerden birinden denize düşen güzel bir kızı kurtarmış. Sonra da bu kıza âşık olmuş. Ama kız onu yaşlı ve çirkin bulmuş, üstelik ondan korkuyormuş da... Tanrı onu bu adaya hapsetmiş. Bir süre sonra yavaş yavaş, kız da onu sevmeye başlamış. İbiz'in bundan haberi yokmuş. Sonunda kıza acımış ve onu adadan göndermeye karar vermiş, ama kız gitmeyi reddetmiş. Hepsi bu.»

«Oh, çok güzel.» Charlotte çenesini avuçlarına almış, onu dinliyordu.

«Güzel Kız ve Canavar masalına ne kadar benziyor değil mi? Ama bunda kızın babası yok değil mi? Oh...»

Birdenbire susup kocasına baktı. Alex'in dudakları sarkmıştı.

Kitabı rafa fırlattı ve alaycı bir sesle, «Canavardan kendini sakın..» dedi. Odadan çıkmıştı Alex.

Charlotte onun arkasından bakakaldı, Şimdi neden efsaneyi okumasını istemediğini anlıyordu.

Ama Alex yaşlı ve çirkin değildi ki! Kendisi de ondan korkmuyordu artık.

Ayağa kalkıp dışarı çıktı. Alex içki masasının başına geçmiş kendine koca bir bardak viski hazırlıyordu.

«Eee,» dedi. «Bu akşamlık bu kadar mı?»

«Alex bak.. İnan ki bilmiyordum..»

«Neyi biliniyordun?»

«O şeyi işte.. Efsaneyi.»

«Ne varmış efsanede?» dedi Alex. Elini saçlarından geçirdi, sonra içki tepsisini göstererek, «Sana bir içki ikram edebilir miyim?» dedi.

«Hayır susamadım.» dedi Charlotte.

«Otursana..»

«Neden konuşmuyoruz? Bizim durumumuza benzediğini düşünüyorsun, ama hiç benzemiyor. Hem ben senden korkmuyorum ki artık..» dedi Charlotte.

Alex ona baktı, sakince, «Öyle mi?» diye sordu.

«Hayır. Sen ne yaşlısın, ne de çirkin..»

«Evet Charlotte, ben yaşlıyım. Hem de senin baban olacak kadar.» Charlotte kızardı.

«Bunun yaşla ne ilgisi var?» dedi. «Sen hiç... hiç babama benzemiyorsun. Belki sana çocuksu görünüyorum ama, bu senin yaşlı olduğunu göstermez ki...»

Alex pikaba eğildi. Odayı bir gitarın hüzünlü sesi doldurdu birden.

Alex dönerek gülümsedi. «Gel, bu müzikle nasıl dans edileceğini göstereyim sana. İster misin?»

Charlotte bu dansı daha önce de televizyonda görmüştü.

Alex kolunu onun omuzuna attı. Adımların nasıl atılacağını öğretmeğe başladı. Bir, iki üç, hop..

Alex'in ipek gömleği adaleli teninin üstünden kayıyordu. Müzik hızlandıkça onlar da hızlanıyorlardı. Charlotte ayaklarını ona uydurmağa çalışıyordu, nefesi sıkışmıştı, başını kaldırmış kahkahalarla gülüyordu. Tam bu sırada Alex şiddetle ayağına bastı Charlotte' un.

«Hay Allah, afedersin Charlotte, çok acıdı mı?»

Charlotte ayağını ovuşturuyordu. «Biliyor musun, sen de pek hafif sayılmazsın hani..»

«İncinmiş filan olmasa bari. Yürüyebilecek misin, yoksa ben taşıyayım mı seni?»

«Geçiyor. Hem ben, her düştüğünde yerden kaldırılacak bir çocuk muyum?»

«Hiçbir zaman seni bir çocuk olarak görmedim,» dedi Alex.

«Evet, bana çocuk muamelesi yapıyorsun. Babam olacak yaşta olduğunu bile söyledin.»

«Peki, nasıl davranayım sana Charlotte? Bir kadın, karım olarak mı? Bunu ister misin?»

Charlotte'un yüzüne ateş bastı. «Yetişkin bir insanmışım gibi davran yeter..»

Alex arkasını döndü. Çenesini hırsla kasmıştı.

«Saçma bir konuşma bu. Seninle niye evlendim sanıyorsun?»

«Niye? Bunu gerçekten çok merak ediyorum.»

«Oh, Charlotte, lütfen yine başlamayalım. Yeni yeni dost olmağa başlamıştık. Ne değişti ki?»

«Senin dostluğun beni mutlu ediyor Alex.» diye üzüntüyle mırıldandı Charlotte. «N'olur affet beni, edepsizlik ediyorum.»

Alex derin bir nefes aldı, «Neyse, unutamam bunu.»

Charlotte elini uzatarak onun koluna dokundu. Elinin altında adalelerinin sıcaklığını duyuyordu. <Alex. lütfen bana kızma. Yanlış şeyler söylediğimi, yanlış şeyler yaptığımı biliyorum ama beni yönetmen hoşuma gitmiyor.»

«Yönetmek mi? Allah aşkına Charlotte, benim seni yönettiğim falan yok.»

Alex, dönerek elini onunkinin üzerine koydu ve o anda Charlotte adamın etkisini kuvvetle hissetti.

Kolaylıkla duygularını, heyecanlarını kendi denetimine alabilirdi.

Gözlerini onun gözlerinden çekemiyordu bir türlü. Bilmediği bir duygu dizlerini gevşetiyordu.

«Charlotte inan bana, seni bir çocuk olarak görmüyorum. Belki öyle bakmam lazım ama Tanrı affetsin, öyle bakmıyorum.» dedi Alex.

«Ben... çok geç oldu, çok yorgunum.» Charlotte'a bugüne kadar hiçbir şeyi söylemek bu kadar zor gelmemişti...

Üzüntüyle Alex'in parmaklarını gevşettiğini farketti.

«İyi geceler, Alex.» Birdenbire onun yüzünde ki anlam genç kıza acı verdi ve., dehşetle ne yaparsa yapsın onu durdurmak isemediğini anladı.

Yatak odasında, aynadaki görüntüsüne kaygıyla baktı. Kıpırmızı yanakları ve garip bir parıltıyla parlayan gözleriyle yüzünün adeta hummalı bir hali vardı. Ayakları hâlâ çıplaktı. Sandaletlerini kütüphanede bıraktığını hatırladı.

O anda efsane yeniden aklına geldi.

Hiçbir şey düşünmemeğe çalışarak banyoya girdi. Alex'in birkaç günlük arkadaşlığıyla her şeyi unutacak kadar kişiliksiz miydi?

Kendi duyguları üzerinde denetimi bu kadar mı zayıftı? Her şeyi bu kadar kolay nasıl unutabiliyordu? Yatağa girerek başını yastığa gömdü ve hıçkırarak ağlamağa başladı.

Ortalık ağarırken garip bir duyguyla uyandı. Biri yavaşça onu sarsıyordu.

Önce karanlıkta kim olduğunu seçemedi, sonra Alex'i tanıdı.

Giyinikti ama pantolonu bumburuştu.

Üzerinde beyaz ipek bir gömlek vardı. Bunlar onun adada giydiği giysilerden farklıydı. Birdenbire telaşlandı.

«Ne., ne oluyor?»

Alex onu sakinleştirmeye çalışarak, «Gitmeliyim.» dedi, «Şirketin Achilles kısmında bir aksilik olmuş. Çok önemli olmalı ki Manuel'i göndermişler. Salonda bekliyor şimdi. Helikopterle Madrid'e, oradan da uçakla Amerika'ya gitmemiz gerekiyor. Şansımız yaver giderse, öğleden sonra New York'ta oluruz.»

Charlotte dehşet içinde kalmıştı. Yorganın üzerinden kaymasına aldırmyarak dirsekleri üzerinde doğruldu.

«Peki, Manuel halledemez miydi? Yani, bu bizim balayımızdı da..»

«Biliyorum ama çok önemli olmasaydı, beni çağırılmazlardı. Canım, çok üzgünüm.» dedi Alex.

«Ben de.» Charlotte düşünceli düşünceli dudaklarını kemiriyordu.

Alex'in babası öldürölmüştü. Bunu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Dışardaki dünya kaçıp saklanması gereken bir yer olup çıkmıştı.

Ona sımsıkı sarılarak, «Alex.» dedi, tırnakları etine batıyordu, «Gitmeni istemiyorum.» Onun, nefesini hızla çektiğini duydu.

«Ya ben seni bırakıp gitmek ister miyim sanıyorsun?» Çenesini tutup hafifçe kaldırdı.

Genç kız, «Oh, Alex, gittiğin yerde senden de nefret eden adamlar olabilir.»

Alex onun avucunu öperek, «Bunları düşünmüyorum bile.» dedi.

«Ama düşünmelisin.» Acı ile bağırdı Charlotte. «Alex, gitme.»

«Gitmeliyim, başka çarem yok..»

«Ben de seninle geleyim?»

«Olmaz..» Alex'in cevabı tartışılmıyacak kadar sertti.

Eli sabırsızlıkla genç kızın omuzuna kaydı, geceliğinin askısını yavaşça aşağı indirdi, yumuşacık tenine dudaklarını değdirdi.

Charlotte'un burnuna traş losyonu ve sabun kokusu geldi.

Islak saçları genç kızın yanağına sürünüyor, göğsündeki sert kıllar hafifçe canını acıtıyordu.

Dudakları, boynu ve yanağı üzerinde gezinmeğe başlayınca hafifçe inledi Charlotte.

Kollarını Alex'in boynuna sıkı sıkıya doladı.

Alex, ağzını onunkinin üzerinden çekmeden gömleğini çıkarıp attı.

Dudakları onunkileri ezerken Charlotte, onun sert ve ağır bedenini üstünde hissetti. Alex, sabırsızca örtüleri bir kenara attı. Charlotte korkmağa başlamıştı....

İçindeki panik yavaş yavaş büyüdü. Kendini kurtarmağa çalışarak, «Hayır, yapma., yapma..» diye bağırdı.

«Seni incitmek istemiyorum, Charlotte, ama seni çok istiyorum, elimde değil..»

Charlotte'un çırpınmaları boşunaydı. Alex duramayacağı bir noktaya gelmişti.

Geceliği yırtarak çıkardı. Genç kız hıçkırarak ağlıyordu.

Bu onun için acı bir deneydi, üstelik müthiş canı yanıyordu.
Çığlılığı onun ağzının içinde boğuldu...

Alex yataktan kalktıktan sonra Charlotte yüzünü yastıklara gömdü.

Odanın içinde dolaştığını duyuyordu.

Haz duymak için bu kadar acı çekilir miydi? Sanki niye kendini öyle bırakıvermişti?

«Charlotte.. gitmeliyim.»

Başını kaldırıp bakmadı.

«Charlotte,Allah aşkına,ne söylememi istiyorsun?»

Charlotte yüzü hâlâ yastığa gümülü, «Hiçbir şey,- dedi.

Alex onu kollarından tutarak kendine doğru çevirdi. «Kocana hiç olmazsa bir güle güle demiycek misin?»

«Charlotte yutkundu, «Evet, evet, güle güle, haydi git artık..»

«Hepsi bu mu?»

«Bunu asıl ben sana sormalıyım.»

«Charlotte, bakireydin sen.. Bunu kolaylaştırmanın olanağı yoktu»

«Bunu kouşmayalım. Düşünmek bile istemiyorum.» dedi genç kadın.

Alex sıkıntıyla, «Charlotte, vaktim olsaydı, sana ne kadar güzel olabileceğini..»

Charlotte fırtına gibi, «Hayır..» dedi. «Sakın bir daha bana elini süreyim deme.»

Alex, «Hey Allahım,» diyerek elini saçlarından geçirdi. «Beni ne de güzel yolcu ediyorsun ya..»

«Bunun için de beni suçlayamazsın herhalde. Gitsene, ne duruyorsun? Manuel sabırsızlanıyordu.
Git de ona neler yaptığını anlat.»

«Charlotte; seni uyarıyorum..»
Birdenbire sustu. «Pekâlâ, pekâlâ gidiyorum. Ne zaman döneceğimi haber veririm.»

«Hiç zahmet etme.» dedi Charlotte buz gibi bir sesle ve başını tekrar yastığa gömdü.

Alex'in gittiğini görmedi. Helikopterin villanın üzerine yükseldiğini ve giderek uzaklaştığını duydu; bir anda gözyaşları sel gibi boşandı

ALTÎNCI BÖLÜM

Bütün acısına rağmen Charlotte uyuyakalmış olmalı ki, duyduğu bir sesle uyandı. Tina'ydı bu. Ağır ağır gözlerini açtı. Bacaklarındaki ağrı, gece olanları hatırlattı. Örtülerin altında cırılçıplaktı. Kırgın bir sesle, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

Tina'nın keskin gözleri, darmadağın yataktan Charlotte'a kaydı, her şeyi anlamıştı. Yumuşak bir sesle konuştu.

«Luisa merak etti senyora. Saat on bir.»

«On bir mi?» Doğrularak saate baktı Charlotte, on biri on geçiyordu.

Tina sempatik bir sesle gevezelik ederek; «Senyor Alex bu sabah çok erken gitti. Ne fena, değil mi?» dedi.

Charlotte'un boğazına bir şey tıkanmıştı, gözyaşları yeniden boşanmak üzereydi. Kendini tutmağa çalışarak soğuk bir sesle,

«Önemli değil..» dedi. «Luisa'ya söyle, hemen kalkıyorum.»

«Acele etmeyin senyora. Hasta değilsiniz, değil mi?»

«Hayır, değilim. Luisa'ya kahvaltı istemediğimi söyle.»

Tina gittikten sonra Charlotte yataktan kalktı. Aynanın önüne geçerek kendini uzun uzun inceledi. Bir değişiklik olmalı, diye düşünüyordu. Güneşten yanmış yerler daha koyuydu. Bir iki ufak çürük dışında her şey eskisi gibiydi.

Banyoya girdi. Dayanabileceği kadar sıcak suda bütün bedenini ovalıyarak yıkadı. Sanki Alex'in bıraktığı bütün izleri silmek istemiş gibi..

Öğle yemeğinde hiç iştahı yoktu. Cristof'un onun için özene bezene hazırladığı nefis doldurulmuş yumurta, sosis, hafif bir peynir suflesi, salata ve krem karameli yemeğe çalıştı. Ama hepsinden ancak birer lokma alabildi.

Tina bir de yerdeki yırtık geceliği görünce kimbilir nasıl dedikodu edecekti!

İçini çekerek sofradan kalktı. Terasın açık kapıları önünde durup gözlerini ufka dikti.

Kendini burada cezaevindeymiş gibi hissediyordu. Yakınlarda bir şehir ya da başka insanlar olsaydı durum farklı olurdu' diye düşündü.

Konuşacak birini bulmağa çalışırdı. Halbuki şimdi Luisa ve öbür hizmetçilere bağımlıydı.

Onlar da şu anda neler duyduğunu anılamazdı zaten.

Aslında kendi de ne duyduğunu tam anlamıyla çözemiyordu.

Çok şaşırmıştı ve acı çekiyordu. Olanlar aklına gelince dizlerinin bağı çözülüyordu. Alex burada olsa, öfkesini ona boşaltırdı.

Karşılaşacakları anı düşününce korkuyordu. Bütün bu garip ve gerçekdışı gün boyunca hiçbir şey yapamadan villanın koridorlarında öylece dolaşıp durdu.

Alex'in kendisiyle sevişmesine nasıl izin vermişti? Onu bu kadar nasıl istiyebilmişti?

Ertesi gün öğleden sonra villaya, elyazısıyla yazılmış bir not geldi.

Alex'in büyükannesinden Charlotte'a gönderilmişti ve öbür gün kendisini öğle yemeğine davet ediyordu. Daha doğrusu gelmesini istiyordu.

Charlotte, reddetmek için hiçbir mantıklı neden bulamadı.

Ama Teresa Faulkner'a gittiğinde son derece sakin ve güvenli görünmek istiyordu.

Charlotte'un gideceği gün bir mesaj daha geldi. Helikopterin sesi duyulur duyulmaz, yüreği hop etti Charlotte'un.

Dışardan sesler geliyordu. Herhalde herkes neden çıkıp kocasını karşılamadığını merak edecekti, ama dizleri pelte gibiydi, iskemlesinde öylece kalakalmıştı.

Biraz sonra bir erkek sesi duyuldu, İspanyolca konuşuyordu. Daha önce bu sesi duymuştu Charlotte.

Kapıda Luisa görüldü. Arkasından Manuel Bianco geliyordu, yalnızdı. Charlotte ayağa kalkarak yaklaşmasını bekledi.

Bianco hafifçe eğilerek, «Günaydın senyora.» dedi.

«Günaydın. O... nerde?»

«O? Alex mi demek istiyorsunuz? Biliyorsunuz New York'ta o..»

«Sizin de New York'ta olmanız gerekmiyor muydu? Birlikte gittiğinizi sanıyordum.»

«Madrid'te planımız değişti. Alex, New York'a yalnız gitti.» dedi Manuel.

«Yalnız mı?»

«Korkmanıza gerek yok senyora. Alex hiçbir zaman yalnız kalmaz. Dimitrios onunla beraber.»

Charlotte böyle bir tepki gösterdiği için kendine kızdı, ama hemen kendi kendine 'tehlikede olan kim olsa merak ederdim' diye düşünerek Manuel'e döndü,

«Yani,» dedi, «Siz olmadan bütün o işleri nasıl halledebilecek demek istemiştım.»

«Söylediğim gibi, planımız değışti. Alex isteklerini telefonla iletcek. Yalnız size tatsız bir haberim var. Şirketteki adamımız Steiner acele hastaneye kaldırılmış. Bu işi ancak Alex halledebilir. Anlaşma imzalanıncaya kadar New York' ta kalması gerekiyor.»

Charlotte yerine oturdu. Bu hiç beklemediği bir şeydi. Duyguları da kafası da karmakarışıkı.

Ama kendini toparlıyarak, normal olmasına çalıştığı bir sesle, «Anlıyorum,» dedi, kurumuş dudaklarını ıslattı.

«Oturmaz mısınız Mr. Bianco? Tina şimdi bize taze kahve getirir.»

«Teşekkür ederim,» dedi Manuel,Alex'in her zaman oturduğu iskemleye otururken. «Kötü haber getirmek zorunda kaldığıma gerçekten üzgünüm.» dedL

Charlotte 'zararı yok' anlamına bir işaret yaptı.

Tina, Manuel Bianco'ya kahve ve çörek getirdi. Çörekleri yerken bir yandan da Tina'ya takılıyor, ona sevgililerini soruyordu. Tina kıkırdıyarak kaçtı. Bianco burada evinde gibiydi ve Charlotte buna içerlediğini fark etti.

Kendinden utanıyordu, ama onun buraya gelmesi, sempatisi, hizmetçilerle arkadaşlığı, en çok da kocasıyla yakınlığı tedirgin ediyordu Charlotte'u. Bir an, Alex'in New York'ta altı ay kalmasına bile aldırıymıyacağıı söylemeyi düşündü, vazgeçti.

Biraz adadan söz ettiler. Sonunda Manuel teşekkür ederek kalktı.

Charlotte dayanamadı, «Siz de NewYork'a gidiyor musunuz?» dedi.

«Evet. Neden? Kocanıza bir mesajınız mı vardı?»

Charlotte derin bir nefes aldı, «Hayır,» dedi. «Hiçbir mesajım yok.»

Manuel durakladı. «Emin misiniz?»

«Eminim.»

«Pekâlâ senyora. Mutlaka kocanız durum hakkında size bilgi verir.»

Charlotte'un parmakları masanın kenarını kavradı. «Alex... çok kalır mı orada dersiniz?» Manuel omuzlarını silkti. «Bu durumda üç ya da dört hafta. Belli olmaz. Steiner'in işin ne kadarını halletmiş olduğuna bağlı.»

«Peki,bu şirket çok mu önemli?» diye sordu Charlotte.

«Tabii, senyora.»

«Neden ama? Yeteri kadar parası yok mu?»

«Para kazanmaktan daha önemli bir şey var. Şirket, pek çok insan için önemli..»

«İş olarak mı demek istiyorsunuz?»

«Evet, iş olarak. New York'taki bu firmanın durumu biraz karışık..» dedi Manuel Bianco.

«Karışık işleri olan bir firmayla Alex'in ne ilgisi var?» Charlotte'un aklı karışmıştı.

Manuel sabırla, «Bu ekonomik krizde birçok firma aynı durumda.» dedi.

«Ama şu ara önemli miktarda alım-satım işlemleri yapılıyor.»

«Alex'in böyle şeylere aldıracağını sanmazdım.»

«Kocanız böyle şeylere, hele emrinde çalışanların sorunlarına çok önem verir. Niye bu kadar çok düşmanı var sanıyorsunuz?»

Charlotte bu tepki karşısında kızardı ve kendini savunma gereğini duydu.

«Ko... kocamın iş ilişkileri hakkında pek az şey biliyorum.»

Manuel yavaşça ona eğildi. Ellerini masaya dayamıştı:

«Senyora,» dedi, «Kocanızın babası öldüğünde Faulkner hisseleri düştü. Bu, beklenen bir şeydi. Steven Faulkner çok başarılı bir iş adamıydı. Alex o zamanlar yirmi üç - yirmi dört yaşlarında, ekonomi eğitimini henüz bitirmiş bir delikanlıydı. On beş yıl içinde babasının adını pekiştirmekle kalmadı, bu işin içindeki herkesin büyük saygısını kazandı. Şirketimiz daha önce bir gemicilik şirketi idi. Şimdi seyahat acentelerimiz, petrol kuyularımız, gazetelerimiz, otellerimiz var. Bu işte kaç kişi çalışıyor, düşünebiliyor musunuz?»

«Hayır, hayır,» dedi Charlotte. «Size söyledim. Ben Alex'in işleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Zaten bunlar beni ilgilendirmez.»

Manuel soğuk bir sesle, «İlgilendirmeli» dedi, sonra ekledi. «Özür dilerim, Steven Faulkner'la uzun yıllar çalıştım. Öldüğü gün de onunlaydım. Paris'teki otelden çıkarken onu vurduklarında neden önünde değil de arkasında olduğuma hep üzölmüşümdür... Alex oğlum gibidir benim..»

Charlotte ona baktı. Onu anlıyordu ama kendi durumunu anlatamazdı ki ona?

Söyliyeabileceği en zararsız şeyi düşündü, sonra, «Alex'in babasının ölümü için kendinizi suçlayamazsınız. Otelden siz önce çıksaydınız, vuracak olan onu bekliyecekti kuşkusuz.»

«Evet, bunu ben de düşündüm.» dedi Manuel. «Alex de aynı şeyi söylüyor, ama gene de acaba... diyorum. İşte bunun için de size, kocanızın içinde bulunduğu riskleri küçümsemeyin, artık çocuk değilsiniz, istediğiniz gibi davranamazsınız, diyorum.»

«İstediğim gibi mi? Ne demek istiyorsunuz?» dedi Charlotte.

«Senyora.yaşam dar görüşlü olunamıyacak kadar kısadır.» dedi Manuel.

«Ona bir haber bile göndermemek.. Kızgın olduğunuzu biliyorum. Benim yerime burada onun olmasını tercih ederdiniz. Ben de öyle. Ama bu mümkün değil. Alex' in annesi her yere kocasıyla birlikte giderdi. Belki bu konuda biraz düşünmek istersiniz?»

«Bir dakika, durun lütfen..»

Manuel sırtını dönerek onun cevabını beklemeden yürüdü. Villanın dışında biri daha vardı.

Terastaki camlı masada, bira içerek Tina ve Sophia'yla çene çalıyordu. Charlotte görününce hepsi beceriksizce ayağa kalktılar.

Manuel pilotu tanıştırdı, sonra Charlotte'a dönerek,

«Bu kadar kızmayın,» dedi- «Hepimiz yanlış yaparız.»

«Alex beni New York'a davet etmedi ama.» dedi Charlotte.

«İnsanın karısının davetiyeye ihtiyacı yoktur ki..-> dedi Manuel sakın bir sesle, «Gitmeliyim senyora. Hoşça kalın.»

Charlotte helikopterin arkasından bakakaldı. Luisa kapıdaydı. «Senyor Alex iyi miymiş?» diye sordu.

Charlotte, «Evet Luisa, iyiymiş ama bir süre gelemiyecmiş.»

Teresa Faulkner'ın evi, kayaların arasına sığınmış, koya tepeden bakan büyükçe bir kulübeydi.

Güller, hatmiller ve daha Charlotte'un tanımadığı bir sürü çiçekle dolu bir bahçesi vardı. Ev' taştandı ve beyaza boyanmıştı, öğle güneşinde pırıl pırıl parlıyordu. Bu gezinti çok hoşuna gitti Charlotte'un.

İnsan, arabayla daha çok yer görebiliyordu! Yolda bütün kötü düşünceleri kafasından attı. Arabacı Yani çok az İngilizce biliyordu. Charlotte bundan çok memnun olmuştu, hiç olmazsa durmadan Alex hakkında sorular sormazdı.

Hafif bir rüzgâr Charlotte'un eteklerini havalandırdı. Bu ziyaret için ne giyeceğini uzun süre düşünmüş, sonunda V yakalı, uzun kollu krem rengi ipek şifon bir elbisede karar kılmıştı. Saçlarını tepede toplamıştı.

'Sıcaktan.! diyordu kendi kendine ama, Alex'in istemediği bir şey yapmaktan çocukça bir haz duyduğunun da pekâlâ farkındaydı.

Teresa Faulkner onu serin salonda bekliyordu Charlotte'u merakla süzen yaşlı hizmetçi yol gösterdi. Teresa gene siyahlar giymişti. Önünde beyaz bir önlük vardı. Küçük, sade döşenmiş odanın tam ortasında ayakta duruyordu.

İskeleler ve ufak dolaplar gözüne çarptı. Köşede büyük bir camlı dolap vardı ve içine Çin porselenleri yerleştirilmişti.

«Hoşgeldin.» dedi Teresa. «Neden Alex'in adadan ayrıldığını bana haber vermedin?»

Charlotte rahatsızca kımıldadı. «Bilmem.. Düşünemedim herhalde. O size haber vermedi mi?»

«Yanılmıyorsam çok acele gitmiş, bana bu durumda haber veremezdi tabii.»

Charlotte omuzlarını silkti, «Kusura bakmayın..»

«Neyse, zararı yok..» dedi Teresa, «Oturmaz mısın? Yemekten önce birer aperitif içelim. Uzo' ya ne dersin?»

«İçtiğimi sanmıyorum.» Yavaşça tahta iskemlelerden birine ilişti Charlotte. Charlotte Uzo'yu sevdi. Teresa onu dikkatle süzerek, «Şimdi..» dedi. «Alex olmadan hayatı nasıl buluyorsun? Yalnız mı?»

«Bu sabah ondan haber aldım.» dedi Charlotte.

«Biliyorum, Bianco'dan.»

«Biliyor musunuz?» .

«Tabii. Seni görmeden önce buraya geldi. Alex' den mektup getirmiş.» dedi Teresa.

«Anlıyorum..»

Charlotte'un bütün keyfi kaçmıştı. Büyükannesine mektup yazdığı halde, ona tek bir satır göndermemişti. Bu da onu ne kadar kırdığını gösteriyordu.,

«Sana yazmadı herhalde.» diye sürdürdü konuşmasını Teresa.

«Mektup yazmayı hiç sevmez, hep telefon eder. Ama bana konuşarak anlatamıyacağı şeyleri yazmış. Bianco iyi bir adamdır ama ne de olsa aileden değil. »

Charlotte, Uzo'dan bir yudum daha aldı.

Teresa, «Acaba ben çok kuşkulu bir insan mıyım yoksa torunum özellikle mi bu ayrılığı planladı?» diye sordu ansızın.

O ana kadar Charlotte'un aklına böyle bir şey gelmemişti,

Mümkün müydü? Çok da mantıksız değildi hani..

«Kendinizi bizim için üzmenize gerek yok.» dedi.

«Bianco bu işi Alex'den başkasının halledemeyeceğini söyledi. Şu sıra Alex'in en az ihtiyacı olan kışkaç bir kadın sanırım.»

Teresa, «Bravo,» diyerek ellerini çırpı. «Sen yerini bil, kimsenin işine de burnunu sokma demek istiyorsun.»

«Öyle demek istemedim, senyora,» dedi Charlotte kızarak.

«Saçma. Tabii ki öyle dedin.» dedi Teresa gülerek, «Şimdi özür dileyip her şeyi berbat etme.» Durakladı. «Haydi gel, yemek yiyelim. Sen de bana Alex gibi yaya de. Senyora çok resmi.»

Teresa başka hiçbir şey sormadı. Charlotte, onun, nasıl tanıştıklarını, birbirlerini ne zamandır tanıdıklarını merak ettiğini tahmin ediyordu. Belki de Alex ona bir masal uydurmuştu.

Vakit çabuk geçti. Özel konular bir yana, Teresa harika bir anlatıcıydı. Çok yer görmüştü ve genç konuğunu eğlendirmek için ilginç hikâyeler anlatıyordu.

Hizmetçi, Yani'nin beklediğini söylediği zaman üzüldü.

Arabaya binerken Teresa, «Yine geleceksin değil mi?» diye sordu.

Charlotte gülümsedi. «Hem de davetsiz, sağolun.»

Teresa gülümsedi, başını salladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Charlotte, tembelce şezlonga uzanmış, terası sarmış olan asmaların arasından gökyüzünü seyrediyordu. Kalkalı henüz birkaç saat olduğu halde, her tarafını bir uyusukluk sarmıştı. Uykusu vardı sanki.

Bir haftadır böyleydi. Esneyerek saatine baktı. Adada gezmek çok hoşuna gidiyordu. Her gün, ılık denizde yüzüyordu. Teni yavaş yavaş bakır rengini almış, bu arada Cristof'un nefis yemekleri de etkisini göstermeğe başlamıştı. Bugüne kadar kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Alex gideli beri altı hafta geçmişti, hiç haber yoktu.

Kendi kendine yüzlerce defa umursamadığını söylemişti, ama bunun sadece kaçınılmaz bir olayı geciktirmek olduğunu biliyordu.

Ergeç gelecekti Alex. Arada Teresa'nın söylediklerini düşünüyordu.

Acaba gerçekten dönmek istemiyor muydu? Bunlar, üzerinde düşünülmesi gereken sözlerdi. Ama bu konu onu sinirlendiriyordu. Nedenini de bilmiyordu bunun; sonunda her şeyin üstüne bir örtü çekmek bir süre rahatlatıyordu onu..

Öfkeyle, 'insanlar bu kadar gayretkeş olmasalar daha iyi olur' diye düşündü.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu. Tina sıcak kakao getiriyordu. Son zamanlarda kahve içemez olmuştu, ama kakaoya bayılıyordu.

Ayağa kalkar kalkmaz bir baş dönmesiyle sarsıldı.

Şezlongun kenarına tutundu, midesi bulanıyordu.

«Senyora. İyi misiniz?» Tina kakao fincanını masaya bırakıp koştu.

Charlotte baş dönmesinin azaldığını hissediyordu. «İyiym Tina..» diyerek elini terli alnında dolaştırdı.

«Ne oldu bilmiyorum. Bir an çok başım döndü. Güneşten olmalı. Sabahtan beri burada oturuyorum. İçeri girsem iyi olacak.»

Tina kaygıyla ona bakıyordu. «Yardım edeyim mi?»

«Hayır, teşekkür ederim.» Salon serindi. Charlotte oturdu.

Tina hâlâ, «Lüisa'yı istemediğinizden emin misiniz senyora?» deyip duruyordu.

«Eminim.» Charlotte gülümsedi. «Gerçekten iyiym. Biraz kilo aldım, belki ondandır. Tabii sen beni o kadar besliyorsun ki...»

Tina gittikten sonra düşünmeğe başladı.

Tedirginlik veren bir kuşku içini kemiriyordu. Halsizlik, eskiden çok sevdiği şeyleri yiyememe, şimdi de bu baş dönmesi...

Bu konuda fazla bir şey bilmiyordu. Elini karnının üstünde dolaştırırdı.

Bir şey duymuyordu ama altı hafta sonra bir şey hissedilmezdi herhalde..

Ürperdi. Gebe olabilir miydi? Çok korkuyordu ve korkularını anlatıp sığınabileceği kimse yoktu. Hata kendindeydi tabii. Daha önce nasıl da farkına varmamıştı? Alışkanlıklarına fazla bağlı olmadığından herhalde. Demek ki kadın hiç haz duymadan da gebe kalabiliyordu? Bir an Teresa'yı düşündü ve hemen bu fikri kafasından attı. Ona sevgisi ve saygısı vardı, ama gene de Alex'in büyükan-nesiydi ve bu olayı onunla tartışmaya dayanamazdı.

Zaten başka herhangi biriyle konuşulacak bir şey değildi. Ne var ki konuşmaya çok ihtiyacı vardı.

Fincana biraz kakao koydu ve keyifle yudumlamağa başladı.

İbiz'de biri hastalandığında ne yapılırdı acaba? Adada bir doktor olduğunu sanmıyordu. Ya hasta uzağa gidemiyecek durumdaysa? Kaşlarını çattı. Bunu kızlardan birine ya da Luisa'ya sormalıydı. Kızlardan birine sormak daha iyi olurdu, çünkü Luisa'nın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu ve neyi saklamağa çalıştığını hemen anlayacaktı.

Öğle yemeğinden sonra Charlotte, her zamanki gibi odasına çekildi. Son zamanlarda niye hep okurken uyuyakaldığını şimdi anlıyordu, ama bugün kafası, her şeye rağmen dalmıyacak kadar doluydu. Olabilecek ve olamıyacak durumlar ve türlü düşünceler kafasında dönüp duruyordu. Gözlerini tavana dikti. Alex'in tepkisinin ne olacağını merak ediyordu.

Kuşkusuz, çok sevinecekti. Zaten onun istediği, kendisinin de burada bulunma nedeni buydu.

Şimdi bütün iş zamana kalmıştı. Elini karnında gezdirdi. İçinde başka birinin tohumunun büyüdüğünü bilmek garip bir duyguydu, buna bir de koruma içgüdüğü ekleniyordu.

Uyandığında geç olmuştu, gerinerek kalkarken aynı baş dönmesini duydu yeniden.

Yatağın kenarına oturup geçinceye kadar bekledi. 'Böylece durum kesinlik kazanıyor' diye düşündü.

Bir duş yaptı, açık yeşil bir elbise giyerek, terasa çıktı.

Teresa'nın kendisini beklediğini görünce şaşırdı. Acaba Alex'ten haber mi getirmişti? Dudakları titredi. Yoksa bir şey mi olmuştu? Neyseki Teresa'nın yüzü sakindi.

«Gel bakalım Charlotte, öğleden sonra ne kadar çok uyuyorsun..» dedi gülümsiyerek.

«Tembellik, yaya.» dedi Charlotte. «Luisa size çay ikram etti mi?»

«Çay mı? Hayır, çay istemiyorum Charlotte. Luisa bu sabah kendini iyi hissetmediğini söyledi.» Onu süzdü. «Ama şimdi iyi görünüyorsun.»

«İyiğim.» dedi Charlotte. «Güneşte biraz fazla kaldım, o kadar. Luisa çok meraklı. Şimdi., bir çay içer miyiz?»

«İstiyorsan içelim. İyi olduğuna eminsin değil mi?» dedi Teresa. Sesi kaygılıydı.

«Tabii eminim.»

«Öyleyse mesele yok.»

Çaylarını sessizce içtiler, sonra Teresa veda ederek ayrıldı. Teresa gittikten sonra Charlotte, Luisa'nın nota ne yazdığını merak etti.

Ertesi sabah, kendini çok kötü hissetti Charlotte. Oda, çevresinde fırl fırl dönüyordu. Daha ne kadar saklıyabilecekti acaba?

Tina, kapıyı vurdu. Charlotte'un durumuna, bir an şaşkınca bakakaldı Tina, sonra koşarak dışarı çıktı. Döndüğünde odayı bir limon çiçeği kokusu sarmıştı. Yavaşça yatırdı onu. Charlotte karşı koymak istedi ama tartışamayacak kadar hastaydı, üstelik de çok korkuyordu,

«Hasta mısınız senyora?» Alnında serin bir el dolaşıyordu. Gözlerini açtı, Luisa kaygıyla ona bakıyordu. Charlotte'un gözlerinden yaşlar boşandı birden.

Kendini çok yalnız hissediyordu.

Luisa başını sallıyarak genç kızın alnındaki saçları arkaya itti.

Yumuşak bir sesle, «Şimdi daha iyisiniz,değil mi?» dedi.

Charlotte yulkundu. «Biraz daha iyiğim.»

«Peki ama niçin ağlıyorsunuz? Sevinmeniz gerekirken?..»

Charlotte gözlerini kırptırdı. «Ne., ne demek istiyorsunuz?»

Luisa gülümsedi. «Benim de çocuklarım oldu, yavrum. Senyor Alex çok sevinecek, Senyora Teresa da.. Şimdi hemen ona...»

«Hayır..» Charlotte dirsekleri üzerinde doğrulmaya çalıştı.

«Hayır, lütfen.. Söylemeyin. Ben söylerim ama daha sonra.»

«Ah, anlıyorum senyora. Haberi ilk Senyor Alex'in almasını istiyorsunuz. Haklısınız. Şimdi Sophia'ya söylerim, köye gidip Vittorio'ya haber verir o da..»

«Hayır... Yani gerek yok. Alex yakında gelecek zaten. Şimdi sıkıntıya sokmak istemiyorum onu.»

«Sıkıntıya mı senyora? Sıkıntı olur mu hiç? Senyora Teresa da, o da yıllardır bir çocuk bekliyorlardı. Şimdi çok sevinecekler.»

Charlotte, «Ben sevinmiyorum..» dedi ve başını yastığa gömdü. '

«Sevineceksiniz. Başta biraz zor olur tabii.»

«Biraz mı? Neden... neden erkekler hiç acı çekmiyor?»

Luisa sakince, «Doğanın düzeni böyle.» dedi. «Siz şimdi dinlenin. Göreceksiniz, bir saate kadar dipdiri olacaksınız yeniden.»

Gerçekten bir süre sonra hepsi geçti, sadece hafif bir mide bulantısı kalmıştı. Bu da, fırından yeni çıkmış taze çörekler ve bir fincan çayla hafifledi. Durumu kabullenmek onu rahatlatmış, korkularını azaltmıştı.

Sabahları yataktan kalkmak çok zor geliyordu. Uyanır uyanmaz birkaç bisküviyle mide bulantısını bastırıyordu.

Bir hafta içinde bu önlemleri iyice benimsedi ve bedeninin de bu değişikliklere uymaya çalıştığını fark etti.

Artık onu en çok tedirgin eden, Alex'den hâlâ hiç haber olmayışydı. Her geçen gün Teresa'nın söylediğinin gerçek olduğuna biraz daha inanıyordu.

Alex, özellikle gelmiyordu. Ama neden? Bunun sebebi neydi? Niçin Charlotte da ona bir haber göndermemişti? Bu yüzden her gün yaşlı hizmetçinin sitemli bakışlarıyla karşı karşıya kalıyordu.

Bir akşam geç vakit, Charlotte yattıktan sonra bir motor sesi duydu.

Başını kaldırıp dinlemeye başladı. Katiller ve teröristlerle ilgili bütün kuruntular kafasından uçup gitti.

Ne olursa olsun, karanlıkta kımıldamadan yatıp, gelenin kim olabileceğini düşünmek sinir bozucuydu. Acaba Alex miydi? Ama o hep helikopteri kullanırdı, hem de gelmeden haber verirdi mutlaka.

Motor sustu,- ortalığı yeniden sessizlik kapladı. Charlotte telaşla bekliyordu. Bianco olabilirdi. Sırtüstü döndü, üstündeki örtüleri sabırsızca bir yana attı. Çok sıcak bir geceydi. Bianco ise onu uyandırıyorlar mıydı? Yoksa sabahı mı beklerlerdi? Gidip ne olup bittiğine bakmak istiyordu.

Yatak odasının kapısı yavaşça açılıp içeri uzun boylu bir gölge süzüldüğünde iliklerine kadar titredi. Kapıyı kapatarak sessizce durdu.

«A... Alex!»

Gölge yürüyüp Charlotte'un başucundaki gece lambasını yaktı. Charlotte, onu görür görmez sarhoş olduğuna karar verdi.

Ayakta durmuş öylece ona bakarken hafifçe sallanıyordu, ama nefesi alkol kokmuyordu. Biraz daha dikkatli bakınca bitkin olduğunu anladı. Gözleri kıpkırmızıydı, yüzü incelmış, ağzının iki yanında çizgiler oluşmuştu.

Alex, kravatını gevşetti, gömleğinin düğmelerini açtı. Yolculuk sırasında koyu renk elbiseleri bumburuşuk olmuştu.

Ellerini saçlarından geçirerek, düz bir sesle, «Uyandırdım mı seni.» dedi. «Özür dilerim.»

Charlotte yatağın içinde oturdu. «Neden geleceğini bana haber vermedin? Manuel de geldi mi? Motorla mı geldin?»

«Evet, motorla geldim. Manuel yok, yalnız geldim..»

«Yalnız mı?»

«Evet yalnız..» Ağır ağır ona döndü. «Sen iyi misin?»

Charlotte örtüleri hafifçe üstüne çekti.

Alex alaycı bir sesle, «Merak etme,» dedi. «Kocalık haklarımdan yararlanamıyacak kadar yorgunum.»

Charlotte'un yüzü düşünceliydi. «Devrilmeden otursan iyi olacak. Bir şey ister misin? Kahve ya da sandviç?»

Alex başını sallıyarak yatağın ayak ucuna çöktü. «Hiçbir şey istemem, sağol. Uçakta bir şeyler yedim. Biraz uyumak istiyorum.»

Şimdi soru sorulacak zaman değildi. Neden yalnız gelmişti acaba? Hem de doğruca.bu odaya? Belki de karısının hâlâ burada olup olmadığını öğrenmek için..

Üzerine eğildiğinde Alex'in uyuduğunu anladı. Burada mı uyuyacaktı yani? Alex homurdanarak yüzüstü döndü.

Charlotte yavaşça uzanıp onun ceketini çıkardı. Sıra ayakkabılara gelmişti. Onları da yavaşça çıkararak, yatağın altına itti.

Pantolonunu çıkarmalı mı, çıkarmamalı mıydı? Çıkarmazsa ter içinde kalırdı, ama..

Eğilerek pantolonunun kemerini çözdü, onu da ceketin üstüne astı. Sonra yatağın öbür ucuna oturarak ne yapacağını düşünmeğe başladı.

Eğer başka bir odada uyursa, ertesi sabah bütün ev bunu öğrenirdi. Ne olabilirdi ki canım? Alex çok yorgundu.

Sabah o uyanmadan Charlotte kalkıp giyinirdi. Lambayı söndürüp, yanına uzandı. Alex yattığı gibi uyuyordu.

Arkasını dönerek gözlerini kapattı.

Göğüslerinin üzerinde bir kolun ağırlığıyla uyandı. Telaşla dönüp baktı. Alex uyuyordu.

Hafifçe sakalı çıkmıştı ama uyku dün gece yüzünde gördüğü hatları silip götürmüştü. Kolunun ağırlığını duyarak yatarken içini bir güven duygusunun sardığını hissetti.

Onun sıcak bedeninin kokusunu duyuyordu. Uzanıp yüzüne dokunmak istedi birden. Alex'i yeniden görmenin onu nasıl sevindirdiğinin farkındaydı ve gene çok iyi biliyordu ki, kocası ona bütün acı şeyleri bir anda unutturabilirdi.

Zaafına sinirlenerek hafifçe kımıldandı, bu da Alex'i uyandırdı.

Gözlerini açıp Charlotte'a baktı. Ta içinden gelen isteğin gücü Charlotte'u titretti.

Uzaklaşmak istedi ama büyülenmiş gibiydi. Göğüslerindeki elin ağır ağır hareket ettiğini duydu, yavaşça gecelik askısını aşağı indiriyordu.

Genç kızın titreyen bedenini kendine çekti ve omuzlarını öpmeğe başladı, sonra hiç acele etmeden geceliğini çıkardı ve yüzünü göğüslerinin arasına gömdü.

«Alex, Alex, lütfen...»

Charlotte boğuk bir sesle itiraz ederek yerinde doğrulmaya çalıştı. Ne var ki, uzaklaşacak gücü kendinde bulamadı.

Az sonra bedeninin Alex'inkiyle birlikte hareket ettiğini hissetti.

Adaleli bedeni onu ezerken heyecanı da artıyordu.

Ağızları aceleyle birleşti.

«Charlotte.. Neden bu kadar zaman uzak kaldım senden..» diyerek Alex yüzünü onun saçlarına gömdü.

Charlotte kollarını sımsıkı Alex'in boynuna dolamıştı, saçlarından kavriyerek ağzını onunkine yapıştırdı yeniden.

Artık hiçbir şey umurunda değildi. Alex ona sahip olduğunda canının acımasına kendini hazırladı ama ucsuz bucaksız bir hazzın içinde buldu kendini...

Alex' le paylaştıkları bu altın dünya harikuladeydi. Hafifçe inleyip ona biraz daha sokuldu, Alex'ten başka her şey gözünden silindi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlotte ağır ağır gözlerini açtı. Kapı vuruluyordu. Çabucak örtüleri üzerine çekti.

Tina, her zamanki gibi çay ve bisküvilerle girdi içerive Alex'i içerde uyuyor görünce müthiş şaşırıldı.

«Pardon senyora!» dedi. «Senyor Alex'in döndüğünü bilmiyordum.»

Kendini Alex'ten güçlkle sıyrarak, «Tepsiyi oraya bırak Tina. Luisa'ya senyorun dün gece aniden geldiğini söylersin,» diyebildi Charlotte.

«Olur senyora!» Bir an Alex'e, sonra da çarşafıya sarınmış Charlotte'a baktı Tina, «Olur senyora,» dedi yeniden ve hafifçe gülümsiyerek dışarı çıktı.

O gidince tabağa uzanıp bisküvi aldı Charlotte. Ne garip! Bu sabah midesi bulanmıyordu, ama huzursuzluk verici düşünceler yavaşça kafasına sokulmağa başlamıştı. Dün gece nasıl öyle davranabilmişti? Evet, Alex'in onu sevmesini istemişti, ama bunda sevginin payı neydi acaba?

O erkekti, Charlotte'u arzu etmişti. Kendisinin rolü bu kadardı işte...

Ne olursa olsun,küçültücü bir şeydi bu... Onu durdurması gerekirdi. Artık, kendisine bir daha dokunmasına gerek olmadığını söyleyebilirdi. Nasılsa gebeydi.

Alex bu çocuğa sahip olabilmek için çok ileri gitmişti, ama artık rol yapmasına gerek yoktu.

Pekâlâ, o ne yapmıştı? Bu aklına gelir gelmez yanakları alev alev yanmağa başladı Charlotte'un.

Onun kendisini hipnotize edip, içinde bir şeyler uyandırmasına izin vermişti. Evet, evet bir budala gibi davrandığını kabul etmesi gerekiyordu...

Bu konuda çok tecrübeliydi, o yüzden de Charlotte, istediğinde onu baştan çıkaracak gücü olduğunu biliyordu.

Gebe olduğunu öğrenince tavrı ne olacaktı acaba? Bunu itiraf etmenin utancına nasıl dayanacaktı? Kendisi söylemezse, Luisa söylerdi kuşkusuz..

İğreniyordu kendinden.. Yataktan kalktı, çıplak bedeninde ellerini dolaştırdı, sonra Alex'in her an uyanabileceği aklına gelince hemen sabahlığına sarındı, banyoya koştu.

Odaya döndüğünde şaşırdı. Alex gitmişti. Bir an üzülün mü sevinisin mi, bilemedi; sonra Luisa'nın onu görüp kutlayabileceği aklına gelince telaşla giyinmeğe başladı.

Pantolonunun beli dar geliyordu. Tabii hızla kalınlaşmaktaydı. Bir aya kadar saklanamıyacak hale gelecekti. Karnını içeri çekerek düğmeleri ilikledi. Üstüne de bol bir bluz giyerek odadan çıktı.

Luişa, bronz bir vazodaki çiçekleri değiştiriyordu. Onu görür görmez, heyecanla, «Tina, Senyor Alex'in döndüğünü söyledi. Çok mutlu olmalısınız. Ne dedi o?..»

Charlotte çevresine bakındı. Yalnız olduklarına emin olduktan sonra, alçak sesle, «Daha bilmiyor, Luisa..» dedi.

«Bilmiyor mu? Söylemediniz mi?»

«Hayır, hayır söylemedim.»

«Anlamıyorum, neden?»

Charlotte, huzursuzca ağırlığını bir ayağından öbürüne geçirdi. «Dokuz ay uzun bir süre Luisa, her şey olabilir.» dedi.

Luisa sertçe, «Eğer söylemezseniz olabilir, senyora,» dedi.

«Ne demek istiyorsun?»

«Ah senyora, Senyor Alex'i çocukluğundan beri tanırım. Gerçek bir erkektir o. Bir süredir de burada değildi. Ne söylemek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi senyora?»

Charlotte kıpkırmızı olmuştu. «Evet, evet anladım sanıyorum, ama bunun için üzölmene gerek yok. Dokuz ay..» diyebildi.

«Altı ay senyora. Ben kör değilim. Buraya geleli çok olmadı ama sizi sevdim..»

«Bunu duyduğuma çok sevindim.»

Alex'in sesi ile irkildiler.

Alex yaklaşarak elini Luisa'nın omuzuna sardı.

«Şirndi söyle bakalım Luisa,» dedi, «Charlotte seni bu kadar üzecek ne yaptı?»

Luisa anlamlı anlamlı Charlotte'a baktı. Genç kız soluğunu tuttu. Bir anlık sessizlikten sonra

yaşlı kadın cevapladı:

«Şey.. Çok az yemek yiyor.» Duraladı, «Sanırım sizi özlüyor, senyor.»

Alex, karısına baktı. «Artık döndüm Luisa. Onu bilmem ama ben çok açım. Şu senin çöreklerle hasret kaldım.»

Luisa hemen kahvaltı hazırlamağa gitti. Tam kapıdan çıkarken Charlotte'a sitemli bir bakışla bakmayı da ihmal etmedi.

Charlotte hole çıktı. Kocasıyla arasına bir mesafe koymak istiyordu. Alex de onu izledi. Evin arkasındaki taş döşeli kısma gelince döndü.

Alex pervaza dayanmış duruyordu. Dar kot pantolonundan bacak adaleleri belli oluyordu. Üstünde göğsünü açıkta bırakan bir gömlek vardı ve insanı tedirgin edecek kadar yakışıklıydı.

Dün akşam gergin ve bitkindi Alex. Charlotte şefkat duymuştu, ama bu sabah onun bu erkekçe üstünlüğünden nefret ediyordu.

Yine de kendisine dokunduğunu düşündüğünde ürperdi Charlotte. Elleri ve dudaklarıyla bedeninin her noktasını tanımıştı, o hazzı yeniden tatmak istiyordu. Ama Alex bunu bilmemeliydi.

Zaten amacı, bahis bedeli olarak aldığı bir mala tohum ekmek değil miydi?

Acı acı, he kadar da kolayca başardı'diye düşündü.

Alex tembelce omuzlarını oynattı. «Ne kadar yanmışsın!» dedi başını yana eğerek, «Çok yakışıyor sana.»

Charlotte cevaplamadı. Alex devam etti. «Ben yokken neler yaptın? Sıkıldın mı?»

Charlotte başını salladı. Sıkılmak mı? Yo, hayır sıkılmamıştı. Huzursuzdu belki..

Ama bunun nedenleri vardı. Alex'in yüzündeki ifade sertleşti. «Ne var? Benimle konuşmuyor musun?»

Charlotte derin bir nefes alarak ona döndü. «Yok canım.. Hayır» dedi.

Alex'in kaşları çatılmıştı. «Charlotte, yeniden başlamıyalım.» dedi. «Biliyorsun, bunu yapamıyacak kadar ileri gittik.»

«O yüzden mi bu kadar zaman gelmedin?»

«Şey, evet, belki bir bakıma.. Gerçi iş, sandığımdan uzun sürdü ama biter bitmez de gelmedim.»

Charlotte dikleşti. «Neden? Bir başkası mı var?»

Alex birden öfkелendi. «Hayır, hayır. Başkası filan yok. Tanrım, Charlotte... Beni biraz tanırsın değil mi?»

Charlotte kızardı. «Ben sadece..»

«Sadece, ne demek istediğini biliyorum.» dedi Alex, «Hayır. Giderken bana nasıl davrandın. Bir erkeği aşağılamayı çok iyi biliyorsun..»

«Çok acı verdi ama..»

«Biliyorum, biliyorum ama başka çaresi yoktu. Bana acı vermedi mi sanıyorsun?» Alex, böyle diyerek gelip tam önünde durdu.

Charlotte başını kaldırıp baktı ona. Gözleri meraktan büyümüştü. «Benimle ilgili öğreneceğin çok şey var, Charlotte.» dedi, «Bir robot değilim ben..»

«Öyle mi? Ne demek istiyorsun?»

«Yani., emin değildim..»

«Geri dönme konusunda mı?»

«Evet.»

Charlotte dudaklarını ısırıldı. «Ne... neden?»

«Bunu sen mi soruyorsun?» Sesi sertti Alex'in.

«Charlotte, inanmıyacaksın belki ama, senin haline ve sana yaptıklarım çok üzüldüm. Baban daha iyisini hak etmemiş olsa bile belki sen..»

«Herkes yanlış yapabilir. Babam gerçekten bir kumarbaz olsaydı..» dedi Charlotte.

«Kumarbazdı Charlotte, inan bana.»

«Öyle bile olsa, sen onun direncini zorladın.»

«Hey Allahım! Charlotte, bu ilk değildi ki..» dedi Alex ve sustu, sertçe arkasını döndü.

«Niye bu konuya geldik gene sanki? Ben seninle konuşmak istiyordum.»

Charlotte ürperdi. «Dur bir dakika. Bu ilk değildi, demekle ne kastettin?»

«Aldırma..» Alex derin bir nefes aldı. Tam bu sırada Tina göründü.

Utangaç bir sesle, «Kahvaltı hazır Senyor Alex,» dedi.

Arkasına hiç bakmadan ona doğru yürüdü Alex. «Seni gördüğüme sevindim, Tina. Çörekler nerde? Açlıktan ölmek üzereyim.» Tina kıkırdarak villaya doğru yöneldi.

Charlotte yalnız kalınca şezlonguna oturdu. Sinirleri altüst olmuştu. Alex'in anlatmak istediği ne olabilirdi? Dün gece odasına gelmesi, kaldığı yerden devam etmek için değildi herhalde; bundan emindi.

Uyuyakalınca, uyandırıp odasına göndermesi gerekirdi. O zaman bu sabahki tatsızlık da olmazdı. İyi ama, bunun ne yararı ı olurdu ki? Kuşkulanmak için çok geçti.

Kaşlarını çatarak düşündü Charlotte. Çocuğu aldirabilirdi, henüz mümkündü bu.

Ama., ellerini onu korumak istercesine karnının üstüne koydu.

Hayır, ne olursa olsun buna izin veremezdi! Sağlıklı bir çocuk doğurmaması için herhangi bir neden yoktu ki! İçindeki bu varlık canlıydı, onun yaşamını ne olursa olsun sona erdiremezdi.

Peki ama ne yapacaktı?

Alex, durumu ergeç öğrenecekti. Belki de, bekleyip tepkisinin ne olacağını görmek en doğrusuydu.

Charlotte yanındaki çiçeklerin yapraklarını yolarak oturuyor ve bunları düşünüyordu.

Ne limon ağaçlarının, ne de giderek serinleyen sonbahar göğünün altındaki güzelliğin farkındaydı. Boş gözlerle ilerilere bakıyordu. Alex, babası hakkında ne demek istemişti? Neden ona gerçeği söyleyemiyordu? Evet. Babası zayıf bir insandı. Her şeyin nedeni buydu. Yoksa bir suç işlememişti.

Charlotte şezlongun rahatlığına kendini bırakarak ayaklarını uzattı. Alex'in kahvaltısını bitirdikten sonra gelip kendisini bulacağını, başladıkları konuşmayı bitireceklerini umuyordu.

Ama Alex gelmedi. Kızgın kızgın orada bir süre daha yattı Chariotte. Serin rüzgâr tüylerini diken diken ediyordu. Ansızın yerinden kalkıp eve girdi.

Alex'in nerelerde olduğunu hiç de merak etmemişti işte..

Tina kendi kendine bir şarkı mırıldanarak sofrayı topluyordu.

Charlotte asık bir yüzle, «Kocam nerede?» diye sordu. Bir neden göstermek zahmetine bile katlanmamıştı.

Tina, eliyle kütüphanenin kapalı kapısını göstererek, «İçerde, senyora,» dedi.

Kızın neden haffifçe kendi kendine gülümsediğini merak ederek merdivenleri indi, kapının önünde bir an duraladı.

Alex'in neden adadaki ilk gününü içerde geçirdiğini düşündü. Hiç karışmasa daha mı doğru olurdu yoksa?

Ama kocasıyla ilgilenmek onun göreviydi. Bütün cesaretini toplayıp kapıyı ardına kadar açtı.

Alex, meşe ağacından yapılmış masasında oturuyordu. Yanında açık bir evrak çantası vardı, masanın üzerine kâğıtlar yayılmıştı. Çalışıyordu.

Başını kaldırıp sabırsızca onun yüzüne baktı. Charlotte ne yapacağını bilemiyerek kapıda duruyordu öylece.

Böyle bir girişten sonra tavrını değiştiremeyeceğine karar vererek, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

Alex iskemlesini itip ayağa kalktı. «Sence ne yapıyorum?»

Charlotte parmağıyla burnunu ovuşturarak, «Çalışıyorsun herhalde,» dedi.

«Bir defada bildin.» Sesi alaycıydı Alex'in. «Ne istiyorsun? Bir şey mi oldu?»

Charlotte'un nefesi sıklaşmıstı «Evdeki ilk gününde biraz arkadaşlığını istesem?..»

Alex, alayla, «Sen benim arkadaşlığımı istiyorsun, öyle mi? Yanılmıyorsam bu konuda daha önce farklı düşünüyordun, değil mi?»

Charlotte kızardı. «Yararı yok..» Odadan çıkmak üzere döndü, ama Alex çabucak Charlotte ile kapı arasına girerek kolundan yakaladı onu, içeri çekip kapıyı kapadı.

Ciddi bir. sesle, «Manuel bir saate kadar gelecek. Bu hesapları ona yetiştirmem gerek. Dün akşam yapacaktım ama biliyorsun işte., olmadı.» dedi.

«Demek onun için döndün?» dedi Charlotte. «Hesapları yetiştirmeğe.»

«Evet, bu da var. Bak, Charlotte sana açıklamağa çalıştım.»

«Manuel de bu hesapları almağa mı geliyor?»

«Hayır.» Alex duraladı. «O birkaç gün kalacak.»

«Kalacak mı?» diye sordu Charlotte. «Evet. Yapılması gereken işler var. Burada da çalışabiliriz.»

«Anladığıma göre, daha önce böyle düşünmüyordun. Niçin fikrini değiştirdin?»

«Oh, Charlotte!.. Charlotte, Allah aşkına... Bak, daha önce kalmak niyetinde değildim ama şimdi., kalıyorum.» dedi Alex bıkkın bir sesle.

«Neden?» Charlotte'un dudakları titremeğe başlamıştı.

«Bu sabah mı fikrini değiştirdin? Benim için üzölmene gerek yok. Burada kalıp kendini ispatlamana da...»

Gömleğini yukarı kaldırıp karnını gösterdi. «Şişmanlıyorum, Alex, neden dersin?»

Alex inanmıyan gözlerle ona baktı. Garip bir sesle, «Gebe olduğunu mu söylemek istiyorsun?» dedi.

«Öyle değilse,bana ne olduğunu merak ediyorum doğrusu.» Sesi buz gibiydi Charlotte'un.

Alex acımasız bir sesle, «Şaka mı bu? Tanrım.. Ne zaman farkına vardın?»

«İki-üç hafta oldu..» dedi Charlotte.

«Üç hafta mı? Neden bana haber verilmedi?»

«Özür dilerim efendim, burada yoktunuz da, ondan.»

«Yeter..» Alex sertçe onu kolundan yakaladı. Parmakları etine batıyordu. «Öğrenmeğe hakkım vardı değil mi?»

«Şimdi öğrendin işte. Kimse bilmiyor. Sadece Luisa, bir de Tina'yla Sophia belki.»

«Büyükanne?» diye sordu Alex.

«Hayır. Luisa'ya söylememesini tembih ettim.»

«Neden?»

«Kimsenin bilmesini istemedim.»

«Niçin istemedin? Hiç tahmin etmezdim.» Alex durdu, «Sen nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Ben mi?» Charlotte'un dudakları kıvrıldı. «Oh, ben iyiyim. Kahve içemiyorum, her sabah hastalanıyorum ve birkaç bisküvi yemezsem kendime gelemiyorum. Yataktan kalktıktan birkaç saat sonra da bitkin düşüyorum. Gerçekten çok sağlıklıyım.»

«Charlotte, Charlotte lütfen!..» dedi Alex heyecanla, çok düşünceli görünüyordu.

Genç kız kendini bir an suçlu hissetti. Ama Alex, karısı olmak isteyip istemediğini bile sormamıştı ki!

Buraya zorla getirilmişti. Alex'in yaptığı her şeyin arkasında belli bir amaç vardı. Şimdi de bütün isteği, kendi çocuğunun iyi bakılmasıydı.

«Rahat bırak beni.» diye bağırdı. «Ne hissetmemi istiyorsun? Yumuşak, yapış yapış anaç bir tavuk... Yo... istemiyorum, bu çocuğu istemiyorum ben..»

Bu doğru değildi, ama Alex bunu bilemezdi. Alex, dönüp masasına yürürken, «Anlaşmanın şartlarını biliyorsun.» dedi soğukça.

«Evet, evet biliyorum.» dedi Charlotte. «Ama hiçbir şey imzalamadım, değil mi? Şimdi büyükanneyi görmeğe gidiyorum. Öğle yemeğine beni bekleme..»

«Bir dakika. Yalnız gidemezsin.»

«Sen yokken, her şeyi yalnız yaptım. Ayrıca, büyükanne'nin de torunu olacağını bilmesi hakkı değil mi?»

«Öğleden sonraya kadar bekle, ben de geleyim.»

«Ne? Sonra yol boyunca erkekliğini kanıtlamanın gururunu seyredeyim, öyle mi? Hayır, teşekkür ederim.»

Alex, elini onun geçmesini engel olacak biçimde, kapıya koydu.

«İstediğim an erkekliğimi kanıtlıyabilirim..» Sonra birden elini indirdi. «Peki şimdi git, ama villadan uzaklaşma!»

Charlotte cevap vermedi. Onu dinlemeyecekti.

Karısı, çocuğunun annesi olabilirdi ama tutsağı değildi onun.

Teresa'nın evine doğru yürürken, helikopterin alçaldığını gördü. Ev, köyden daha uzaktaydı ama adanın çevresini dolaşarak gitmek, tepelere tırmanmaktan daha kolaydı.

Bir keresinde onu köye bu yoldan götürüp, Vittorio'nun karısı Nana ile tanıştırmıştı.

Charlotte, eve yaklaştıkça gücünün tükendiğini hissediyordu.

Buraya son gelişinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve arabayla daha kolay olmuştı tabii.

Ama bu sabah Alex'in dikkatini çekmek istemiyordu.

Teresa, bahçedeydi. Ellerine kalın lâstik eldivenler geçirmiş, tohum ekiyordu.

Başını kaldırıp Charlotte'u görünce çok şaşırdı.

Helikopteri görmedin mi? Belki Alex dönmüşüştür,» dedi.

Sonra Charlotte'un bembeyaz yüzünü görünce değişti. «Yavrum, nen var, hasta mısın?» «Yo, hayır, hayır. Hasta değilim. Ben..» Elini terli alnında dolaştırdı. «Galiba biraz ateşim var.»

Teresa eldivenlerini çıkardı, onu kolundan tutarak içeri soktu.

«Gel, gel, içeri gir..»

Genç kadını serin ve eşya dolu salona götürdü ve bir iskemleye oturtarak, «Bettina.» dedi. «Bize kahve getir.»

Charlotte yavaşça başını salladı. «Kahve istemem. Çay veya su..»

«Su mu?» Bettina'ya dönerek İspanyolca bir şeyler söyledi. Kadın başını sallıyarak çıktı.

Teresa yanına gelerek elini tuttu onun. «Alex nerede olduğunu merak edecek.»

«Etmez. Buraya geleceğimi söyledim.»

«Söyledin mi?»

«Evet. Dün gece geldi. Helikopterde gördüğünüz Manuel olmalı.»

Teresa, onun elini yavaşça bıraktı. Sonra ellerini kavuşturup torununun karısına dikkatle baktı. «Alex dün döndüyse, bugün burada ne işin var?»

Durup kaşlarını çattı. «Kavga mı ettiniz yoksa?»

«Kavga mı?» Charlotte kendini hasta hissediyordu. «Öyle diyebilirsiniz!»

«Neden? Ne için tartıştınız? Eminim Alex baba olacağına çok sevinmiştir. Değil mi? Yoksa söylemedin mî daha?»

Charlotte'un gözleri büyüdü. «Biliyor musunuz yoksa? Luisa ne söyledi size?»

«Luisa hiçbir şey söylemedi.» dedi yaşlı kadın. «Buna gerek yok ki... Bir hafta önce tahmin etmişim zaten. Evet, sen çok inandırıcıydın, ama benim de çocuklarım oldu, Charlotte. Yaşlı olabilirim, ama kör değilim.»

Charlotte. oturduğu yerde dikleşerek, anlamsız bir sesle, «Neyse, böylelikle hiç olmazsa söylemekten kurtulmuş oldum.» dedi.

Teresa sabırsız bir hareket yaptı, «Ne oluyor Charlotte? Alex'e söyledin mi? Söylemedinse hemen anlatmalısın ona..»

Charlotte, «Ona söyledim,» dedi kısaca ve başını, çay tepsisiyle içeri giren Bettina'ya çevirdi.

İbiz'de çay, Charlotte'un İngiltere'de içtiklerinden farklıydı. İçine papatya ve başka otlar karıştırıyorlardı ve hele sıcakken nefis oluyordu.

Charlotte alışmıştı bu çaya, şu anda da tam ihtiyacı olan şeydi.

Yanında fırından yeni çıkmış bisküviler vardı. Birkaç tane yiyince kendini çok iyi hissetti. Sabah pek kahvaltı etmemişti, Alex'in varlığı iştahını kapıyordu.

Teresa çay servisiyle meşguldü. Genç kız onun bu durumu hiç onaylamadığını seziyordu.

Sonunda dayanamadı, «Buraya geldiğime sevineceğinizi sanmıştım. Beni öğle yemeğine davet etmiyecek misiniz?..» dedi Charlotte.

Teresa sabırsızca ona baktı. «Sevgili çocuğum,» dedi. «Senin gelmene ne kadar sevindiğimi biliyorsun. Ama..» Duraladı, önlüğüyle oynıyarak, «Anlamalısın, Charlotte.» dedi. «Alex benim torunum, her şeyden çok severim onu, sense karısısın. Sen mutsuzsan,o da mutsuz demektir. İşte bu beni üzüyor.»

Charlotte düşünceliydi. «Mutsuz olduğumu söylemedim.» dedi.

«Hayır ama, apaçık, değil mi? Yoksa burada olmazdın.» dedi yaşlı kadın.

«Yaya,» dedi Charlotte, «Alex'le Manuel çalışıyorlar. Manuel de bir süre burada kalacakmış, Alex öyle söyledi. Bu durumda benim evdeki varlığım... gereksiz.»

«Ah, anlıyorum.» Teresa biraz gevşemişti. «Alex çalıştığı için daha az birlikte olabiliyorsunuz. Sen de buna kıızıyorsun.»

Charlotte itiraz etmek için ağzını açtıysa da vazgeçti bundan. Teresa'nın böyle düşünmesinin ne zararı vardı?

«O halde yemeğe kalabilirim?» diye sordu.

Teresa beyaz saçlı başını salladı. «Tabii, eğer Alex'i biraz tanıyorsam, nerdeyse seni aramağa çıkar.» Gülümsedi. «Daha belki farkında değilsin yavrum, ama Alex çok kıskanç bir erkek olabilir.»

Teresa, Charlotte'u bu sözlerle rahatlatacağını düşünmüştü ama tam tersi oldu.

Onun gittiğini fark ettiğinde Alex'in tepkisinin ne olacağını düşünmek Charlotte'un sinirlerini

altüst etmişti. Alex'in buraya gelip kendisini arayacağını düşünmek onu öylesine korkuttu ki, nerdeyse yemeğe kalmaktan vazgeçiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Öğle yemeğinden sonra Charlotte'la Teresa çay içerlerken Sophia geldi.

Sıcakta koştuktan kıpkırmızıydı ve ter içinde kalmıştı.

Bettina onu salona alınca, Teresa kaşlarını çatarak, «Ne var?» diye sordu.

Sophia, şezlonga rahatça uzanmış Charlotte'a kızgınca baktı ve Charlotte onun daha ağzını açmadan ne diyeceğini anladı.

«Senyor Alex beni karısını bulmaya gönderdi Senyora Teresa,» diye cevap verdi Sophia. Sesi sert çıkıyordu. «Onu merak ettik. Senyor Alex bize bütün villayı arattırdı.»

Teresa dönerek soran gözlerle Charlotte'a baktı, «Alex'e buraya geleceğini söylediğini sanıyordum.»

«Söyledim.» dedi Charlotte ve çay fincanını bırakarak ayağa kalktı.

«Dur, bir dakika.. Ne yapacaksın?» Teresa elini kaldırmış, işaret ediyordu. «Sophia'yla gidecektim.» dedi Charlotte.

Teresa başını şiddetle iki yana salladı. «Saçmalama. Yemeğin üstüne hemen yola çıkamazsın. Hem..» Tekrar Sophia'ya dönerek, «Neden Senyor Alex kendi gelmedi?» diye sordu.

«Çalışıyor senyora. Senyor Bianco burada, bütün sabah çalıştılar.»

«O halde Alex, karısının, onun çevresinde pervane gibi dolaşarak 'kocam benimle ne zaman konuşacak' diye bekliyeceğini ummasın.» dedi, Teresa keskin bir sesle. «Efendine, karısının emin ellerde olduğunu söyle. Ben onun rahatça eve dönmesini sağlarım.»

«Olur, senyora,» dedi Sophia ve Teresa da içecek bir şeyler verilmesini emretti.

Sophia gittikten sonra Charlotte şezlongunda huzursuzca kıpırdanarak, «Neden. benden bu kadar nefret ediyor» diye kendi kendine sordu. Çok alçak sesle konuşmuştu ama Teresa duydu.

«Sophia küçük bir kızken annesi de villâda çalışırdı. Alex o zaman çok gençti, ama sık sık onunla oynayacak zaman bulurdu. Onu çok severdi.» dedi yaşlı kadın. «Alex bütün çocukları sever, ama Sophia ona hayrandı. Hâlâ öyledir. Seni kıskanıyor. Neden kıskanmasın? Sen ondan gençsin. Alex'in çocuğunu taşıdığını öğrenince seni kabullenir belki..»

Charlotte'a göre bu biraz şüpheliydi. Çocuk doğduktan sonra villayı terkedebilirdi. O zaman Alex çocuğa bakacak kimi bulurdu? Sonra bu konunun üzerinde bu kadar uzun durulmaya değer olmadığını düşündü.

Konuşma yavaş yavaş tavsadı, Charlotte,Teresa'nın hafifçe uyukladığını fark etti. Ona da bir uyuşukluk gelmişti, ama bir türlü gevşiyemiyordu. Az sonra villaya dönüp Alex'le karşılaşması gerekiyordu. Ona karşı geldiği için kimbilir ne kadar kızmıştı Alex.

Bettina dört buçukta çay servisi yaptı. Tam Teresa, Yani'ye Charlotte'u eve götürmesini söylüyordu ki, dışarda helikopterin uğultusunu duydular.

Charlotte'un ağzı kurudu birden. Alex herhalde veda bile etmeden gidecek değildi.

'Bari ben villâya dönünceye kadar bekleseydi,' diye düşündü Charlotte.

Gitmesini istemiyordu onun. Charlotte, Teresa'nın gözlerini üzerinde hissetti.

Ağzı yarı açık, helikopter gürültüsünü dinliyordu. Charlotte onun da kendisi kadar merakta olduğunu hissetti, ama rahatlatacak bir şey söyleyemedi.

Ses azalacağına giderek çoğalıyordu. Charlotte fırlıyarak pencereye koştu. Helikopter evden az ötedeki kayalıkların üstüne iniyordu. İçinde sadece Alex vardı. Dönerek Teresa'ya baktı.

«Alex,» dedi sadece. Teresa koltuğun kenarına sımsıkı yapışmış ellerini gevşetmiş, son derece sakın bir sesle, «Bir fincan daha getir Bettina,» diyordu. «Bir konduğumuz daha var!»

Alex içeri girer girmez gözleriyle Charlotte'u aradı. O hâlâ camın önündeydi.

Sonra doğruca büyükannesinin yanına giderek elini tutup yanağından öpmek için eğildi. Charlotte ona bakıyordu. Sabahki giysilerini değiştirmiş, bakır rengi ipek bir gömlek giymişti. Bu, genç kızı yeniden tedirgin etti. Alex adadayken ipek gömlek giymezdi.

«Eee, Alex,» dedi Teresa, «Nasılsın? Çoktandır ortalarda yoktun.»

Alex dikleşerek soğukça Charlotte'u süzdü, sonra isteksizce, «Özür dilerim,» dedi, «İşler sandığımdan daha karışıktı.»

Teresa rahatlamış bir sesle, «Neyse döndün ya, önemli olan bu.» dedi.

Alex sessizce Charlotte'a bakarak öfkesine karşı koyup koyamayacağını kestirmeğe çalışıyordu.

Sonra büyükannesine dönerek sıkıntılı bir sesle, «Çok kalacağımı sanmıyorum.» dedi.

Teresa gözlerini kaldırıp ona baktı. «Kalmayacak mısın?» Charlotte'a döndü. «Ne demek bu?»

«Bilmiyorum.» dedi Charlotte.

«Öyle mi?» dedi Alex, onu utandırmağa kararlı görünüyordu.

«Neden büyükanneme gerçeği söylemiyorsun?» diye sürdürdü sözlerini. «Beni burada istemediğini, evliliğimizin yanlış bir şey olduğunu, özgür olmayı tercih ettiğini neden söylemiyorsun?»

Charlotte yutkundu, «Ben., bu doğru değil,» diyebildi sadece.

Yalvarırcasına Teresa'ya bakıyordu. «Neden böyle şeyler söylüyor, bilmiyorum.» dedi yalvaran bir sesle. «Villadan ayrılmadan bana..»

Alex hırsla, «Evet, söyle hadi, hepsini söyle.»

Teresa ayağa kalktı, «Alex, Alex, lütfen.. Sorumluluk sahibi büyükler gibi değil, çocuk gibi davranıyorsunuz. Bu kadar süre ayrı kaldıktan sonra birbirinize alışma konusunda problemlerinizin olması doğal. Charlotte istediği gibi davranmaya alışmış. Birdenbire eve gelip ona nedenini açıklamadığın emirler veremezsin.»

«Charlotte bebek bekliyor. Bu kadar uzun bir yolu yürümemesi gerekirdi.» dedi Alex.

«Biliyorum.» dedi yaşlı kadın. «Bunu o da biliyor. Geldiğinde bitkindi. Ama bu, senin tozu dumana katmanı gerektirmez.»

Alex kuru bir sesle, «Anlamıyorsun büyükanne.» dedi.

«Anlamıyor muyum? Doğru, belki de anlamıyorum. Ama Charlotte bu durumda olduğuna göre, biraz özgür davrandı diye ona bağışmamalıydın.»

«Özgür mü?» dedi Alex öfkeyle. «Buraya gelmemesini söylemiştim. Villanın civarından ayrılma dedim ona..»

«Ben çocuk değilim.» dedi Charlotte titrek bir sesle.

Teresa, «Şimdi oturup birer çay içelim, sonra Alex, sen Charlotte'u o canavar makinenle eve götürürsün..»

Charlotte çaydan hiç tad alamadı, Alex'in de alamadığını sanıyordu.

Büyükannesine çok saygılıydı. Onun şirketle ilgili sorularını cevaplıyor, New York'un soğuk ve nemli olduğundan, yeniden güneşe kavuşmanın mutluluğundan söz ediyordu.

Derken Teresa konuyu Noele getirdi ve Charlotte, şaşkınlıkla, Noele birkaç hafta kaldığını fark etti.

«Franco geliyor tabii.» diyordu Teresa, sonra Charlotte'a döndü, «Franco, kardeşimdir, duldur. Madrit yakınlarında bir köyde yaşar. Ama her Noelde mutlaka gelir. Değil mi Alex?»

Alex, başını salladı ve bir puro içmek için izin istedi. Charlotte onun pek sigara içmediğini, ama içtiğinde puroyu tercih ettiğini fark etti.

«Düşünün, gelecek yıl Noel ne kadar anlamlı olacak. Ailemize yeniden bir bebek katılacak.» diyordu Teresa, neşyle.

Charlotte ayağa kalktı. On iki ay sonra nerede olacağını düşünmeğe dayanamıyordu.

Villaya dönerken ikisi de hiç konuşmadılar. Manuel onları bekliyordu.

Charlotte'un kapısını açarak onun inmesine yardım ederken bir yandan da ne kadar iyi görüldüğünden söz ediyordu.

Charlotte zorla gülümsedi, «Sizi yeniden gördüğüme sevindim Mr. Bianco.» dedi.

'Manuel, bana Manuel deyin.» Birlikte villaya yürümeğe başladılar.

Charlotte doğru odasına gitti ve Alex'in de onu izlediğini görünce hiç şaşırmadı.

Alex içeri girince kapıyı kapadı. Kollarını kavuşturarak, <Eee?> dedi.

Charlotte bir fırça alıp saçlarını fırçalamağa başlamıştı.

Alex, «Sandığım kadar yürekli değilmişsin.» dedi.

Charlotte derin bir nefes aldı. «Ne demek istediğini anlamıyorum.»

«Neden büyükanneme seninle niçin evlendiğimi anlatmadın? Neden bu işe seni nasıl zorladığımı, babanın borçlarını nasıl ödediğimi anlatmadın?»

Charlotte yatağın kenarına çöktü. «Bunu neden yapayım? Neden kendimi böyle küçülteyim?»

«Beni daha çok küçültmüş olurdun.» dedi Alex.

«Öyle mi dersin? Büyükanneni, böyle şeylerle üzmeyecek kadar çok seviyorum.»

«Gene de bir düşük olayı kadar değil ama değil mi?»

«Hayır, hayır, Allah kahretsin..» dedi Charlotte.

Alex'in gözleri kısılmıştı. «Çocuğu istemediğini söyledin.»

«İstemiyorum.» Charlotte başını eğdi. «Ama onu incitecek bir şey yapmam.»

«Peki,neden iki mil yol yürüdün?»

Charlotte duraladı. «Daha önce de yürümüşüm. Pek çok kez..»

«Oraya vardığında bitkinmişsin,» dedi Alex.

«Evet.. Pekâlâ, budalalık ettim, ama sen beni buna zorladın.»

«Ben mi?» dedi Alex ve yatağın kenarına oturdu.

«Benim suçum ne?» Charlotte yutkundu.

Alex yakınına geldiğinde aklı karışıyordu. Eğer ona dokunursa kendini bırakıvereceğinden korktu birden. Bunu kesinlikle yapmamalıydı. Ama bu yatağın üstünde birkaç saat önce neler olduğunu çok iyi hatırlıyordu.

Onun da kendine güvenmediğini hissetti.

Ama onun için bu bir bedensel deneydi, üstelik de çocuk yapmak için gerekliydi kuşkusuz. Kendi içinse...

Charlotte aralarına bir mesafe koymak için biraz daha uzağa oturdu.

«İşçilerinden biri gibi davranmamı bekliyemezsin benden..»

«Öyle mi yapıyorum?» dedi Alex.

«Evet, ne yapacağımı söylüyorsun, uymazsam kıyametleri koparıyorsun.»

«Özür dilerim. Senin iyiliğini düşünüyordum.»

«Bebeğin, demek istiyorsun.»

«Pekâlâ, eğer böyle görmek istiyorsan...»

«Senin ilgine ihtiyacım yok.» dedi Charlotte.

«Neye ihtiyacın var öyleyse?»

«Hiç... Hiçbir şeye.»

«Emin misin?» Alex, böyle diyerek omuzlarından tuttu onu ve yüzünü kendine çevirdi. «Bu sabah öyle düşünmüyordun ama..»

Charlotte'un dudakları titredi, «Bunu söylemen çok çirkin.» dedi.

«Ama doğru, değil mi? Yani, bu sabah benim durumdan haberim yoktu, ama senin vardı..»

Charlotte, kendini ondan kurtarmağa çalışarak, «Pekâlâ, öyle olsun!» dedi. «Üstünlüğünün tadını çıkar bakalım. Ama unutma ki tecrübeli bir erkek için genç bir kızı uyandırmak zor bir şey değildir.»

Alex ayağa kalkmıştı, yüzü sertti. «Anlıyorum, Şimdi yerlerimizi biliyoruz öyleyse. Ben eğlenmek istediğimde sana geleceğim, sen de...»

«Sus artık...»

Charlotte kulaklarını tıkamıştı. «Çok acımasız olabiliyorsun. Keşke seninle hiç evlenmeseydim.»

Alex vahşi bir sesle, «Bazen ben de aynını hissediyorum,» dedi ve odadan çıktı.

Manuel villada kaldığı sürece, Charlotte kocasını, yemek saatleri dışında pek az gördü. İkisi de günün büyük bir kısmını kütüphanede, geri kalanını da kayıkta geçiriyorlardı.

Bir kere helikopterle gittiler ve Charlotte Alex'in adayı terkettiğini sandı, ama akşamüstü geç vakit döndüler. Yaşam eskisi gibi sürüp gitti.

O günden sonra Alex bir kere bile odasına girmemişti. Gelmesini çok istediği anlar oluyordu. Kendi kendine, arasıra, Alex'e gereksinme duymasının doğal olduğunu söylüyordu Charlotte. Ne de olsa taşıdığı onun çocuğuydu.

Neden Alex de onun bu konudaki kuruntu ve korkularını paylaşmasını?

Noel ve onun İngiltere'deki anlamı, bu adadan milyonlarca mil uzaklarda kalmış gibiydi.

Charlotte'un kart göndermeyi düşündüğü pek fazla kimse yoktu, ama gene de alışveriş yapmayı ve o havayı solumayı istiyordu. Konuyu, bir öğleden sonra villaya gelen Teresa'ya açtı, o da Alex'le konuşmasını önerdi.

Teresa açıkça, «Madrit, Londra olmayabilir, ama çok güzel dükkânlar vardır. Oralarda istediğini bulacağından kuşkusuz yok.» diyordu.

Charlotte da aynı kanıdaydı, ama bunu Alex'e nasıl söyleyeceğini düşünüyordu.

Şu ya da bu şekilde bir çaresine bakmalıydı ve sırf yapabileceğini kendi kendine kanıtlamak için o akşam yemekten sonra konuyu açtı.

«Madrit'e mi gitmek istiyorsun?» Alex hiç gülümsemeden konuşmuştu. Sonra ekledi, «Çok gerekli mi?» Ne demek istediği açıktı.

Charlotte kısaca, «Sakat değilim ben.» dedi.

Manuel Bianco' nun gözlerini üzerinde hissediyordu. «Şu sıralarda çok iyiyim, sabahları da hastalanmıyorum artık.»

Tabağına bir çörek alan Alex, «Pekâlâ, ne zaman gitmek isterdin?» diye sordu.

«Mümkün olduğu kadar çabuk.»

«Yarın iyi mi?»

«Yarın mı?» Charlotte'un gözleri büyüdü. «Yarın ... hârika olur.»

«İyi.» Alex çorba kaşığını kaldırdı, Manuel'e dönerek, «Yarın ara veririz Manuel.» dedi.

«Karımı zahmet olmazsa Madrit'e götürürsün, değil mi?»

«Manuel mi? Yani sen götürmeyecek misin beni?»

Alex çorbasını içerek, «Buna gerek olduğunu sanmıyorum.» dedi. «Zaten Manuel yokken tamamlamam gereken işler var.»

«Ama...» Charlotte'un hayal kırıklığı müthişti.

Ağzını sımsıkı kapatmış, boş gözlerini tabağına dikmişti. Gözyaşlarının her an boşanabileceğini hissediyor, zayıflığı için kendi kendine lanetler okuyordu.

«Eminim yarın Charlotte'u Madrit'e sen götürebilirsin, Alex.» diyordu Manuel. «Senin arkadaşlığını benimkine tercih edeceğine eminim.»

«Öyle mi sanıyorsun?» Sesi alaylıydı ve Charlotte onların dostluklarının derecesini ve Manuel'in bu evlilik konusunda gerçekten ne düşündüğünü merak etti,

«Rica ederim.» Charlotte başını gururla kaldırdı. «İnanın, bence bir mahzuru yok. Sizin için bir angarya olacağına üzülüyorum Mr. Bianco.»

«Angarya olur mu hiç? Hem benim adım Manuel. Ne zaman gitmek isterdiniz?»

Charlotte omuzlarını silkti, «On, uygun mu?» Yaşlı adam güümsiyerek, «Çok iyi. Benim için bir

zevk olacak.»

Ama Charlotte için olmayacaktı.

Helikoptere binmenin onu nasıl etkileyeceğini bilmiyordu. Hastalanırsa yanında Alex'in olmasını tercih ederdi.

Sonra kendi kendini azarladı. Manuel kocasından çok daha sempattikti. Daha sabırlı olduğu da kuşkusuzdu.

Gene de ertesi günü düşünmekten o gece pek rahat uyuyamadı. Başka insanlarla beraber olmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, adadan ayrılmak onu sinirlendiriyordu. Yedide uyandı. Hemen yıkanıp giyindi. Tina sabah çayı ve bisküvilerle geldiğinde, hazırdu Charlotte.

O gün değişik bir şey giymeği tasarlamıştı. Göğüs altından hafifçe büzgülü bir elbise seçti. Krem-portakal desenliydi ve Charlotte'un bakırımsı sarı saçlarına çok uyuyordu.

Topuklu ayakkabılarını da giyince, morali bayağı düzeldi.

Aynada kendini süzerken gebeliğin yakıştığını ve giderek güzelleştiğini itiraf etti kendi kendine.

Odasından çıktı, koridorda ilerlemeğe başladı.

Alex masadaydı. Mavi pamuklu bir gömlek ve mavi bir pantolon giymişti. Erkeksi ve zarif bir görünümü vardı. İskemlenin arkasına kıyafetine uygun bir ceket atılmıştı.

Dalgın bir tavırla kahvesini karıştırıyordu. Charlotte içeri girerken başını kaldırıp ona baktı, gözkapaklarının altında gözleri kısıldı.

«Ooo,» dedi alaylı bir sesle, «Bütün bunlar Manuel'in şerefine mi?»

Charlotte, onun sesindeki iğnelemeyi anlamamazlıktan gelerek oturdu ve zili çaldı.

Tina'ya çörek ve çay söyledikten sonra Alex ile konuşmaya hazırlandı. Alex kahvaltısını bitirmişti, ama hiç konuşmadan öyle oturuyordu. Charlotte her hareketinin kedinin fareyi izlemesi gibi izlendiğini fark etti.

Sonunda bu sinir bozucu sessizliğe daha fazla dayanamadı ve, «Mr. Bianco nerede?» diye sordu.

Alex kuru bir sesle, «İster inan, ister inanma Manuel rahatsız..» dedi.

«Rahatsız mı?»

«Evet hasta. Yani helikopter kullanacak durumda değil.»

«Aa, üzıldüm. Önemli bir şey mi?» Charlotte görüldüğü kadar hayal kırıklığına uğramamıştı.

«Benim fikrimi sorarsan, hiçbir şeyi yok..» dedi Alex.

«

Yok mu? Anlamıyorum.»

«Bence çok açık. O gelmezse seni benim götürmek zorunda kalacağımı düşündü.»

Charlotte iskemlesini iterek ayağa kalktı. «Ona yanıldığını söyleyebilirdin.»

Alex de ayağa kalkmıştı. Tam yanından geçip gidecekken genç kızı kolundan yakaladı.

«Bana bu tavrı takınma, Charlotte,» dedi sakın bir sesle. «Bu sabah o kadar güzelsin ki,helikopterle gezmekten başka şeyler düşünebilirim. Anlıyor musun beni?»

Charlotte'un nefesi sıklaştı. Titrek bir sesle, «Bırak beni.» dedi.

«Oturup kahvaltını bitirmek şartıyla..» Gözleri genç kızın dudaklanndaydı.

«İstesen de.istemesen de seni Madrit'e ben götüreceğim.»

Charlotte çaresizce ona baktı. «Ben senin götürmeni istedim ama sen reddettin.»

«Şimdi fikrimi değiştirdim. Oldu mu?» dedi Alex.

Charlotte uysalca başını salladı. Birdenbire sevinmişti. Yerine oturdu. Tina çayla içeri girdiğinde Alex izin istedi.

Charlotte'un pek iştahı yoktu ama boş mideyle yola çıkmanın akıllıca olmayacağını düşünerek, bütün düşünceleri bir kenara attı ve şartlar ne olursa olsun yaşamını sürdürmek için direnen içindeki küçük varlığa sessizce teşekkür etti.

Tam bitirdiği sırada Alex geldi. Ceketini giyerken, «Yağmur yağıyor.» dedi. «Hâlâ gitmek istiyor musun?»

Charlotte başını salladı. «Gidebilir miyiz?»

«Tabii. Hazır mısın? Bir yağmurluk al..»

Charlotte telaşla, «Şimdi geliyorum,» dedi.

«Beş dakikaya kadar burada ol.» Charlotte Vittorio veya Dimitrios'un da onlarla birlikte geleceğini sanıyordu, ama Alex helikopterde yalnızdı.

Mavi elbiselerinin üstüne siyah bir deri ceket geçirmişti, düz siyah saçlarında su damlacıkları parıltıyordu.

Hiç konuşmadan Charlotte'un binmesine yaedim etti, sonra öbür taraftan dolaşarak kendi yerine geçti.

Charlotte'un kemerini bağliyerek kulaklıkların nasıl kullanılacağını gösterdi. Charlotte, «Dimitrios bizimle gelmiyor mu?» diye sordu.

Alex, «Hayır, gelmesi mi gerekirdi?» diye sordu.

Charlotte düşünceliydi. «Alex, ne demek istediğimi biliyorsun. Birisi daha olması gerekmez miydi? Yani benim için herhangi bir riske girmeni istemem.»

Alex kulaklıkları takarak alayla gülümsedi, «Son dakikada karım olduğunu hatırlamış gibi

davranmana gerek yok. Rahat mısın? İyi. Haydi gidiyoruz öyleyse.»

Bu seferki yolculuk, adaya ilk gittiklerinin yarısı kadar bile rahat değildi. Yağmur yağıyor, rüzgâr da helikopteri durmadan sarsıyordu. Altlarında adalar sis içindeydi, kabarmış denizde birkaç gemi vardı. Alex mikrofonla konuşarak adaları gösteriyor, onlarla ilgili hikâyeler anlatıyordu.

Alex'in New York'a gitmesinden önce aralarında kurulan yakınlık ve arkadaşlık, hemen hemen yeniden kurulmuş gibiydi.

Ama artık o platonik beraberliği paylaşamazlardı, çünkü aralarında eskisinden daha derin ve özel bir bağ vardı. Charlotte, her ne kadar bunu kabul etmiyorsa da farkındaydı.

Şehrin, hemen dışında özel bir uçuş kulübüne indiler. Orada birer içki içtiler, bu arada Alex telefonla bir araba çağırdı. Londra'dan Madrit'e indikleri gün kendilerini karşılayan siyah araba az sonra geldi. Yağmura rağmen Charlotte, şehrin güzelliğine hayran kaldı ve Alex gelecek sefere daha güzel yerler göstereceğini vaat etti ona. Charlotte buna çok sevinmişti.

Alışveriş yorucuydu. Sokaklarda insanlar, kornalar ve fren sesleriyle çok gürültülüydü. Alex'i kaybetmekten korktuğu için sıkı sıkı koluna girdi Charlotte.

Pırlıl pırlıl süslenmiş dükkânları, parlak ışıkları ve boyalı ikonları seyretmek çok hoştu. Noel süsleri dünyanın her yerinde birbirine benziyordu. Charlotte birdenbire bir ev özleminin her yanını sardığını hissetti. Geçen Noel'de babasıyla Avusturya'da bir ski bölgesindeydi ve babasının her akşam kumar oynanan gazinolara gittiğini hatırladı...

Büyük bir meydana bakan bir lokantada öğle yemeklerini yediler.

Yemekte ızgara karides ve musakka vardı. Charlotte bunu biraz ağır buldu.

Taze incir ve peynirle bitirdiler. Alex tam karşısında oturuyor, güzel yemeklerden, havadan sudan konuşuyordu.

Bu, Charlotte'u da rahatlattı. Yemek süresince İspanyol müziği dinlediler. Her şey, çok güzel ve heyecan vericiydi. Öğleden sonra Charlotte Noel kartları, Cristof, Luisa ve kızlar için armağanlar aldı.

Bir ara Alex telefon etmeğe gittiğinde Teresa için el örgüsü bir şal, kocası için de bir plak seçti. Fazla parası yoktu. Alex, hesabı olan mağazalardan alışveriş etmesini söylediye de, Charlotte onun adını kullanma hakkını kendinde görmüyordu.

Çok güzel bir gündü, kalabalığın arasına, karışıp oradan oraya sürüklendiler.

Charlotte, aldıklarını plastik bir torbaya koyarak, Alex'in dikkatli gözlerinden saklamıştı. Gitme vakti geldiğinde çok yorulmuştu. Eve dönmeğe can atıyordu. Eve?... 'Ne budala şeysin sen' dedi kendi kendine. 'Birkaç ay sonra seni istemiycekleri bir yere ev diyorsun.'

Charlotte dönüşte çok sessizdi. Alex'in sorularına tek kelimelik cevaplar veriyordu.

Bu kez sorun, kötü düşünceler değildi. Yediği patlıcanlar ve o peynir midesini altüst etmişti. Peyniri yememesi gerekirdi. Bu ufacık kabinde hastalanacağını düşünmek bile korkunçtu.

Alex onun rahatsızlığının farkına vardı, ama hem helikopteri kullanıp hem onunla ilgilenmesi olanaksızdı. Charlotte'un bembeyaz yüzüne bir göz atıp başını sabırsızca salladı.

«Neden söylemedin bana? Hastalandın, değil mi? Ben canavar mıyım ki söylemeğe cesaret edemiyorsun?»

«Ne yapabilirdin ki?» diye inledi Charlotte.

«Öbür adalardan birine inerdim.»

Charlotte özür dilercesine, «Şimdi daha iyiceyim. Musakka dokundu sanıyorum. Bir de o peynir..»

«Gerçekten daha iyi misin?» diye sordu Alex.

«Evet. Birazdan ineceğiz değil mi?»

«Evet, evet, iniyoruz. Ama aklında olsun, senin iyi olman benim işime geliyor.»

Charlotte bir anda ondan nefret ettiğini düşündü. Sıkıntılarını Alex'le paylaşmamakla onu kırdığına ya da gerçekten Alex için önemli olduğuna aldırmiyordu. Bu soğuk cevap Alex'in bugüne kadar onun için yaptıklarının gerekçesiydi.

ONUNCU BÖLÜM

Teresa'nın kardeşi Noel'den iki gün önce geldi, ama yalnız değildi, yanında torunu da vardı.

İrena Kalamos, Charlotte'dan bir-iki yaş büyük güzel bir İspanyol kızıydı. Nefis siyah saçları ve uzun siyah kirpikli gözleri vardı. Çoğu İspanyol kadınları gibi batı modasını benimseyip zayıflamamıştı. Bu yüzden hatları hafifçe dolgundu. Elbiseleri üstüne oturuyor, göğüslerinin dolgunluğunu ve kalçalarının baştan çıkarıcı kımıldayışını ortaya koyuyordu.

Gözleri açık bir beğeniyle Alex'in üzerindeydi.

Charlotte konukları karşıladı. Dimitrios, Madrit'e gitmiş, Kalamos'u Teresa'nın evine getirmişti. Akşam yemeği için sözleşildi.

Alex, büyükbüyesiyle birlikte yeğeninin de geldiğini duyunca, herkesin Teresa'nın küçük evine sığmayacağını düşünerek konukları villaya davet etti.

Franco'yla İrena akşamüstü geç vakit villaya geldiler. İkisi de Alex'in inceliğinden duygulanmışlardı.

İrena'yla tanışır tanışmaz, Charlotte, Alex'in konukları çağırmadan önce kendine danışmış olmasını istedi. Böyle düşünmesi için herhangi bir neden olmadığını bilmesine rağmen, başka kadınların kocasıyla ilgilenmeleri hoşuna gitmiyordu.

İrena'nın kahkahasını her duyduğunda tanımlamaktan kaçındığı bir duyguyla yumruklarını sıkıyordu.

O akşam Alex odasına geldiğinde Charlotte akşam yemeği için giyiniyordu.

Alex hazırđı. Kahverengi ipek bir gömlek ve bacaklarının adalelerini ortaya koyan siyah süet bir pantolon giymişti.

İçeri girdiğinde Charlotte'un üzerinde sadece ince bir slip vardı.

Alex'in gözleri önce onun hafifçe şişkin karnına gitti. Sonra. Charlotte'un yüzündeki ürkmüş ifadeyi görünce, «Lütfen korkma,» dedi.

«Seni baştan çıkarmaya gelmedim. Ama.. Franco'ya kendi odamı verdim ve senin odana bitişik giyinme odasında uyuyabilir miyim diye sormak istedim..»

Charlotte nefesini tuttu.

Bir an aynı odada kalmalarını önereceğini sanmıştı ve içinde uyanan karmakarışık duygular korkutmuştu onu.. Bunu sevinçle kabul edebilirdi, neyse ki seçim yapmak zorunda kalmamıştı.

Beceriksiz bir tavırla, «Ben... şey, hayır yalnız..»

«Seni gerektiğinden fazla rahatsız edecek değılim.» diye sertçe onun sözünü kesti Alex.
«Banyoyu kullanmak istiyebilirim belki, ama o kadar..»

Charlotte omuzlarını silkti. «Ev senin.»

«Hoşg r ne teşekkürler.» dedi Alex ve  ıktı.

Charlotte o akşam uzun sarı bir kaftan giydi.  n nde ve kol ağızlarında kahverengi işlemeler vardı kaftanın ve oldukça dekolteydi.

İrena ise bedenine ikinci bir deri gibi yapışan kırmızı saten giysisi içinde, bundan daha zıt g r nemezdi. Alex'e bir şey söylerken kırmızı tırnaklı elleriyle onun koluna dokunuyordu.

Teresa akşam yemeğine doğıru geldi. Charlotte Alex'in, kardeşiyle birlikte kalmak için Teresa'yı da villaya davet etmesine hiç şaşmadı. Teresa düşüneceğini söyledi, ama fikir hoşuna gitmişti. Kardeşiyle birbirlerini çok seyrek görebiliyorlardı, doğıal olarak konuşacak çok şeyleri vardı.

Yemeğe giderlerken Charlotte kendini Manuel Bianco'nun yanında buldu.

Sofrada ise Alex, ısrarla yanına oturmasını istediğinde biraz şaşırdı. Alex'in öbür yanında İrena oturuyordu.

Yemek süresince İrena Alex'in dikkatini çekmek için ne mümkünse yaptı.

Charlotte da boyuna Bianco'nun sorularına cevap vermek zorunda kaldı. İ ten içe fena halde i erlediğini hissediyordu. Her ne kadar kıskançlık olarak tanımlamak istemiyorsa da, öyleydi ve Charlotte'un içinden İrena'run gözlerini oymak geçiyordu.

Yemekten sonra kahveler içilirken, Charlotte Franco'nun yanına oturdu.

Kızkardeşi gibi uzun boyluydu ama ondan zayıftı Franco. Sık sık gülümsüyordu.

Tina kahve ikram ettiğinde, Charlotte almıyacağını söyledi.

Franco, «Bizim içeceklerimizi biraz sert buluyorsunuz galiba, yavrum?» dedi.

Charlotte kızarak, «Seviyorum, ama şimdi pek içemiyorum.» diye mırıldandı.

«Anlıyorum.» Yaşlı adam düşünceli görünüyordu. «Londra'dan sonra adadaki yaşamı biraz tekdüze bulmuyor musunuz? Eviniz Londra'daydı, değil mi?» diye sürdürdü konuşmasını.

«Evet. Dediğiniz gibi İbiz "çok sakın, ama ben seviyorum.» dedi Charlotte.

«Teresa,evlendiğinizden bu yana Alex'in adada fazla kalamadığını söyledi. Üzüldüm buna.»

Charlotte gülümsemeğe çalıştı. Pikabın yanında ayakta duran İrena'nın, Alex'in söylediği bir şeye kahkahalarla güldüğünü duydu.

«Bu bizim için sorun olmuyor,» dedi Charlotte nazikçe.

«Alex çok çalışıyor. Artık hepimiz onun evlenmesinden umudumuzu kesmiştik. Birçok kadın onu avucuna almağa çalıştı.» dedi yaşlı Franco, gözleri parlıyordu. «Zavallı İrena'nın üzerindeki etkisini görüyorsunuz. Ona hayran oldu kızcağız, değil mi?» dedi.

Charlotte onlara doğru baktı ve İrena'ya acıdı. O kadar kendinden emindi ki...

Franco söylediklerinin yanlış anlaşılabilirceğini düşünerek devam etti. «Bu konuda sizin durumunuz çok farklı, yavrum. Alex'in düşüncelerinde özel bir yeriniz olduğu, size bakışlarından belli oluyor.»

Charlotte boğazının sıkıştığını hissetti. Yaşlı adamın onu rahatlatmak istemesi çok iyiydi, ama Aİex'in kendisine karşı böyle ince duygular beslediğini sanmıyordu.

Manuel de katıldı onlara. «Nefis bir yemektir, Charlotte.» dedi. «Menüyü sen mi hazırladın?»

«Hayır... Luisa hazırladı. İspanyol yemekleri konusunda çok az şey biliyorum..»

«Ama öğrenmelisin,» diye lâfa karıştı Teresa. «Başta biraz zordur tabii, kimse senden hemen her şeyi öğrenivermeni bekleyemez. Ama Luisa artık bu evin sahibesinin sen olduğunu anlamalı.» diye sürdürdü konuşmasını.

«Ona biraz zaman verin.» Charlotte, çok iyi tanıdığı bir ses duydu. Döndü, tam arkasında Alex durmuş ona bakıyordu.

«Charlotte daha çok genç,» diye ekledi Alex, «Bizim yaşamımız o kadar çabuk alışılacak gibi değildir.»

«Evet, çok genç değil mi?» İrena, Alex'in arkasında belirivermişti. Sesinin tonu Charlotte'u çileden çıkardı. «Charlotte'u kimselere göstermediğin iyi olmuş. Bir okul çocuğunu kaçırmakla saçlanabilirdin. Değil mi?»

Charlotte döndü ve dilinin ucuna kadar gelen sözcükleri yuttu. İrena'da'n nefret ettiği için kendini suçluyordu. Ama İrena istediğinde sorun yaratmayı iyi biliyordu.

İrena'nın sözlerini kimse ciddiye almadı ve herkes bu iyi niyetli takılma üzerine şakalaşmaya

başladı.

Alex de onlara katıldı. Charlotte öfkeyle, 'onun için kolay tabii' diye düşündü.

Bu kişiler onun akrabalarıydılar, ama bu biçimde davranmakla İrena'nın Charlotte'u küçük düşürdüğünü fark etmiyor muydu Alex?

Daha sonra Alex pikaba bir plak koydu ve İrena 'ya dans etmeği önerdi.

Alex'e sarılmak için bahaneydi bu ve onlara bakarken Charlotte içinden isyan duygularının kabardığını hissetti, İrena Alex'e, sımsıkı sarılmıştı.

Alex de bundan şikâyetçi görünmüyordu. Her şeyde olduğu gibi dans da zarıftı.

Kendini hiç sıkmadan, kolaylıkla dönüyordu. Birdenbire, İrena'ya rağmen, kocasını hipnotize olmuş gibi seyrettiğinin farkına vardı. İrena'nın omuzunun üstünden Alex de ona bakmış ve gözlerini kısmıştı.

Tam o sırada İrena bir şeyler söyledi, Alex de dönüp gülmeğe başladı.

Charlotte'u dansa kaldırmadı Charlotte da bütün gece boyunca Manuel, Fran co ve Teresa ile konuşup durdu.

On bire doğru Charlotte yatmaya karar verdi. Teresa'yı kalmaya razı etmişlerdi.

Parti daha sürecektir gibi görünüyordu, ama Charlotte artık dayanamıyacağını hissetti. Nazikçe bir baş ağrısı bahane ederek özür diledi ve Alex'in meraklı bakışlarına aldırmadan salondan çıktı.

Yatak odasında yorgunca soyundu, banyoya girdi. Gerçekten başının ağrımaya başladığını seziyordu. Bir duş yaptı, bedeni iyice gevşeyinceye kadar sıcak suyun altında durdu.

Sonra çıkıp kurulandı, duş bonesini çıkararak saçlarını fırçaladı, ipek sabahlığını geçirerek odaya döndü.

Yan odanın kapısı açıktı. Alex göründü kapıda. Gömleğinin düğmeleri beline kadar açıktı, ayakkabılarını da çıkarmıştı.

Birdenbire nefesi sıklaştı Charlotte'un, sesine hakim olmaya çalışarak, «Ne yapıyorsun?» diye sordu.

«Ne yapacağım, yatıyorum tabii. Karım çekildikten sonra ne yapabilirim?»

«Ben... ama buna gerek yoktu.»

«Bence vardı.» dedi Alex.

Charlotte başını kaldırdı. «Neden? İrena da gitti diye mi?»

«Ben gelirken oradaydı.»

«Buna şaşıtm.» Saç fırçasını alarak saçlarını fırçalamaya başladı. «Belki de, yatıp yatmadığına baksan iyi olur,» dedi sonra.

«Bundan sana ne peki?»

«Bana mı? Hiç tabii» dedi Charlotte.

«O halde neden böyle çirkin imalarda bulunuyorsun?»

«Ben senin karınım..»

«Eee?»

Charlotte ona döndü. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

«Bütün gün yeğenini elleyip durursan, dayın senin hakkında ne düşünür sanıyorsun?»

Alex, «Ben onun yeğenini filan ellemedim,» dedi soğuk bir sesle.

«Pekâlâ, onun seni ellemesine izin verdin diyelim.»

Alex öfkeyle odaya girdi ve Charlotte'dan biraz uzakta durdu.

Kendini güçlkle kontrol ediyordu.. «İrena beni ellemiyordu.» diyebildi.

«Öyle mi? Peki ne yapıyordu öyleyse? Belki de evli olmayan bir genç kızın, ondan her hoşlanan evli erkeğe gösteriş yapması benim bilmediğim bir İspanyol geleneğidir.»

«Charlotte.»

«Evet öyle.. Dansınız... tek kelimeyle iğrençti.» dedi Charlotte.

Alex onun yanına geldi, omuzlarından tutarak, «İster inan, ister inanma, İrena bana o açıdan hiçbir şey söylemiyor.» dedi.

«Yaa? O zaman demek ki sen büyük bir oyuncusun.»

«Charlotte..» Sesi acılıydı Alex'in.

Ellerini genç kızın omuzlarından aşağı indirdi, kalçalarından tutarak kendine doğru çekti. Charlotte da heyecanlanmıştı.

«Charlotte, Tanrım! Bilmiyor musun, benim istediğim sensin. Eğer seni kıskandırabilmişsem, ne mutlu bana ... Çünkü bu gece senden birkaç adım ötede nasıl uyuyabileceğimi gerçekten bilmiyordum.»

Charlotte'un başını tutarak yüzünü ona çevirdi ve Charlotte, ağzının onun dudakları altında hazla kıpırdadığını hissetti.

İnkâr edemezdi ki! Kıskanmıştı işte.. Çok da istiyordu onu. Sabırsızca, Alex'in gömleğini adaleli, güneş yanığı omuzlarından sıyrıp attı ve her şey silindi. Sabah, harikulade bir gevşeklik duygusuyla uyandı. Yatakta yalnızdı. Saatin on olduğunu görünce telâşlandı. Alex her zaman erken kalkardı zaten. Hele konuklar varken...

Konukları... Kalktı, hafifçe başı dönüyordu. 'Açlıktan herhalde' diye düşündü.

Alex, Tina'ya onu rahatsız etmemesini tembih etmiş olmalıydı.

Charlotte, banyo yaparken, yeniden geceyi düşündü. Sarsıcı bir deneydi. Birbirlerinde erimişlerdi sanki.. Alex hem nazik ve anlayışlı hem de istekli ve tutkuluydu. Karşısındaki erkeğe nasıl daha çok haz duyurabileceğini öğretmişti ona.

Sabırsızlığı paylaşmışlardı birlikte ve Charlotte sevişmenin saatlerce sürebileceğini keşfetmişti. Bu sabah bu kadar yorgun olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Küvetin içinde öylece uzanmışken bir kuşku kurdu gene beynini kemirmeğe başladı. Alex için dün gecenin anlamı sadece doyumdu kuşkusuz. O ise burada yatmış, bu birlikteliğin tadını çıkarıyordu. Cinsel bir deneyden bu kadar keyiflenmek de neyin nesiydi?

Düş bulutları hızla dağılıyordu. Babasının ölümünden sorumlu ve onunla zorla evlenmiş bir adam için oturmuş hayaller kuruyordu. Aklını mı kaçıyordu? Babasının anısına bundan daha iyi ihanet olabilir miydi? Yıkanmasını çabucak bitirdi Charlotte, bir havluya sarınarak çıktı. Ne kadar aptaldı..

Onun istediği her şeyi yapmasına izin vermişti. Neden?

Onun duygularını uyandırdığı için mi, yoksa ellerinin bedeninde dolaşmasından ve onun sert bedenini kendininkinde duymaktan haz duyduğu için mi?

Havluyu fırlattı, giyinmeğe başladı. Bunlar doğruydı, ama bir şey daha vardı ki düşünmek bile istemiyordu. Alex'e karşı olan duyguları değişmişti. Hâlâ arasına nefret ettiği oluyordu. Daha çok kendi üzerindeki etkisine isyandı bu.. Ama onu yatağına çağırması basit bir cinsel istek değildi. Yavaş yavaş farkına bile varmadan Alex onun için önemli hem de çok önemli olmuştu.

Kelimenin tam anlamıyla âşıktı Alex'e.

Franco ve Teresa'yı, masanın başına oturmuş kahve içerek konuşurken buldu Charlotte. Çevrede başka kimseler yoktu.

Charlotte'a «günaydın,» deyip hatırlarını sordular, sonra Teresa, «Alex, İrena'yı Madrit'e götürdü.» dedi ve verdiği haberin etkisini farketmeden devam etti, «Gittiklerinde sen uyuyordun, Alex uyandırmak istemedi.»

Charlotte masanın kenarına tutundu. Bütün iştahı kaçmıştı.

Teresa, Tina'yı çağırıp çay ve çörek söylediğinde kendini iyiden iyiye hasta hissediyordu. Müthiş midesi bulanıyordu.

«Neden İrena'yı götürdü? O daha dün geldi ve..» diyebildi.

«Son dakikada bazı gerekli şeyleri almayı unutmuş galiba, değil mi Franco? Yavrum, rengin ne kadar sarı?..» dedi Teresa.

Alex, niye İrena'yı Madrit'e götürmüştü acaba? Bunun Charlotte'u nasıl etkileyeceğini bilmiyor muydu? Aldırmıyor muydu yoksa?

Dün gece İrena konusunda söylediklerinin hiçbir anlamı yok muydu?

Ona isteklerini kabul ettirmek için mi öyle konuşmuştu yoksa? Alex'in kendisine âşık olmadığını düşünüyordu Charlotte. O halde ne bekliyebilirdi? Tutku, istek evet, ama duygu hayır! Başka türlü olacağını . düşünmekle budalalık etmişti. Cinsel istek dışında başka bir şeyler duymadan Alex'le böyle sevişemeyeceğini düşünmekle kendini aldatmıştı Charlotte.

Ne demişti? Eğlence istediğinde ona gelecekti. Gelmişti işte ve Charlotte da ona kanmıştı.

Dışarı çıktı Charlotte; yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Düşünmesi ve plan yapması gerekiyordu.

Bir şeyden emindi, böyle yaşıyamazdı.

Onun eğlencesi ve kontratın bir parçası olarak...

Evlenmişlerdi, çocuk da evlilik içinde doğmuş olacaktı ama kontratta dokuz ay boyunca onunla yaşamasını gerektiren bir madde yoktu..

Bekleyen hiç kimsesi olmasa bile Londra' da, Glebe Meydanında bir evi vardı ya...

Evi satmamakla ne iyi etmişti! Bir gün ihtiyacı olacağını düşünmüştü, ama bu evin bu koşullarda işe yaramayacağı hiç aklına gelmemişti...

Adanın uzaklığı sorundu tabii.. Bir kentte yaşasalardı Alex'e bir mektup bırakıp giderdi, ama adada buna olanak yoktu. Adayı terketmek istese, kimse Alex'e karşı gelmeğe cesaret edemezdi. Ayrıca çocuğun sağlığını tehlikeye atacak bir şey yapmıyacağını, gitmeden Alex'e anlatması gerekti. Bunu bilmeğe hakkı vardı.

Bu konuşmanın çok fırtınalı geçeceğini tahmin ediyordu. Alex'in dönüşünü düşündükçe keyfi kaçıyor Charlotte'un.

Ya gitmesine engel olmaya kalkarsa? Ya onun üzerindeki tartışılmaz gücünü kullanırsa, ne yapardı?

Onun bu kadar severken nasıl karşı koyardı? Onsuz yaşam, gözüne kapkara ve dayanılmaz görünüyordu.

Charlotte, sonunda bir çözüm yolu buldu.

Babasının ölümünden Alex'in sorumlu olduğunu düşünecek ve onun denizden çıkan şişmiş cesedini hep hatırlıyacaktı. Böyle yaparsa Alex'e boyun eğmeyeceğini hesaplıyordu.

Helikopter döndüğünde, öğleden hemen sonraydı ve Charlotte yatağına uzanmış dinleniyordu. Uyuyamamıştı, ama, hiç olmazsa burada mutluymuş gibi rol yapmasına gerek yoktu.

Motorun durmasından beş dakika sonra odadaydı Alex.

Acı acı, 'tabii büyükannesi ondan böyle bir davranış bekler' diye düşündü.

Yüzündeki müşfik ifade ve sesinin yumuşacık tonu az kalsın bütün kararlılığını silip götürüyordu.

«Merhaba sevgilim, nasılsın?» Charlotte dirsekleri üzerinde doğrularak ona baktı. «Umurunda mı sanki?»

Alex saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. «Tanrım.. Tabii umurumda.»

«Öyle mi? A, tabii az kalsın unuttuyordum. Ben iyi olmazsam, bebek de iyi değildir, değil mi? Ama için rahat etsin. İkimiz de iyiyiz.»

Alex yatağın kenarına oturdu. Koyu yeşil süet takımı ve krem rengi ipek gömleğiyle çok yakışıklıydı.

Alkol, tütün,ve bedeninin kokusu birbirine karışıyordu. Bir an her şeyi olduğu gibi kabul etmeyi düşündü.

Sonra mantığı duygularını bastırdı ve uzağa çekildi.

«Ne oluyor? Teresa nereye gittiğimi söylemedi mi?»

«Evet. İrena'yı Madrit'e götürmüşsün. Ne güzel.. Manuel götüremez miydi acaba? Benim için böyle bir fedakârlığa katlanacaktı halbuki.»

Alex dişlerini sıktı. «Kıskanmana gerek yok. Manuel de bizimleydi. İkimizin bugün Madrit'teki büroya gitmemiz gerekiyordu.. İrena da alışveriş yapacakmış, bizimle geldi.»

Charlotte duraladı. Manuel öğle yemeğinde yoktu ama çalıştığını sanmıştı. Ama bu da sorunu çözümülemiyordu.

Alex onu kullanıyordu. Buna izin verdiği sürece de böyle devam edecekti.

Daha fazla dayanabileceğini sanmıyordu. Derin bir nefes alarak,

«Londra'ya dönmek istiyorum, Alex!» dedi. Bir an sessizlik oldu, sonra Alex yataktan kalkarak,

«Londra'ya mı dönmek istiyorsun? Nedenini sorabilir miyim?» dedi.

Charlotte zorlukla yutkundü. «Burada beni tutan bir şey yok,değil mi? Yani kontratta beni burada alıkoyacak bir madde yok,»

Alex ona döndü. Kaşları çatılmıştı. «Bir şeyi iyice anlamak istiyorum. Londra'ya dönüp orada mı yaşamak istiyorsun?» dedi.

«Evet. Bebek doğuncaya kadar. Sonra bir süre seyahat ederim belki.» dedi Charlotte.

«Yani şimdi ben karımı Londra'ya göndereceğim ve orada yaşamasına izin vereceğim, öyle mi?» diye haykırdı Alex.

«Charlotte, sen çıldırmışsın! Kim olduğunu öğrenirlerse, zenginleri kaçırıp fidye isteyenler için bulunmaz bir fırsat olursun..»

«Abartıyorsun.» dedi Charlotte. Sesi sakindi.

«Öyle mi? Her ne ise, gitmene izin vermiyorum».

«Nasıl durduracaksın beni? Zorla mı?»

«Charlotte, neler oluyor? Dün gece.. Dün gece, her şey harikuladeydi. Bugün birkaç saat bir yere gidiyorum, döndüğümde beni terkedeceğini söylüyorsun. Bana böyle bir şey yapmana izin veremem.»

«Beni durduramazsın.»

«Charlotte..»

Alex, yeniden yanına oturdu Charlotte'un, elini genç kızın saçlarının arasına soktu.

Charlotte, ağzını onun sabırsız dudaklarına bırakmak için can atıyordu, ama babası aklına gelince hemen uzağa çekildi.

«Dokunma bana!..» Charlotte, Alex'in elini itip ayağa kalktı.

«Demek buymuş! Dün gece olanlardan utanıyorsun. Düşünce ve davranış arasında fark olabilir.»

«Yanılıyorsun. Hiçbir şey duymadım! Bana yaptıklarını düşündüğüm zaman öğreniyorum.» dedi Charlotte.

Alex'in yüzü kasıldı.

«Buna gerçekten inanıyor musun?»

«Gerçek bu!» dedi Charlotte, «Evet, bana bazı şeyler yaptırabilirsin, ama hiç hoşuma gitmiyor! Sonradan kendimden öğreniyorum. Senden nefret ediyorum Alex Faulkner! Hep ettim! Senin oğlunu alacağın, benim de özgür olacağım günü dört gözle bekliyorum.»

Alex hiç kıpırdamadan onu dinliyordu, sonunda, «Pekâlâ, böyle olmasını istiyorsan, seni bir daha rahatsız etmiyeceğim. Ama Londra'ya gitmene ve orada yaşamana izin veremem.» dedi.

«Ne?»

«Bana olan duyguların yüzünden hayatını tehlikeye sokmana izin veremem.» dedi Alex.

«Ama., benim buradaki varlığım sorun olduğuna göre, çocuk doğuncaya kadar uzaklaşacağım. Doğumdan birkaç hafta önce bir doktor ve hemşire gelip villâda kalacaklar, hep doktor kontrolünde olacaksın. Bugün kendi doktorumuza telefon ettim, gelecek hafta gelip seni muayene edecek. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Doğumdan sonra senin dediğini düşünüyoruz.»

Charlotte acılar içinde dinliyordu. İsteddiği buydu işte, onu kendinden uzaklaştırmak!

Ayrıca Londra'da tek başına olmaktansa, burada onu sevenlerin arasındaydı hiç değilse.. Ama onu evinden nasıl mahrum ederdi?

«Bunu yapamazsın!» diye karşı koydu. «Büyükannen ne der sonra?»

«Beni terkedip Londra'ya gitmenden daha az üzülsün herhalde. Neyse, bu sana uygun mu?»

«Ada senin evin ama..» dedi Charlotte, sesi pişmanlık doluydu.

«Benim birçok yerim, apartmanım var.» Kapıya yürüdü, «Ev, benim çok az kullandığım bir sözdür.»

Arkasına baktı. «Noel bitinceye kadar birkaç gün daha kalabilir miyim? Saçının teline dokunmayacağıma söz veriyorum. Yandaki odada yatarım. İstersen kapıyı kilitliyebilirsin.»

Charlotte gözyaşlarının boşanmak üzere olduğunu hissediyordu. Hep böyle oluyor, bir anda ona karşı yumuşacık, şefkatli ve., zayıf bir kadın haline geliyordu.

«Kapıyı kilitliyecek değilim! Sen benim kocamsın, yatağımı paylaşmaya hakkın var.»

«Soğuk bir rahatlık..» dedi Alex acı bir sesle. «Yok, sağol.» Kapıyı vurarak çıktı.

Şans ya da kader belki, Noel'de Charlotte hastalandı. Soğuk almıştı. Bu da onu aile kutlamalarına katılmaktan kurtardı.

Küçük armağanlarına karşı aldıkları Charlotte'u çok duygulandırmıştı. Luisa'dan el örgüsü bir eşarp, Tina ve Sophia'dan kuzu derisi bir çift terlik, Cristof tan da işlemeli bir mendil aldı. İrena, egzotik kokulu bir parfüm getirdi. Charlotte içten içe bunun kendinden çok ona yakışacağını düşündü.

Teresa işlemeli, bol bir bluz, Franco da bir kutu şeker almıştı.

O sabah hepsi köyün küçük kilisesindeki âyine gidiyorlardı. Gitmeden Alex onu görmeğe geldi. Gitmek istediğini söylediği o günden sonra hiç yalnız kalmamışlardı.

Öbürleriyle birlikte onun armağanını da salona bıraktığında özel bir teşekkür beklemiyordu Alex.

«Sana küçük bir armağanım var.» dedi. «İyiysen getireyim.» Hemen kapının önünde duruyordu Alex.

Charlotte meraklandı. «İyiym, iyiym!»

Alex odadan çıktı, az sonra kollarının arasında amber renkli bir kürk yığıyla göründü. Eğilerek yavaşça yere bıraktı.

Uzun tüylü, uzun kulaklı spanyel cinsi bir köpekti bu.. Charlotte sevinçle ellerini çırttı. Çok sevimliydi hayvan, heyecan içinde yatağın etrafında dönüp duruyordu.

«Oh, Alex!» Charlotte ayaklarını yataktan sarkıtarak köpeği çağırdı. Hayvan sevinçle ona sıçramaya, çalışıyordu. «Alex, çok güzel! Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.» Gözleri yaşarmıştı.

Alex bu sahneye kıpırdamadan bakıyordu. Yüzünde umutsuzluk vardı.

«Hiçbir şey söyleme. Ha, bütün aşılın tamam ve biraz eğitilmiş.»

Charlotte bir köpeğe, bir ona baktı. «Bu benim mi?» diye sordu inanamıyormuşçasına.

«Evet,» dedi Alex. «İbiz'deki günlerin bir anısı da diyebilirsin istersen.»
Ve arkasına hiç bakmadan çıkıp gitti...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ocak ve şubat yağmurlu geçti. Kuzeybatı rüzgârları ısıyı, mevsim normallerinin çok altına düşürmüştü. Yağmur, İngiltere'deki gibi günlerce yağmıyordu, ama apansız bastıran sağanaklarla boşanıyor, insanı bir saniyede iliklerine kadar ıslatıyordu.

Çatılar aktı, su boruları patladı, patikalar bataklık haline geldi. Adanın şimdi bambaşka bir görünümü vardı, ama Charlotte bu halini de seviyordu.

Hergün Suhi adını verdiği köpeğiyle birlikte uğraşmak gerekti, ama Charlotte onun arkadaşlığından memnundu. Daha önce hiç köpek eğitmemişti. Bu, karşılıklı bir mücadeleydi.

İlk günler Suki başını alıp gidiyordu. Onun karşılık beklemeyen sadakati, Charlotte'un örselenmiş duygularını iyileştiriyor, maskaralıkları eğlendiriyordu.

Luisa bile kocaman kahverengi gözlerine dayanamıyordu Suki'nin, Herkesin sevgilisi olmuştu. Charlotte zamanının çoğunu, villada ya da civarda gezerek geçiriyordu.

Alex'in ayrılışından bu yana Teresa'yı çok az görmüştü. Yaşlı kadın torununun evliliğinin bozulmasından dolayı Charlotte'u suçluyordu. Giderek ölüyordu dostlukları. Charlotte üzülüyordu;

Yaşlı kadını gerçekten seviyordu. Ama yapılacak bir şey de yoktu. Nasılsa altı aya kadar adayı bütünüyle terkedecekti.

Vakit geçirmek için Charlotte, zamanının belli bir kısmını mutfakta geçirir oldu. Cristof'dan İspanyol yemekleri öğrenmeğe çalışıyordu. Önce pek beceremedi, ama yavaş yavaş bu iş hoşuna gitmeğe başladı.

Dersler düzenli bir biçimde sürdürüldü. Yumurtalı tavuk çorbası yapmayı öğrendi Charlotte. Cristof bunun geleneksel İspanyol yemeklerinden biri olduğunu söylemişti. Musakka ve lokma tatlısı yapmayı öğrendi Charlotte. Pudra şekeri ve tarçınla yenen bu tatlıya bayılıyordu.

Bu arada İspanyolcası da ilerlemişti. Cristof da çok yavaş konuştuğu için, söylediklerinin çoğunu anlıyordu.

En kötüsü gecelerdi.

Villanın koridorlarında huzursuzca dolaşip duruyordu. Yatağa girmekten korkar olmuştu. Faulkner'ların aile doktoru Leonides, adaya düzenli ziyaretler yaparak, Charlotte'un sağlığını kontrol altında tutuyor, geceleri uyuması için de bazı haplar veriyordu.

Ama içinde bir duygu, bu yapay, iyileştirmeye karşı çıkıyordu. Genellikle, bitkin düşene kadar okuyor, çoğu kez kitap elinde uyuyakalıyordu. Bütün bunlara rağmen, Charlotte'un sağlığı yerindeydi.

Gerektiği için yiyor, bol böl egzersiz yapıyordu. Kilo almıştı, ama fazlalıklar orantılıydı. Bütün bunlar gerçek dışı geliyordu ona. Karnı durmadan büyüyordu. İçinde bir bebek olduğuna, inanamıyordu.

Bazen, Alex'i tarifsiz özlüyordu. Ne kadar silmeğe çalışırsa çalışsın, hep aklındaydı Alex.

'Onun evinde, onun adasında yaşarken nasıl unutabilirim onu' diyordu kendi kendine.

Unutabileceğini nasıl ummuştu? Kendi duygularının en derinlerindeki sırlarını öğrettiği bu yatakta hem de..

Ama, nereye giderse gitsin hep aynı olacaktı. Özellikle bebek karnında kıpırdamaya başladıktan sonra...

Martın sonlarına doğru rüzgârlar azalmış, ada bahar çiçekleriyle donanmaya başlamışken bir konuk geldi.

Zaman zaman Vittorio veya Dimitrios villâya gelip Alex'den haber getiriyorlardı, ama o sabah, helikopter ufukta belirince, Charlotte sinirlerinin kopacak kadar gerildiğini hissetti.

Terasta oturuyordu, Manuel'in helikopterden indiğini görünce hayal kırıklığını güçlükle sakladı. Her tarafı titriyordu.

Manuel söyleyinceye kadar kendindeki değişikliğin farkında değildi.

Aradan geçen üç ay cildine berraklık, saçlarına da hoş bir pırıltı vermişti. Hafifçe kilo da almıştı Charlotte. Pantolonunun üstüne giydiği bol bluz karnını gizliyordu.

Manuel, Charlotte'u bugüne kadar böylesine güzel görmediğini söyledi. Tina kakao getirdi, içerlerken Charlotte merakla sordu.

«Neden geldin Manuel? Bir şey yok ya?..

Manuel'in yüzü değişti, «Buna alınabilirim,» dedi. «Böyle mi kar ılanacağım burada?»

«Ne demek istediğimi biliyorsun. Hele bu kadar zamandan sonra tanidik bir yüz görmek harikulade, ama...»

«Biliyorum, başka bir nedenle mi geldim diye kaygılanıyorsun.» dedi Manuel. Charlotte onayladı. «Evet*»

Manuel ba ını eğerek fincanına baktı. «Alex' in nasıl olduğunu bilmek istiyor musun?»

«Tabii» dedi. Sesi  fkeliydi Charlotte'un.

Manuel duraladı, «Alex, Londra'da.»

«Londra'da mı?»

«Evet.»

«İyi mi?»

«Hasta değil,»

«Ne demek bu?»

Manuel kakaosundan bir yudum aldı, Charlotte sabırsızlanmı tı.

«Onun için endi eleniyorum» dedi Manuel sonunda.

«Niçin?»

«Çok fazla çalışıyor. Bu işleri yapacak bir sürü adam var, onların işlerini de Alex yapıyor. Doğru dürüst yemek yemiyor. Ne zaman dinleniyor bilmiyorum ve .., çok yorgun.»

Charlotte iskemlesinden kalktı, terasın ucuna kadar gitti, oradan dönerek Manuel'e baktı.
«Neden bunu bana söylüyorsun da, Alex'e söylemiyorsun?»

«Söylemedim mi sanıyorsun?» dedi Manuel.

«Burada olduğunu biliyor mu?»
«Evet, senden acele iyi haberler götürmemi bekliyor.»

«Ama bunu bana söylemeni o istemedi değil mi?»

«Senin düşüncen ne?»
«Bence o istememiştir.» dedi Charlotte.

«Bu konuda tartışacak değilim.»

«Peki neden söyledin öyleyse?»

«Dönmesini söyleyebilirsin ona.» dedi Manuel.

Charlotte kızardı. «Buraya mı?»

«Başka nereye olabilir? Dinlenebildiği tek yer burası. Telefonsuz, her şeyden uzak. Buna çok ihtiyacı var. İçini bir şey kemiriyor, galiba sensin bu.»

Charlotte ellerini ovuşturdu.
Sonra derin bir nefes alarak, «Manuel», dedi, «Alex beni umursamıyor. Niçin evlendiğimizi söyledi mi bilmiyorum ama, aşk değildi bu...»

»Niçin evlendiğinizi gayet iyi biliyorum. Babanı da tanırdım,» dedi Manuel.

«O zaman ne duyduğumu daha iyi anlarsın,»

«Bir bakıma. Ama sen bütün gerçeği bilmiyorsun. Öyle olsaydı, Alex'i daha iyi anlardın.»

Charlotte kaşlarını çattı. «Bütün gerçeği ne demek? Tabii bütün gerçeği biliyorum, aksi halde burada olmazdım.»

Manuel gri kaşlarını kaldırmıştı.

«Bundan şüpheliyim,» dedi. «Yani bütün gerçeği bildiğin konusunda demek istiyorum. Alex sana söyleyemezdi bunu. O çok gururludur.»

«Neden söz ediyorsun? Bilmediğim nedir?» dedi Charlotte.

«Babanı ne kadar tanırdın?»

«Babamı ne kadar mı tanırdım?» Charlotte' un alnındaki çizgi derinleşti. «Hangi çocuk babasını çok iyi tanıyabilir ki?»

«Tanıyamaz. Üstelik sen okuldaydın ve uzun süre evden uzak kaldın. Onun kumar tutkusundan haberin olmazdı, değil mi?» dedi Manuel.

«Babamın bir... bir kumarbaz olduğuna inanmıyorum. Oyun oynardı ama şanssızdı, pek çoğu gibi. Ne var ki onlar bunu hayatlarıyla ödemiyorlar.»

Manuel omuzlarını silkti, «Sen bilirsin.»

«Manuel, lafa başlayıp sonra ortasında bırakamazsın. Eğer babam hakkında bilmediğim bir şey varsa, söylemelisin bana,» dedi Charlotte.

«İnanır mıydın ki?» Başını iki yana salladı. «Alex'e inandın mı?»

Charlotte gözlerini ellerine indirdi. «Alex kendisine en kısa yoldan bir çocuk edinmek istiyordu.»

«Eğer buna inanıyorsan... gerçekten inanıyorsan, senin için üzülürüm. Alex için de üzülürüm. Bugüne kadar kocanın nasıl bir adam olduğunu öğrendiğini sanmıştım.»

«Sen söyle öyleyse..»

«Yo, Alex'in hareketlerini açıklamak bana .düşmez. Bunu o da istemez. Ama bir ara şu senin Londra'daki avukatlarına sekiz yıl önce ne olduğunu sorsan, bence iyi olur.» dedi Manuel.

Manuel'in ziyaretinden sonraki haftalar, Charlotte için hayatının en uzun günleri oldu.

Manuel'in söylediklerine rağmen, Alex'in sağlığının kendisiyle ilgisi olduğuna inanmıyordu.

Eğer çok çalışıyorsa, bunu kendi seçmişti. Ama gene de onu merak ediyordu ve haber alabilmek için Vittorio'nun yolunu gözlüyordu.

Avukat Mr. Falstaff'a yazıp yazmama konusunda kararsızdı. Böyle garip bir anlaşmaya ilişkin nasıl bilgi isteyebilirdi? Sekiz yıl öncesiyile ilgili olarak hatırladığı tek olay, annesinin ölümüydü. Belki de, babasını kumara iten buydu.

Londra'ya döndüğünde Mr. Falstaff'la konuşacaktı tabii ve bütün bunları mektupla halletmeyi istemiyordu.

Hava ısınıyordu.

Charlotte artık zamanının çoğunu güneşte yatarak geçirebiliyordu. Teni yeniden yanmıştı ve güneş ışınlarına da eskisi kadar duyarlı değildi. Çevrede kimse olmadığı zamanlar mayosunu giyyordu.

Gerçi gardrobun aynasındaki görüntüsünü beğenmiyordu, ama aldırmiyordu.

Bebek artık çok hareketlenmişti, çoğu geceler tekmelerinden uyuyamıyordu.

Bu canlı gerçek sayesinde kendini eskisi kadar yalnız hissetmiyordu Charlotte.

Mayıs başlarında bir öğleden sonra, biraz gayret edip, Teresa'yı görmeğe karar verdi. Manuel'in ziyaretinden beri görüşmemişlerdi. Vittorio'dan da haber yoktu. Belki Teresa'nın Alex'den haberi vardır diye düşünüyordu Charlotte.

Bu kadar uzun yol yürümeyeli birkaç hafta olmuştu. Neyse ki serin bir rüzgâr vardı. Teresa bahçedeydi, başını kaldırdığında onu gördü.

«Charlotte, bu durumda bu kadar yolu yürümemeliydin!» Charlotte duralıyarak Suki'yi çağırdı ve evin dışına bağlamak için kayışını başına geçirdi.

«Merak etmeyin yaya; çok iyiyim» dedi. «Üstelik egzersiz yapmak iyi geliyor.»

Teresa Charlotte'u oturtup, Bettina'ya buzlu meyve suyu getirmesini söyledi.

«Ben de bugünlerde sana gelmeyi düşünüyordum,» dedi, Teresa. «Üç haftaya kadar doktor ve hemşire burada olacaklar, değil mi?»

Charlotte onayladı, «Evet» Günün sıcaklığına rağmen titredi.

Doğum yaklaşıyordu, korkularını paylaşacak ve onu yatıştıracak hiç kimsesi yoktu.

Teresa ellerini kucağında kavuşturdu. «Doğuma Alex gelecek mi?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Gelir mi dersiniz?»

«Kuşkusuz o gün burada olmasını istiyorsun?» dedi TereSa. «Yakında anne olacağını bilmenin duygularını anlıyorum. Alex senden biraz söz etti. Çok genç olduğunu, onun da dikkatsiz davrandığını anlattı. Yalnız korkarım, son aylardaki tavrını anlamak çok güç.»

Charlotte sessizce kabullendi bu sözleri. Demek Alex akrabalarına olayı böyle anlatmış; «Charlotte çocuk istemiyor» demişti. Bu da pek fena bir neden sayılmazdı.

«Alex'ten hiç haber aldınız mı?» Teresa ona ilgiyle baktı:

«Hayır, almadım. Manuel gittiğinden bu yana, hiçbir şey yok. Sanırım sen de haber almadın.»

«Manuel, Alex'in çok çalıştığını ve yorulduğunu söyledi. Size de söyledi mi?» dedi Charlotte.

«Evet, yavrum. Çok çalışıyor, çünkü mutsuz. Mutsuzluğunun sebebi de sensin. Hayır, bırak da bitireyim. Nihayet evlenmeye karar verdiğini söylediğinde çok sevinmişim. Annesiyle babasının ölümünden beri çok yalnız kalmıştı. Senin ne kadar genç olduğunu öğrendiğimde biraz endişelendim, ama Alex'in sana âşık olduğu belliydi, yoksa o kadar uzun zaman bekler miydi?»

«Uzun zaman beklemek mi? Ne demek istiyorsunuz?» diye sordu Charlotte, Doğrusu, iyice meraklanmıştı.

«Bu konu sinirlerimi bozuyor. Daha fazla konuşmak istemiyorum,» dedi Teresa sertçe; «Bettina da portakal suyumuzu getirdi işte. Daha olağan şeylerden söz edelim.» diye sözü değiştirdi.

Teresa, Yanni'nin onu eve götürmesini söylediğinde, Charlotte reddetti.

Akşamın serin havası çok güzeldi.

Dönerken bir yandan önünde sıçrarak yürüyen Suki'yi seyrediyor, bir yandan düşünüyordu.

Çok bekledi derkenTeresa ne demek istemişti acaba?

Evlenmeden önce olsa gerekti... Ne olabilirdi başka? Sekiz ay önce Alex Faulkner'ın adını bile duymamıştı.

Villaya vardığında bitkindi. Luisa'nın çay önerisini reddederek doğru odasına gitti.

Ayakkabılarını ayağından fırlatarak yumuşak yastıklara uzanmak çok iyi geldi Charlotte'a.

Kasılmış olan sırt adalelerinin .gevşemeğe başladığını duyuyordu. Lambayı yaktı, saat ondu. Luisa akşam yemeği için rahatsız etmek istememişti herhalde.

Ama bu saatte yatmış olamazdı. Charlotte'un canı çay istiyordu.

Kalktı, sırtı hâlâ biraz ağrıyordu. Kapıyı açtı, holdeki lamba hâlâ yanıyordu.

Koridorda ilerlerken, salonun ışıklarının da yandığını gördü.

Luisa'nın ışıkları böyle açık bırakma huyu yoktu.

İçeri bakınca soluğu kesilir gibi oldu.

Alex.

Koltuklardan birine oturmuş, başını elleri arasına almıştı. Üstünde hâlâ yolda giydiği siyah elbiseleri ve beyaz gömleği vardı. Kravatı gevşekçe sarkıyordu. Charlotte kapıda ne yapacağını bilemiyerek öylece durdu.

Alex başını kaldırdı ve onu gördü.

Yüzünü garip bir ifade kapladı.

Dikkatle onu süzdüğünü görünce, bal rengi elbisesini giydiğine sevindi Charlotte.

«Charlotte » Alex ayağa fırladı, sonra elleri iki yanma düştü.

«Geldiğimde uyuyordun, Luisa'ya seni uyandırmamasını tembih ettim.»

Charlotte'un sırtındaki ağrı fazlalaşıyordu.

«Şey... geldiğini duymadım. Helikopterle mi geldin?»

«Hayır, Vittorio motorla getirdi.»

Charlotte dikkatle bakınca, Manuel'in Alex'in durumunu hiç abartmamış olduğunu anladı.

«Gelmemin bir sorun yaratmayacağını umarım. Büyükanne mi görmeye geldim. Herhalde beni çok merak ediyordur.»

«Evet, ediyor. Bugün öğleden sonra oradaydım.»

«Yürüyerek mi gittin?»

«Evet... şey., bir şeyler yedin mi? Luisa geldiğini biliyor mu? Charlotte'un parmakları farkına varmadan sırtındaki ağrıyan yeri ovmaya başlamıştı.»

«Tabii biliyor.» dedi Alex «Bir sandviç yedim. Aç değilim. Luisa senin de hiçbir şey yemediğini söyledi.»

«Bir fincan çay olsa yeter.» dedi Charlotte. «Gider getiririm.»

Alex onun hareketlerini dikkatle izliyordu. Yanına geldi ve sırtını ovmaya başlayarak, «Ne var?» dedi.

Nefesleri birbirine karışıyordu. «Ağrın mı var?»

Charlotte başını salladı.

Giysisinin ince kumaşı üstünde parmaklarının sert dokunuşunu duyuyordu. Elinde olmadan solukları sıklaştı, bazı anılar gözünde canlanmıştı.

«Biraz ağrıyor, o kadar. Bugün çok yol yürüdüm!»

Alex, belkemiğine masaj yapmaya başladı.

Ağrısı biraz azalmıştı. Hiç farkına varmadan, yavaşça onun elinin altında bedeninin, hareket ettiğini duydu.

Alex farkına varmadan uyandırıyor onu.

Birden Alex'in boğuk bir sesle, «Yapma Charlotte» dediğini duydu.

Kendini toparladı, yanakları utançtan kızarmıştı.

«Teşekkür ederim, ağrı geçti.» dedi.

Alex'in parmakları durdu, ama elini çekmedi.

Tutkuyla Charlotte'un gözlerinin tâ içine bakıyordu.

Elini karısının karnının üstüne koydu. Bebeğin oynayışını duyduğunda gözleri kısıldı. Ne yaptığını farketmeden Charlotte da elini onun eli üstüne koydu. Bir süre, aralarındaki çocuğu duyarak kıpırdamadan durdular.

Alex'in gözleri karısının dudaklarına takıldı. Charlotte'un ağzı aralanmıştı.

İnliyerek başını elleri arasına aldı ve ağzını onunkine bastırdı.

Önce yavaşça öptü onu, sonra giderek heyecanlandığını, Charlotte'un da ona karşılık verdiğini duydu.

Dudaklarının arasından soluk soluğa, «Charlotte, Tanrım, gönderme beni, lütfen.. Bırak kalayım.» diyebildi.

Charlotte'un çığılı onları ayırdı. Alex telaşla, «Ne oldu? Canını mı acıttım? diye sordu.

Şiddetli sancı azalmıştı ama hâlâ biraz vardı.

Dudaklarını ısırarak yardım istercesine kocasına baktı Charlotte.

«Bilmiyorum... bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, ama galiba bebeğim olacak.»

«Tabii bebeğin olacak.»

«Yani, şimdi demek istiyorum.»

Alex'in yüzünde öyle komik bir ifade vardı ki, Charlotte az kalsın gülecekti.

»Bunu yapamazsın!» diye bağırdı. «Yani daha altı hafta var demek istiyorum.»

«Biliyorum ama olabilir.»

«Aman Allahım!» Alex ceketini fırlattı, «Luisa nerede?» diye bağıarak odadan fırladı.

Olabilir miydi? Bebek erken doğuyor olabilir miydi? Adanın öbür ucuna yaptığı yürüyüş fazla mı gelmişti? Heyecanla dudaklarını kemiriyordu. Şaşılacak şeydi, ama artık hiç korkmuyordu. Tek kaygısı Alex'in tepkileriydi. Onu üzmemek istemiyordu.

Alex, Luisa'yla döndü. Telâşlıydı Luisa. Nazikçe, «Senyora, yanılmış olmayasınız?» dedi

Charlotte, «Bilmiyorum. Birkaç dakika önce sancım vardı. Senyora Teresa'dan geldiğimden beri de sırtım ağrıyor,» diye cevapladı onu.

Luisa «O kadar uzağa gitmemeliydiniz», diye hayıflandı.

Alex sinirlenmişti. «Niçin engellemediniz onu?» diye bağırdı. «Lütfen otur Charlotte.»

«İyiim, gerçekten. Bir fincan çay istiyorum.»

Luisa mırıldanarak uzaklaştı. Alex karısına uzun uzun baktı, sonra başını sallıyarak, «Neden böyle yaptın Charlotte» dedi. «O kadar yol yürünür mü? Akılsızlık etmemeliydin!»

«Merak etme, bebek doğsa bile sağlıklı olur. Çok kadının çocuğu yedi aylık doğmuştur.» dedi Charlotte.

Alex «Buna aldırıldığımı mı sanıyorsun.. Charlotte lütfen otur, seninle konuşmak istiyorum.» dedi.

Charlotte'u oturttu, kendi de yanına oturdu. Ama konuşmasına fırsat kalmadan Charlotte yeni bir spazm ile kasıldı. Doktor, sancı aralarında derin nefes almasını söylemişti. Koltuğun koluna yapışmış, derin nefesler alarak bekledi Charlotte.

Alex'in yüzü onunkinden daha beyazdı.

Charlotte onun ellerini elleri içine alarak avutmaya çalıştı. «İyiim Alex, merak etme..»

«Başka ne yapabilirim ki? Bebeğin burada doğacağını hiç düşünmemiştim. Madrit'te güvenli bir hastanede dünyaya gelsin istemişim.»

«Ama bu kadar erken hastaneye gidilmez ki. Luisa her şeyi hazırladı. Eminim hastanedeki hastabakıcıdan daha çok bebek dünyaya getirmiştir.» dedi Charlotte.

Alex ayağa kalkarak odada huzursuzca dolaşmaya başladı. «Luisa'nın bu işe karışmasına izin vereceğimi sanmıyorsun ya?»

«Başka ne yapabilirsin? Alex, inan, korkmuyorum. Genç ve sağlıklıyım. Sen de elimi tutarsın.»

«Charlotte..» Yanına diz çökerek, elini dudaklarına götürdü.

«Charlotte, senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun değil mi? Çocuğumuz doğduğunda orada olmama izin verir misin?»

Charlotte başını salladı, «Eğer istediğin buysa..»

«Evet bu.. Bana kalsa seni bir daha hiç bırakmam.»

Luisa çay tepsisiyle içeri girdi o sırada. Charlotte sancı ile kasıldı. Alex bir karısına, bir Luisa'ya bakarak, «Teresa'ya haber vereyim mi?» diye sordu.

Charlotte başını salladı.

«Meraklandırmaya ne gerek var?» Alex elini tuttuğu için biraz titriyordu. «Biz halledebiliriz değil mi?» Alex onun yanına oturdu. «İnanıyorum, gerçekten inanıyorum.»

Charlotte'un oğlu ertesi sabah yedide doğdu.

Üç kilo, sağlıklı bir bebektir ve hemen ciğerlerinin gücünü herkese gösterdi.

Alex doğum anında Charlotte'un yanındaydı, bebeklerini annesinin kucağına o verdi.

Charlotte bebeğe bakarken büyük bir gurur duydu. Yavaşça pembe yanaklarına ve ipeksi kara saçlarına dokundu.

«Tıpkı sana benziyor,» diye mırıldanarak gözlerini ona kaldırdı, Alex garip garip gülümsedi.

«Ya kime benziyeceğini sanıyordun?» diye şakalaştı, sonra gelip yatağın kenarına oturdu ve oğlunu incelemeğe başladı. «Gerçekten bana mı benziyor? Ben böyle yüzümü buruşturuyor muyum? Hem kirpiklerim yok mu?»

«Birkaç hafta erken doğdu da ondan. Tıpkı size benziyor.» dedi Luisa.

Charlotte, Alex'in uzun kirpikli gözlerine baktı.

«Biliyor musun, dün gece bu sabahkinden daha yorgun görünüyordun. Halbuki gözünü bile kırpmadın.»

«Sen de.»

«Dün akşamüstü uyumuştum. Bilmeden kendimi smava hazırlamışım.»

«Sınav mıydı gerçekten?» Alex kuşkuyla ona bakıyordu. Başını sallıyarak parmağıyla bebeğin avucuna dokundu ve onun minicik parmaklarının dokunuşunu hissedince gülümsedi.

«Hiç de sınav filan değildi. Çok yorgunum ama şahane bir deneydi. Böyle bir şeyi yaşamayı katiyen kaçırmak istemezdim.»

«Gerçekten mi?» Alex ona bakmaya devam ediyordu.

«Tabii, sen de çok iyiydin. Teşekkür ederim. Nasıl dayanabildin, bilmiyorum.»

«Bir ara dizlerimin bağının çözüldüğünü itiraf etmeliyim. Ama değerdı. Hele geldiğini gördüğümde... Oğlum.. Evet, her şeye değerdı.»

Luisa telaşla geldi. «Artık biraz uyumaksınız senyora,» dedi sertçe.

Bir yandan azarlıcasına Alex'e bakıyordu. «Sizin de biraz uyumaya ihtiyacınız var, sanıyorum.»

Bebeği Charlotte'un kollarından aldı, portatif yatağına götürdü. Bu yatağı, aceleyle, dolabın gözlerinden birini bozarak yapmışlardı.

Alex eğilerek Charlotte'u öptü, o da hiç düşünmeden kollarını boynuna dolayarak onu kendine çekti.

Alex kendini onun kollarından kurtarmaya çalışıyordu. «Charlotte, lütfen..»

Alex oğluna bir kez daha bakıp çıktı.

'Çok fedakârdı doğrusu' diye düşündü Charlotte.'Beni çok sevindirdi, mutlu etti.'

Çok istediği oğlunu vermişti işte ve anlaşılmaya göre bu işteki rolü de bitiyordu. Peki, kendi ne düşünüyordu bu konuda? Oğlunu başkalarının büyütmesine nasıl izin verecekti?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Doktor Leonides ve hastabakıcının helikopterle gelmelerinden az sonra tam öğle vakti Teresa, bebeği görmeğe geldi.

Gece, Vittorio, doktorla asistanını çağtırmaya motorla şehre gönderilmişti. Onları bıraktıktan sonra gerekli malzemeleri almak için yeniden Madrid'e gitti.

Hemşire Hani dostça bir havası olan orta yaşlı bir kadındı. Doktor Leonides Charlotte'u ve bebeği muayene ettikten sonra ikisinin de çok iyi olduğunu söyledi.

Bu sırada evin idaresini nazik ve kesin bir biçimde hemşire Hani ele almıştı.

Teresa gelinceye kadar, Charlotte temizlendi ve yatak çarşafı kaldırıldı. Oda Luisa'nın bahçeden getirdiği çiçeklerle mis gibi kokuyordu.

Teresa, Charlotte'un işleriyle ilgilenirken, Alex geldi. Yıkanmış, bej rengi çizgili bir pantolon ve krem bir ipek gömlek giymişti. Bu arada biraz da uyumuş olmalıydı.

Charlotte dün gecedən bu yana ne kadar değişmiş olduğunu düşünöü şaşkınlıkla. Yüzündeki yorgun ifade gitmiş, bitkinliğin verdiği çizgiler yok olmuştu.

Çok canlı ve erkeksi bir görünüşü vardı Alex' in. İçeri girer girmez gözleri hemen Charlotte'u aradı ve bir sırrı paylaşırcasına bakiştilar.

Teresa,.. «Bunun nedeninin o kadar yolu yürüyüp beni görmeğe gelmen olduğunu biliyorsun, değil mi?» dedi Charlotte'a.

Alex'e döndü, «Gelmemeliydi.»

Alex yatağın yanına geldi, annesinin kollarında güven içinde yatan oğluna baktı. şimdiden minicik ağzını karnını doyurması için annesine çeviriyordu durmadan..

Alex, «Bundan gurur duymalısın, yaya,» diyerek uzanıp bebeğin küçücük bileğine dokundu.

«Charlotte'un durumunda her kız, yaşlı bir kadını görmek için dört mil yol yürümez.»

Teresa kızgın bir ses çıkardı. «Böyle bir şey yapmasını engellemek için burada olman gerekirdi.» dedi ve öfkeyle ekledi, «Artık kalırsın herhalde?..»

Alex oğlunun çenesine dokunarak, «Evet», dedi. «Kalacağım, değil mi Charlotte?»

Charlotte ona ne cevap vereceğini kestiremedi.

Alex'in ne demek istediğini gerçekten bilemiyordu.

Belki de, «Charlotte gidecek, ben kalacağım» demek istiyordu. Birinin çocuğa bakması gerekiyordu. Charlotte'un yüreği acıyla burkuldu. 'Tanrım!' diye düşünöü umutsuzlukla. Gitmek istemiyordu, kalmak istiyordu. Ne söylerse söylesin, ne yaparsa yapsın, anlaşmadaki şartlar ne olursa olsun kalmak istiyordu. Burası onun eviydi, bu adam da kocasıydı ve onu seviyordu.

Teresa meydan okuyan bir sesle, «Eee Charlotte?» dedi.«Alex kalıyor mu, gidiyor mu?»

Charlotte kurumuş dudaklarını yaladı, «Ben., bu ona bağlı sanırım. Onun karar vermesi gerek.»

Teresa sinirli bir sesle, «Bence ikinizin de oğlunuza karşı sorumluluğunuz var.» dedi ve ayağa kalkarak daha güçlü bir sesle ekledi.

«şimdi gidiyorum. Emin ellerde olduğunuzdan kuşkum yok.» Eğilerek bebeğin basma dokundu. «İkinizi de kutlarım.»

Alex büyükannesini Yani'nin arabayla beklediği yere kadar geçirdi.

Döndüğünde karısının yanında hemşire duruyordu. Onları yalnız bırakmak gerektiğini düşünüp Charlotte'a çaresizce bir işaret yaparak dışarı çıktı.

Gerçekten Charlotte çok yorgundu ve günün geri kalan kısmında uyudu. Hafif bir akşam yemeğinden sonra hemşire ona bir ilaç verdi. Gözünü açtığında sabah olmuştu. Alex yandaki odada uyuyordu.

Daha sonraki günlerde pek az yalnız kalabildiler ve kimse yokken bile Alex, özel konuları tartışmaktan dikkatle kaçındı. Charlotte bu gecikmeden memnundu.

Olacakları göğüsleyebilecek kadar güçlü hissetmiyordu kendini...

Alex'in şaşkın bakışları altında birkaç gün içinde ayağa kalkıp yürüyebilecek duruma geldi. Kocasının onun en az bir hafta yatakta kalacağını sanmıştı.

Özgürlüğüne yeniden kavuşması Alex'i pek sevindirmedi. Ne var ki, bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Üstelik de hemşire, hastasından çok memnundu. Bir hafta sonra Doktor Leonides Madrit'e dönmek istedi. Onu bekleyen başka hastaları vardı, Charlotte'la bebeğinin durumu da iyi geliyordu. Hemşire kalacaktı. Bir ay için tutulmuştu ve Charlotte onun varlığından çok memnundu.

O kadar çok iş vardı ki, Luisa'nın çamaşır işini üstlenmesine rağmen Hani'ye de yapacak bir sürü şey düşüyordu. Çocuğu doyurmak en çok zaman alan işti, hele gece yarısı ve sabahın erken saatleri, birkaç saatten fazla uyku uyumasını engelliyordu.

Gücünü azaltan bir işti ama gene de Alex'in hemşire ile tartıştığını duyduğunda müthiş şaşırdı.

Alex sert bir sesle, «Çocuğun biberonla beslenmesinde ısrar ediyorum» diyordu. İspanyolca konuşuyordu ama Charlotta anladı.

Hemşire Hani alçak sesle, «Mrs. Faulkner iki, üç hafta beslese yeter,» diyordu. «Ama bence böyle bir..»

Alex sözünü kesti onun. «Anne sütünden söz etme bana. Ben buna inanmam. Testler, biberonla beslenmiş çocukların çoğunun daha sağlıklı olduğunu gösteriyor.»

«Ben anne sütü demiyecektim ki» diye cevap verdi hemşire. «Bebek annenin kollarında duyduğu güven duygusunu hiç bir yerde duyamaz. Ayrıca, anne sütüyle beslenmiş çocuklar genellikle daha iyi yetişmiş çocuklar olurlar.»

Charlotte daha fazla ıstırmak istemedi.

Hale kadar merdivenleri nefes nefese indi, orada durup biraz sakinleşmeye çalıştı.

Alex'in, çocuğun biberonla beslenmesini istemesi doğaldı. Charlotte'un onu beslediği süre burada kalması gerekecekti, Oysa Alex bunu istemiyordu besbelli. İstedikini elde etmişti artık... Ama bunu neden kendisine değil de, hemşireye söylüyordu?

Hemşire bebeği emzirmek için getirdiğinde, Charlotte sordu: «Ne dersin, artık biberonla beslemeye başlasak mı?»

Hemşire sabırsız bir sesle, «Kocanızla konuştunuz mu Mrs. Faulkner?» dedi.

Charlotte dürüstçe, «Hayır» dedi. «Neden?»

«Aynı şeyi bana da söyledi. İkinizin de istediği buysa olabilir tabii. Bebek onaltı günlük oldu, artık zararı dokunmaz sanırım.»

Charlotte oğlunun yüzündeki mutlu ifadeye bakınca gözlerinin dolduğunu hissetti. Emerken küçük yumruğunu annesinin göğsüne dayamıştı. Evet, çok yorgundu ama bütün bunların hepsini çok özliyecekti.

Böyle anlarda Alex' in onsuz yapamıyacağını düşünerek kendini avutuyordu.

Çocuk biberona çabucak alıştı. Bu sayede Charlotte'un da gece uykuları düzene girdi. Gece, beslenmesiyle hemşire Hani ilgileniyordu. Giderek çocuk geceleri daha çok uyumaya başlamıştı.

Charlotte hâlâ Alex ile o konuyu konuşmamıştı. Manuel geleli beri kocasını pek az görebiliyordu.

İki gün önce de hemşire ayrılmış, yerine genç bir kadın gelmişti.

Alex'in yeni dadı olarak tanıttığı bu genç kadının adı, Glenda Francis'ti, İngilizdi.

Charlotte odadaki varlığının Alex için gereksiz olduğuna iyiden iyiye inanmıştı artık.

İyi ama bu konuda kendisi ne düşünüyordu? Duyguları neydi? En azından, çocuğu için neler duyuyordu? Bebeğin adının ne olacağına daha karar verilmemişti ve bildiği kadariyle resmi kaydı da yaptırılmamıştı. Bu olaydaki işinin bittiği belliydi ve Charlotte ustaca geri plâna itiliyordu.

Kişiliğinin bir yanı isyan ediyor ve hiç olmazsa çocuğu birkaç aylık olana kadar adada kalmakta direnmesi gerektiğini düşünüyordu.

Mantığı ise bunun saçma bir şey olduğunu söylemekteydi. Ne kadar çok kalırsa, gitmesi o kadar güç olurdu. Üstelik, bebeğin onu tanımaya başladığını farketmişti.

Odanın içinde çeşitli duygularla dolu, dört dönüyordu.

Sanki gerçekten gitmek istiyormuş gibi durmadan, çocuk doğar doğmaz adayı terketmekten niçin bu kadar söz ediyordu?

Charlotte umutsuzluktan doğan bir kararlılıkla Alex'i görmek istedi.

Onu kütüphanede buldu. Manuel de yanındaydı. Charlotte'un girdiğini görünce ayağa kalktı ve hoş geldin diyerek dışarı çıktı.

Charlotte'un gözleri iki adamın çalıştıkları masaya takıldı ve birden kenara itilmiş resmî bir kâğıt farkettiler. Mr. Falstaff'ın ona verdiği kontratın kopyasıydı bu. Bitkinliği öfkeye dönüştü.

«Ne yapıyorsun?» diye sordu. «Son anlaşmaları mı hazırlıyordunuz? Beni özgür bırakacak cümle hangisi? Manuel'in burada ne işi var, bunu onunla mı tartışıyorsun?»

Alex ayağa kalktı; ağzı incecik bir çizgi haline gelmişti.

«Manuel avukattır. Bunu bildiğini sanıyordum.» Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

Charlotte, «Yani... ilk defa kontratı o mu hazırladı? Her şeyi biliyor mu?»

Alex başını salladı, «Evet, o hazırladı.»

Charlotte dudaklarını sımsıkı kapattı, «Pes,doğrusu..»

«Ne istiyorsun peki? Bu kâğıtların bir an önce bitmesi gerek. En çok dört ayda bütün işleri temizlemek istiyorum.»

Charlotte ona baktı, «Neden? Demek boşanmak artık bu kadar zaman alıyor?»

«Boşanmak mı?» Alex masanın çevresini dolaşarak Charlotte'un yanına geldi. «Neden bahsediyorsun sen?»

Charlotte geriledi. «Boşanmaktan, bizim boşanmamızdan... Hatırlamıyormuş gibi yapma! Hem de o kontrat önünde dururken...»

Alex'in rengi solmuştu. «Boşanmak mı istiyorsun?» diye sordu. İnanamıyordu besbelli...

«Sen istiyorsun.»

Alex'in gözleri kısıldı. Hafifçe bağırarak onu kendine doğru çekti, hoyratça göğsüne bastırarak, «Bak bakalım, boşanmak istiyor gibi bir halim var mı? Charlotte, duygularımı kontrol etmeğe ve senden uzak kalmağa çalıştım, ama sen beni çok zorladın.» dedi.

Charlotte itiraz etmek için ağzını açıysa da Alex'in tutkulu öpüşleri direncini kırdı. Doyasıya öpüyordu.

Charlotte, yüreği yerinden oyulup çıkarılıyor sandı. Umutsuzca sarıldı ona, bırakamıyordu bir türlü...

Alex alnını ona dayayarak, «Eee, hâlâ gitmek istiyor musun?» dedi.

Charlotte, çaresizce başını sallıyarak, «Gitmemi istemiyor musun?» diye sordu.

«Hayır, gitmeni istemiyorum. Seni seviyorum Charlotte. Uzun zamandır hem de.. Sen beni tanımadan çok önce.»

Charlotte kaşlarını çattı. «Yani..?»

«Yani, seninle seni sevdiğim, sana bakmak istediğim, senin yalnız ve umutsuz olman düşüncesine dayanamadığımdan ve başka birini bulmandan korktuğum için evlendim.»

Charlotte inanamıyordu. «Yani benimle zaten evlenecek miydin? Peki o testler neydi öyleyse?»

«Onlara bakmadım bile. Hepsi seni söylediklerime inandırmak içindi.» dedi Alex.

«İyi ama neden bana ne hissettiğini söylemedin? Babam...»

«Beni ciddiye alır mıydın? Benim yaşımda bir adamı?»

«Alabilirdim.» dedi Charlotte.

«Bu riski göze alamazdım. Ayrıca almam için bir neden de yoktu.»

«Babam biliyor muydu?»

Alex şefkatle onu kendinden uzaklaştırdı.

«Bu konuya geleceğimizi biliyordum.» dedi.

«Alex, sekiz yıl önce ne oldu?» dedi Charlotte.

«Sekiz yıl öncesine ait ne biliyorsun sen?» Azarlarcasına konuşmuştu.

«Hiçbir şey. Onun için soruyorum sana. Manuel dedi ki..»

«Manuel?. Tahmin etmeliydim.» diye mırıldandı Alex.

«Beni ilgilendiren bir şey varsa, bilmem gerek.»

«Seni ilgilendirmiyor. En azından doğrudan doğruya ilgilendirmiyor.»

«Alex!..»

Alex ona doğru geldi, çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı. «Söyle bana, seviyor musun beni?»

«Sevdiğimi bilmen gerekir.»

Alex bu cevaba sevinmiş görünüyordu.

«O halde sekiz yıl önce ne olmuş olursa olsun birbirimizi sevdiğimizi kabul ediyorsun? Bütün istediğim bana dört hafta zaman vermek. Hayatımız daha yeni başlıyor. Bu işleri bunun için yapıyorum. Seninle başka bir yere gidip bir süre yalnız kalalım istiyorum. Orada sana sevgimin nasıl her şeyi aştığını göstermek istiyorum. Oğlumuzu bile... Kontrat, saçma ve komik. Evet istediğimi elde etmek için kullandım onu ama artık gerek yok.»

Charlotte derin bir nefes aldı. «Ama sen... buraya dönüp dönmiyeceğini bilmediğini söylemiştin. Şeyden sonra... hani.»

«Biliyorum.» dedi Alex, «Doğruydu da... Senin adada yerleşmeni her şeye iyice alışmanı, birbirimizi iyice tanımamızı istiyordum. Karımı zorla elde etmek gibi bir planım yoktu, ama sen o kadar...»

Sustu.

«Neler hissettiğimi anlamadın mı? Hele beni kovduktan sonra? Dönersem kötü bir şey yapıp yapmıyacağını bilmiyordum. Benden korkmuştun, öyle değil mi?»

«Başta.. Daha sonraysa kendimden korktum.» dedi Charlotte.

«Biliyorum. Gene de emin olamıyordum bir türlü. Son gelişimde beni istediğini nihayet farkettiğimde, 'sonunda' dedim kendi kendime.. Galiba..»

Charlotte'un aklı karışmıştı «Ama beni çok önceden beri sevdiğini söylerken ne demek istedin? Babamın senden söz ettiğini hiç hatırlamıyorum.»

«Hayır» Alex'in eli yanına düştü. «Etmemiştir.» Duraladı. «Charlotte, seni ilk gördüğümde on iki yaşındaydın. Siska bir öğrenciydin. Bir de atkuyruğu saçın vardı. O adamın peşinde dolaşıp duruyordun.»

«Lütfen babamdan o biçimde söz etme.» dedi Charlotte.

«Pekâlâ, pekâlâ.» Alex kendini tuttu. «Ben o zaman otuz üçündeydim. On yıldır da Faulkner Şirketini yönetiyordum. Senin ise pek mutlu olmadığın belliydi.»

«Annem öleli çok olmamıştı. Babamla çok mutsuzduk,» dedi Charlotte.

«Sahi mi? Peki, bunu böyle kabul edelim. Senin için üzülüyordum. Ama büyüdükçe sana duygularım değişmeye başladı. Çok gençtin tabii... Şimdi bile öylesin. Allah biliyor ya, ben de aziz değilim nihayet, insanım. Seni çok istedim. Hâlâ da istiyorum.»

«Başka kadınlar var mıydı?» dedi Charlotte.

«Geçici şeyler, önemli değil.»

«Peki ya İrena?»

«İrena? Aman canım.. Ondan hoşlandığımı düşünmüyorsundur herhalde?»

«Ama onunla dans ettin. Seninle flört etmesine ses çıkarmadın.»

«Biliyorum. Sen de kıskandın...» Charlotte karşı çıkacakken Alex parmağını onun ağzına koyarak susturdu ve sözünü sürdürdü: «İtiraz reddedilmiştir. Tamam mı?»

«Yani... Alex!»

Alex'in bakışları bir anda yumuşadı. «Evet? Bebek sorunu çözümlendiğine göre, şimdi cevabın nedir?»

Charlotte zaman kazanmak için bir bahane buldu.

«Çocuğun daha adı bile konmadı.»

Alex sakın sakın, «Adı Antonio. Eğer sen başka bir ad düşünmediysen tabii,» diye karşılık verdi.

«Antonio mu? Evet, çok güzel bir ad bu.»

«İyi. Ben de senin beğeneceğini tahmin etmiştim zaten. Evet, cevabın nedir?»

Charlotte daha fazla kaçamayacağını anladı.

«Sana güvenmemi, babamın ölümünü, yani intihar olasılığını unutmamı ve bütün bunlara rağmen seni sevmemi istiyorsun, öyle değil mi?»

Alex önüne baktı. «Kolay verilecek bir karar değil.»

«Öyle olması gerekir. Ama Alex, tartışmanın yararı yok. Seni bırakamam. Seni çok seviyorum.»

«Charlotte!»

Alex, Charlotte'u kolları arasına aldı, başını boynuna gömdü. Charlotte onun titrediğini hissetmekteydi.

Kapının vurulduğunu duymadılar bile. Manuel içeri girdiğinde sarmaş dolaştılar, Alex ona döndü, «Ne var?» diye sordu.

«Vittorio geldi. Dadiyı götürmesi için çağırmışsın onu.»

«Ha, evet. Unutmuştum.» Alex eliyle saçlarını düzelterek karısına döndü. «Bekle beni canım, hemen gelirim.»

O gittikten sonra Manuel, Charlotte'a baktı. «Anlaşılan,burada kalmaya karar verdin.» dedi

Charlotte omuz silkerek, «Onu seviyorum.» diye açıkladı.

«Artık onun da seni sevdiğinden kuşkun kalmadı herhalde. Bunca zamandır bunu sana açıklayabilirdi, ama bunu yapmadı. Babanın anısına gölge düşmesin istedi. Yapma dedim, ama dinletemedim.

Charlotte donakaldı. Manuel, Alex'in kendisine her şeyi anlattığını sanıyordu herhalde.

Ama bu 'her şey' neydi acaba? Manuel'in ağzından laf almak için sordu: «Ama fazla ısrar etmedin, belki bunu gerekli görmedin, öyle değil mi?»

«Hayır. Mortimer öldü... bunun intihar olup olmaması önemli değil. O öldüğüne göre, yaşayanların düzenini etkilemesine neden izin vermeli?»

«Ama o benim babamdı.»

«Peki ya annen? Onu hiç düşünmüyor musun?» dedi Manuel.

Charlotte şaşırdı. «Annem mi?»

«Öyle ya. Annenin kalp krizi geçirmesine babanın bencilliğinin yol açtığını biliyorsun artık. Öyleyken annene acımıyor musun?»

Charlotte onun ne demek istediğini kavrayamadı. «Sen böyle mi düşünüyorsun?» diye sordu.

«Ben öyle düşünmüyorum. Ben...» Manuel birden durumu kavradı. «Sana anlatmadı, değil mi? Hey yarabbi. Ah, budala Alex!»

Charlotte ayağa kalktı. «Kızma lütfen. Merakımı yenemediğim için seni konuşturmak istedim.» dedi.

Bu kez de Manuel şaşırdı. «Yani, gerçeği bilmeden mi Alex ile birlikte yaşamaya karar verdin?»

Charlotte başını salladı. «Eğer bilmediğim birşey varsa, evet, bilmeden karar verdim.»

«Alex öyle yapacağını söylemişti. Senin daha çok acı çekmeni istemiyordu. Oysa ben şimdi bir çuval inciri berbat ettim.»

Charlotte ellerini kavuşturdu. «Senin suçun yok. Nereden bilecektin ki? Ama madem anlatmaya başladın, sonunu getir artık.»

Manuel başını eğdi. «Bunu nasıl yapabilirim?»

«Neden yapamayacakmışsın? N'olursun Manuel! Babam ne yaptı da annemin ölümüne neden oldu? Bunu bilmek zorundayım.»

Manuel, «Bunu anlatmam gerekecek herhalde. Ama Alex bir duyarsa...» dedi.

«Hayır, ne pahasına olursa olsun duymayacağına söz veriyorum. Hadi anlat.»

Manuel ellerini çaresizlik içinde yana açtı.

«Pekâlâ, anlatayım. İster inan, ister inanma, baban bir kumarbazdı. Kumarbazlık, alkolizm veya uyuşturucu alışkanlığı gibi bir şeydir. Yani bugün öyle yorumlanıyor. Ama sekiz yıl önce daha hafife alınırdı. Erkekler kumar oynarlar ve buna önem vermezlerdi. Baban da onlardan biriydi.»

«Peki ya annem?» diye sordu Charlotte.

«Sekiz yıl önce baban her şeyini kumarda kaybetti... evini, işini, her şeyini. İşte Alex ilk kez o zaman işin içine girdi. Yıllarca önce deden Faulkner şirketiyle bazı işler yapmıştı. Baban ona güvenerek geldi, bizden borç istedi. Alex önce reddetti. Babanın güvence olarak gösterebileceği bir şey yoktu. Ama sonra Alex babana istediği parayı verdi. Gelgelelim annenin durumu açısından iş işten geçmişti. Kocasının borçlarını öğrenmişti. Sonunda neler olduğunu biliyorsun.»

Charlotte'un kanı donmuş gibiydi. «Hayır,» dedi. «Olamaz!»

Manuel, «Oldu işte,» diye devam etti. «Baban 'kızım okulu bırakmak zorunda kalacak' filan diye bir hikâye uydurunca, Alex de parayı verdi. Ama bir daha kumar oynamamasını şart koştu.»

«Ve babam bu şarta uymadı, değil mi?» dedi Charlotte.

«Uymadı. Alex onu Cannes'da, Monte Carlo' da, St. Moritz'de kumar oynarken görmüş. Daha önce sattığı malları ipotek ederek oynuyormuş. Tabii sonunda olan olmuş. Baban ikinci kez iflas etti. Ve yeniden Alex'e başvurdu. Alex'in ne hale geldiğini düşünebiliyor musun?

Seni tanımış ye ilgilenmeye başlamıştı. İşte o zaman babanla anlaşma yaptılar... bunda Alex'in suçu yoktu. O sadece seni korumak istiyordu ve koruyabilmesi için de o sözleşmeyi yapmaktan başka çıkar yolu yoktu.

Baban bu sözleşmenin koşullarını da yürütemedi. Ne olduğunu hiç birimiz bilmiyoruz. Elimizdeki tek kanıt o sigorta poliçesi.»

«Peki ama, babamın malî durumu öyleyken ona nasıl sigorta yaptılar?»

«Sen ne durumundan söz ediyorsun? Alex borç verirken bunu resmen kayda geçirmedi ki! Durumu kimse bilmiyordu.»

Charlotte koltuğa yığılır gibi oturdu.

Bunca aydır babasının ölümüne neden oldu diye Alex'i boşuna suçlamıştı demek!

Manuel'in dediği gibi, Alex bunları keşke anlatmış olsaydı! Ama acaba böyle davranması daha mı doğrudu?

Çünkü anlatmış olsaydı, Charlotte'un kendisini sevdiği için mi, yoksa şükran borcunu ödemek için mi kalmaya karar verdiğini hiç bilemeyecekti.

Oysa şimdi Charlotte, gerçeği bilmeden kalmaya karar vermiş, ona sevgisini ve güvenini göstermişti.

Kapı açıldı. Alex içeri girdi. «Vittorio seninle konuşacaktım, Manuel. Dışarda bekliyor,» dedi.

O odadan çıkınca Alex kuşkuyla karısına baktı: «Evet? Fikrini değiştirdin mi yoksa?»

Charlotte yerinden fırlayıp kocasının kollarına atıldı. «Alex, seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım.» diyerek ona sarıldı.

Alex, sevecen bakışlarla karısını süzerek, «Bunu hak etmek için ne yaptım?» diye sordu.

Charlotte ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

«Hiçbir şey!» dedi ve kocasını boynundan öptü. «Sadece bir şey sormak istiyorum, neden oğlumuza meme vermemi istemedin?»

Alex'in kaşları çatıldı. «Kim söyledi bunu?»

«Kimsenin söylemesine gerek yoktu. Dadıyla konuşurken duydum, sen söyledin.»

«İspanyolca konuşurken mi?»

«Tabii ya. Bu arada ben de boş durmadım, İspanyolca öğrendim.» dedi Charlotte. «Şimdi sözü değiştirme, neden öyle yaptın?»

Alex kıkırdadı. «Kıskandım diyebilirdim, ama demiyeceğim. Sevgilim, sen çocuğun yanından ayrılmayıydın, ben seninle nasıl başbaşa kalabilirdim. Üstelik yorulmana da üzülüyordum.»

«Peki ya Miss Francis?»

«Onun çok iyi referansları var. Bir arkadaşımın çocuklarına dadılık etti. Oğlumuzu rastgele birinin eline bırakamazdım. Ama eğer sen istemiyorsan...»

Charlotte, «İstiyorum.» diyerek içini çekti. «Neden bana daha önce söylemedin?»

Alex, «Herhalde çekindim sevgilim,» dedi. «Benden hâlâ nefret ediyor olabilirdin ve buna katlanamazdım.»

Charlotte sımsıkı sarıldı ona. Kocası olan bu erkeği ne kadar çok seviyordu!

Onsuz bir yaşam düşünemiyordu artık.

Soğuk bir sesle, «Artık bekleme süresinin bittiğine seviniyorum.» dedi.

Alex, «Ben de.» diye fısıldadı. «Başka odada yatmaktan bıkmaya başlamıştım.»

Charlotte gülümseyerek kocasının dudaklarına uzandı.

Manuel'in anlattıklarını bir gün Alex'e söyleyecekti. Ama şimdi değil...

Çünkü şimdi, birbirlerine kavuşmuş olmaları yeterliydi.

Üstelik oğulları hem annesinin, hem babasının sevgisini paylaşacaktı.

Efsane gerçek olmuştu.

son.....son..